JEFFREY

ARCHER

O DUZINĂ DE TERTIPURI

„— Am identificat maşina, domnule, spuse el. Aparţine doamnei Susan Bălcescu, The Kendalls, High Street, Great Shelford, Cambridge. O singură sancţiune pentru depăşire de viteză într-o zonă rezidenţială, în 1991, cu o amendă de treizeci de lire. Nimic altceva.

— Mulţumesc, sergent. Informaţiile au fost foarte preţioase.

— Cu plăcere, domnule.

— De ce ar dori Rosemary să ia legătura cu familia Bălcescu? spuse Donald în timp ce închidea telefonul. Şi oare vorbeşte cu unul dintre ei sau cu amîndoi?"

O duzină de tertipuri sau tot atîtea povestiri cu cele mai neaşteptate răsturnări de situaţie.

JEFFREY ARCHER

O DUZINĂ DE TERTIPURI

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

JEFFREY ARCHER
Twelve Red Herrings
Copyright © Jeffrey Archer 1994
Published by arrangement with
Harper Collins Publishers Ltd.

Traducere din limba engleză
MIHAI MÎNDRA

Ediţia I

Copyright © 1997
RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDY NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Iunie 1997

ISBN 973-576-137-8

Lui Chris, Carol...și Alyson

CUPRINS

O judecată nedreaptă 9
Chilipirul* 73
Brațul drept al lui Dougie Mortimer* 89
Incident la graniță* 111
Viziune în tunel* 127
Lustragiul* 147
Nu vei ajunge să regreți* 177
Nu te opri pe autostradă* 193
Nu este de vînzare 207
Calul troian* 231
Ochi pentru ochi* 247
Plăcerea unora... 261

*Povestirile ale căror titluri sînt însoțite de cîte un asterisc se bazează pe întîmplări reale (unele din ele mult îmbogățite). Celelalte sînt produsul imaginației mele.

J.A.
iulie 1994

O JUDECATĂ NEDREAPTĂ

Nu prea știu cum să încep. Dar dați-mi voie să vă explic mai întîi cum se face că am ajuns la închisoare.

Procesul durase optsprezece zile și, din clipa în care judecătorul intrase în sala tribunalului, băncile fuseseră ocupate în întregime. Jurații tribunalului din Leeds deliberau de două zile și se zvonea că nu se puteau înțelege cu nici un chip. De pe banca avocaților se auzeau deja comentarii privind unele jurii anulate și unele procese rejudecate, căci trecuseră mai mult de opt ore de cînd judecătorul Cartwright îi comunicase primului jurat că nu mai era necesar ca verdictul să fie unanim: o majoritate de zece la doi ar fi suficientă.

Deodată, de pe coridoare se auzi un zumzet și membrii juriului intrară, ocupîndu-și în liniște locurile. Ziariștii și publicul se năpustiră înapoi în sala de judecată. Toate privirile erau ațintite asupra primului jurat, un omuleț corpolent, cu o înfățișare plăcută, îmbrăcat într-un costum la două rînduri, cămașă în dungi și papion, care încerca să arate cît mai solemn cu putință. Părea genul de individ cu care, într-o situație obișnuită, mi-ar fi plăcut să golesc o halbă de bere la cîrciuma din colț. Dar nu mă aflam deloc într-o situație obișnuită.

Pe cînd urcam treptele spre boxa acuzatului, privirea mi s-a oprit asupra unei blonde drăguțe care, de cînd începuse procesul, în fiecare zi, șezuse la balcon. M-am întrebat dacă asista la toate procesele cu crime de senzație sau fusese atrasă, în mod deosebit, de acesta. Nu păream să o interesez deloc și,

asemenea întregii asistențe, își concentrase toată atenția asupra primului jurat. Grefierul, purtînd perucă și o robă lungă, neagră, se ridică și citi de pe un cartonaș cuvintele pe care bănuiesc că le știa pe dinafară.

— Rog pe primul jurat să se ridice în picioare.

Omulețul cel gras, plăcut la înfățișare, se ridică încet de la locul lui.

— Vă rog să-mi răspundeți la întrebare prin da sau nu. Membri ai juriului, ați ajuns la un verdict acceptat de cel puțin zece dintre dumneavoastră?

— Da, am ajuns.

— Membri ai juriului, îl considerați pe acuzat vinovat sau nevinovat?

În sală se lăsa o tăcere mormîntală.

Ochii mei erau ațintiți asupra primului jurat, cel cu papionul colorat. Își drese glasul și spuse:

— ...

L-am întîlnit prima oară pe Jeremy Alexander în 1978, la un seminar de instruire a oamenilor de afaceri organizat de Confederația Industriei Britanice. Cincizeci și șase de societăți particulare britanice care doreau să se extindă în Europa veniseră să învețe despre sistemul legislativ al Comunității Europene. Pe vremea cînd m-am înscris la seminar, „Cooper's", societatea pe care o conduceam, poseda 127 de autovehicule de mărimi și tonaje diferite și se dezvolta repede, devenind una dintre cele mai mari companii particulare de transport de mărfuri din Anglia.

Tatăl meu înființase firma în 1931, începînd cu trei vehicule — dintre care două trase de cai — și cu o limită admisă în depășirea contului de zece lire, la filiera locală a băncii Martins. Cînd am devenit Cooper și Fiul, în 1967, societatea avea șaptesprezece mașini, pe patru sau mai multe roți, și transporta mărfuri în tot nordul Angliei. Dar bătrînul se încăpățîna să-și mențină limita minusului în bancă la zece lire.

O dată, în timpul unei scăderi a cererii pe piață, mi-am exprimat părerea că ar trebui să ne extindem aria de acțiune, poate chiar de pe continent. Dar tata nici nu voia să audă de

aşa ceva. „Nu merită să riscăm", mi-a spus el. Nu avea încredere nici măcar în cei care se născuseră mai la sud de rîul Humber, ce să mai vorbim de aceia care trăiau dincolo de Canalul Mînecii. „Dumnezeu trebuie să fi avut motive serioase ca să fi pus o fîşie de apă între noi", au fost ultimele lui cuvinte în legătură cu acest subiect. M-ar fi pufnit rîsul dacă nu mi-aş fi dat seama că într-adevăr credea în ceea ce spunea.

Cînd s-a pensionat, în 1977 — la şaptezeci de ani, fără prea mare tragere de inimă —, am preluat conducerea şi am început să aplic unele idei la care mă gîndisem în ultimii zece ani, cu toate că ştiusem că tata nu le-ar fi acceptat niciodată. Europa ar fi fost numai începutul în planurile mele de extindere a firmei: peste cinci ani aş fi dorit să devenim o societate pe acţiuni. Mi-am dat seama că aveam nevoie de o limită admisă a minusului în bancă de cel puţin un milion de lire şi că, prin urmare, trebuia să ne mutăm contul la o bancă ale cărei interese nu se limitau la comitatul Yorkshire.

Cam pe vremea aceea am auzit de seminarul de la Bristol şi m-am înscris.

A început într-o vineri, cu un discurs al preşedintelui secţiei europene a CIB. După aceea delegaţii s-au împărţit în opt grupuri de lucru, fiecare condus de un expert în sistemul legislativ al Comunităţii. Grupul meu era condus de Jeremy Alexander. L-am admirat din clipa în care a început să vorbească. De fapt, nu aş exagera dacă aş spune că am început să îl venerez. Avea o mare siguranţă de sine şi, după cum urma să mă conving, putea să argumenteze în mod convingător fără nici un efort, indiferent în ce domeniu, fie că era vorba de codul lui Napoleon sau de calitatea inferioară a vatelinei englezeşti.

Ne-a ţinut o lecţie de o oră despre diferenţele fundamentale de practică şi procedură dintre diferitele state membre ale Comunităţii, apoi ne-a răspuns la întrebările privind codul legislativ comercial şi cel al societăţilor particulare, găsind chiar timpul să ne explice semnificaţia Rundei Uruguay. Ca şi mine, toţi ceilalţi membri ai grupului luau tot timpul notiţe.

Cu cîteva minute înainte de ora unu am luat o pauză de prînz şi eu am reuşit să ocup un loc lîngă Jeremy. Începusem deja să mă gîndesc că era persoana ideală care m-ar fi putut

sfătui cum să-mi pun în aplicare ambiţiile europene. Ascultîndu-l vorbind, în timp ce ne înfruptam din plăcinta cu carne şi ardei roşii, mă tot gîndeam că, deşi aveam aceeaşi vîrstă, proveneam din medii sociale complet diferite. Tatăl lui Jeremy, care era bancher, scăpase din Europa de Est cu cîteva zile înainte de izbucnirea celui de-Al Doilea Război Mondial. S-a stabilit în Anglia, şi-a luat un nume englezesc şi şi-a trimis fiul să studieze la Westminster. De acolo Jeremy s-a dus la King's College, la Londra, unde a studiat dreptul, promovînd cu rezultate excelente.

Tatăl meu, născut în Yorkshire Dales, era un om care se ridicase prin propriile eforturi şi insistase să mă las de învăţătură de îndată ce am reuşit să termin clasa a zecea. „Am să te învăţ mai multe despre lumea adevărată într-o lună decît ai putea să înveţi de la şoarecii ăia de bibliotecă într-o viaţă", obişnuia să spună. Am acceptat, fără discuţie, punctul lui de vedere şi, la cîteva săptămîni după ce am împlinit şaisprezece ani, am părăsit şcoala. A doua zi dimineaţă m-am dus la Cooper's şi am început să lucrez ca ucenic. Acolo mi-am petrecut primii trei ani la garaj, sub privirea atentă a lui Buston Jackson, şeful de atelier, care m-a învăţat cum să demontez maşinile firmei şi mai ales cum să le montez la loc.

După ce m-am calificat la secţia de ateliere, am trecut la contabilitate. Acolo am învăţat să calculez preţuri şi să încasez datorii neplătite la timp. La cîteva săptămîni după ce împlinisem douăzeci şi unu de ani mi-am luat carnetul de conducere pe maşini de tonaj greu, pentru transportul de mărfuri, şi în următorii trei ani, am străbătut în lung şi în lat nordul ţării distribuind tot felul de produse, de la păsări de curte la ananas, pentru clienţii noştri din cele mai îndepărtate colţuri ale Angliei. În timpul acesta Jeremy lucra la teza lui de masterat despre dreptul napoleonian la Sorbona.

Cînd Buster Jackson a ieşit la pensie, am fost mutat înapoi la garaj ca să preiau conducerea atelierelor. Jeremy era la Hamburg şi îşi scria teza de doctorat despre interdicţiile comerciale internaţionale. Cînd a părăsit, în cele din urmă, lumea academică şi a început să lucreze ca partener al unei firme de avocaţi consultanţi în domeniul comercial din

centrul Londrei, eu mă aflam la capătul a opt ani de muncă de simplu salariat.

Deşi în timpul seminarului Jeremy mă impresionase, dincolo de amabilitatea lui de suprafaţă detectasem o combinaţie explozivă de ambiţie şi snobism intelectual pe care tata ar fi tratat-o cu neîncredere. Mi-am dat seama că acceptase să ţină seminarul numai pentru că sperase că în viitor, cîndva, unul dintre noi îi va putea fi de ajutor. Acum realizez că încă de la prima noastră întîlnire bănuise că, în cazul meu, ajutorul ar fi putut fi de nepreţuit.

Vîrsta sa mai fragedă şi talia mai suplă nu-mi schimbară părerea despre el. Fără a mai vorbi de faptul că, în acel sfîrşit de săptămînă, cea mai atrăgătoare femeie din grup şi-a petrecut noaptea de sîmbătă în patul lui.

Ne-am întîlnit duminică dimineaţa să jucăm squash şi m-a alergat pînă am devenit o cîrpă, deşi el nu părea nici măcar să fi transpirat.

— Trebuie să ne mai vedem, spuse el pe cînd ne îndreptam spre duşuri. Dacă într-adevăr ai de gînd să te extinzi în Europa, aş putea să te ajut.

Tata mă învăţase să nu fac niciodată greşeala de a-mi imagina că, în mod obligatoriu, prietenii şi colegii erau totuna (adesea dădea ca exemplu guvernul). Prin urmare, cu toate că nu-mi plăcuse, la sfîrşitul săptămînii, înainte de a pleca din Bristol, m-am asigurat că mă aflu în posesia numerelor de telefon şi de fax ale lui Jeremy.

Duminică seara m-am urcat în maşină şi m-am întors la Leeds. Cînd am ajuns acasă, am urcat repede scările şi m-am aşezat în dormitor, lîngă soţia mea încă adormită, delectînd-o cu relatarea acelui sfîrşit de săptămînă care se dovedise atît de folositor.

Rosemary era a doua mea soţie. Cea dintîi, Helen, învăţase la Liceul de fete din Leeds în perioada în care eu mergeam la o altă şcoală din apropiere. Cele două şcoli aveau aceeaşi sală de gimnastică şi m-am îndrăgostit de ea la treisprezece ani, pe cînd o urmăream jucînd baschet. Găseam mereu o scuză ca să mă învîrt pe acolo cu speranţa că am să-i pot zări pantalonii de sport albaştri atunci cînd sărea şi trimitea mingea, fără greş, direct în coş.

Şcolile noastre participau împreună la diverse activităţi, aşa că am început să mă interesez de cercul de teatru, cu toate că nu ştiam să joc. Eram prezent la dezbateri fără să scot o vorbă. M-am înscris în orchestra noastră comună şi am ajuns, în cele din urmă, să cînt la trianglu. După ce am părăsit şcoala şi am început să lucrez la garaj, n-am încetat să mă văd cu Helen, care îşi vedea mai departe de învăţătură. În ciuda pasiunii pe care o făcusem pentru ea, nu am făcut dragoste înainte ca amîndoi să împlinim optsprezece ani şi nici după aceea nu am rămas cu impresia clară că între noi se petrecuse ceva deosebit. După şase săptămîni mi-a spus, plîngînd în hohote, că rămăsese însărcinată. Ne-am căsătorit în grabă, cu toată împotrivirea părinţilor ei, care speraseră că îşi va continua studiile mergînd la universitate. Dar întrucît ştiam că în afara ei nici o fată nu-mi va stîrni interesul, m-am bucurat în sinea mea de rezultatul imprudenţei noastre.

Helen a murit în noaptea de 14 septembrie 1964, dînd naştere fiului nostru, Tom, care i-a supravieţuit numai cu o săptămînă. Am crezut că nu-mi voi mai reveni niciodată, şi de fapt nici nu sînt sigur că am făcut-o. După moartea ei n-am mai fost în stare să mă apropii de vreo femeie ani de zile şi mi-am investit toată energia în treburile firmei.

După funeraliile soţiei şi ale fiului meu, tata, care nu era o fire sentimentală şi uşor impresionabilă — asemenea oameni n-ai să găseşti în comitatul Yorkshire —, a dovedit o sensibilitate şi o căldură pe care nu i le bănuisem pînă atunci. Obişnuia să mă sune destul de des seara, să vadă ce mai fac, şi insista să-l însoţesc în mod regulat în loja directorilor, la stadionul Elland Road, să-i urmăresc jucînd pe Leeds United în fiecare sîmbătă după-masă. Înţelegeam pentru prima oară de ce, după douăzeci de ani de căsnicie, mama încă îl adora.

Patru ani mai tîrziu am întîlnit-o pe Rosemary, la un bal dat cu ocazia deschiderii Festivalului de Muzică din Leeds. Nu era tocmai genul meu de petrecere, dar, întrucît Cooper's ocupase o pagină întreagă din program cu o reclamă şi colonelul Kershaw, şeful poliţiei din comitat şi preşedintele comitetului de organizare a balului, ne invitase să-l însoţim ca oaspeţi, n-am avut de ales. M-am îmbrăcat în fracul pe care de altfel îl pun destul de rar şi m-am dus cu părinţii mei la bal.

Am fost aşezat la o masă cu numărul 17, alături de o domnişoară Kershaw, care se dovedi a fi chiar fiica şefului poliţiei. Era îmbrăcată elegant, într-o rochie albastră, fără bretele, care-i scotea în evidenţă bustul atrăgător. Avea părul roşcat, tuns scurt, şi un zîmbet care m-a făcut să simt că eram prieteni de-o viaţă. Mi-a spus, în timp ce consumam ceva descris în lista de bucate ca „avocado cu mărar", că tocmai absolvise secţia de engleză a Universităţii din Durham şi nu prea ştia ce să facă mai departe.

— Nu vreau să fiu profesoară, a spus ea, şi sînt sigură că nu mi s-ar potrivi nici rolul de secretară.

Am continuat să discutăm astfel în timpul felului doi şi trei, fără să dăm nici o atenţie celor din jurul nostru. După cafea m-a dus pe ringul de dans, unde a continuat să-mi explice cît de greu este să-ţi cauţi de lucru cînd ai tot felul de obligaţii sociale.

Am fost flatat de faptul că fiica şefului poliţiei îmi dă atîta atenţie şi, ca să fiu sincer, nu am luat-o în serios cînd, la sfîrşitul seratei, mi-a şoptit la ureche:

— Trebuie să ne mai vedem.

Dar cîteva zile mai tîrziu m-a sunat şi m-a invitat să iau prînzul în duminica respectivă, împreună cu părinţii ei, în casa lor de la ţară.

— Şi pe urmă am putea face o partidă de tenis. Ştii să joci tenis, nu-i aşa?

M-am urcat în maşină şi m-am dus la Fenton în duminica aceea. Am aflat astfel că reşedinţa familiei Kershaw arăta exact aşa cum îmi imaginasem: mare şi părăginită. O descriere care i s-ar fi potrivit foarte bine şi tatălui lui Rosemary. Totuşi el se dovedi a fi un om destul de simpatic. Mama părea mai greu de mulţumit. Era de fel de undeva din Hampshire şi îi venea greu să ascundă că, deşi eram potrivit pentru donaţii filantropice ocazionale, nu eram cel mai potrivit comesean pentru o zi de duminică. Rosemary nu dădea nici o atenţie remarcilor ei sarcastice şi continua să discute în legătură cu munca mea.

Pentru că toată după-amiaza a plouat şi nu am mai putut juca tenis, Rosemary îşi folosi timpul încercînd să mă seducă în micuţul pavilion din spatele terenului de tenis. La început

ideea de a flirta cu fiica şefului de poliţie m-a cam neliniştit, dar, în curînd, m-am adaptat noii situaţii. Totuşi, după cîteva săptămîni, am început să mă întreb dacă nu reprezentam pentru ea doar un fel de fantezie erotică. Pînă cînd a început să vorbească de căsătorie. Doamnei Kershaw îi venea greu să-şi ascundă dezgustul provocat de ideea că i-aş putea deveni ginere. Dar se dovedi că părerea ei conta prea puţin. Rosemary rămase, implacabilă, pe poziţie. Ne-am căsătorit după optsprezece luni.

Peste două sute de invitaţi au fost prezenţi la nunta fastuoasă de la biserica parohială St. Mary. Dar trebuie să mărturisesc că, privind-o pe Rosemary înaintînd spre altar, nu mă puteam gîndi decît la prima mea ceremonie de căsătorie.

Un timp Rosemary a încercat din răsputeri să fie o soţie exemplară. Se implica în problemele firmei, învăţa numele tuturor angajaţilor, s-a împrietenit chiar cu unele dintre nevestele celor din administraţia companiei. Dar eu munceam zi şi noapte şi mă tem că nu-i puteam acorda atenţia necesară. Pentru că, aş vrea să înţelegeţi, Rosemary îşi dorea o viaţă alcătuită din vizite regulate la Grand Theatre şi Opera North, urmate de dineuri cu prietenii de prin partea locului care să ţină pînă la ziuă, în timp ce eu preferam să lucrez la sfîrşit de săptămînă şi să mă bag în pat, aproape în fiecare seară, pe la ora unsprezece. Rosemary realiza că nu eram soţul din titlul piesei lui Oscar Wilde, la care tocmai mă dusesem şi aţipisem în timpul actului doi.

După patru ani în care nu îşi făcuse apariţia nici un copil, nu pentru că Rosemary nu s-ar fi dovedit activă chiar şi în pat, drumurile noastre au început să se despartă. Dacă începuse să aibă amanţi (eu în orice caz călcam pe de lături de cîte ori aveam ocazia), o făcea, oricum, cu discreţie. Şi apoi îl întîlni pe Jeremy Alexander.

Trebuie să fi fost la şase săptămîni după seminarul de la Bristol cînd s-a ivit ocazia să-l sun pe Jeremy şi să-i cer sfatul. Doream să închei un contract cu o firmă franţuzească producătoare de brînzeturi ca să-i transport marfa la supermarketurile britanice. Cu un an înainte pierdusem enorm

într-o afacere similară cu o fabrică de bere din Germania şi nu-mi puteam permite o altă greşeală.

— Trimite-mi toată documentaţia, mi-a spus Jeremy. O studiez la sfîrşitul săptămînii şi luni dimineaţa te sun.

S-a ţinut de cuvînt. M-a sunat şi mi-a spus că joi trebuia să fie în York să discute cu un client. Mi-a propus să ne întîlnim în ziua următoare să vorbim despre contract. Am fost de acord. Ne-am petrecut cea mai mare parte a zilei de vineri închişi în sala de consiliu de la Cooper's discutînd fiecare detaliu din contract. Era o plăcere să urmăreşti un profesionist de asemenea clasă lucrînd, deşi Jeremy avea obiceiul enervant de a bate darabana cu degetele pe masă de cîte ori nu înţelegeam destul de repede ce voia să spună.

Se dovedi că Jeremy vorbise deja cu avocatul firmei din Toulouse în legătură cu orice rezerve pe care acesta le-ar putea avea. M-a asigurat că, deşi Monsieur Sisley nu vorbea defel limba engleză, el reuşise să-l facă să înţeleagă perfect problemele noastre. Îmi amintesc că m-a luat prin surprindere faptul că folosise cuvîntul „noastre".

După ce am întors şi ultima filă din contract, am realizat că toată clădirea era pustie. Fiind sfîrşitul săptămînii, lumea plecase acasă. Prin urmare, i-am propus lui Jeremy să cineze cu mine şi cu Rosemary. S-a uitat la ceas, a cîntărit în minte pentru cîteva clipe oferta mea şi apoi a spus:

— Mulţumesc, eşti foarte amabil. Ai putea să mă laşi la Queen's Hotel ca să mă schimb?

Rosemary nu se bucură prea tare cînd află, în ultima clipă, că invitasem o persoană complet străină la masă fără să-i dau timp de gîndire, cu toate că am asigurat-o că îl va plăcea.

Jeremy sună la uşă la ora opt şi cîteva minute. Cînd i l-am prezentat lui Rosemary, s-a înclinat uşor şi i-a sărutat mîna. După aceea nu şi-au mai luat ochii unul de la celălalt toată seara. Numai un orb ar fi putut să ignore ceea ce avea să se întîmple şi, cu toate că nu am fost chiar orb, se poate spune că m-am comportat ca atare.

Jeremy începu curînd să găsească tot felul de motive ca să-şi petreacă tot mai mult timp în Leeds şi trebuie să recunosc că entuziasmul lui subit pentru nordul Angliei mi-a

dat posibilitatea să-mi realizez ambiţiile pentru Cooper's mult mai repede decît visasem. Îmi dădusem seama de cîtva timp că firma avea nevoie de un avocat permanent, aşa că, la un an după prima noastră întîlnire, i-am oferit un loc în consiliul de administraţie, cu sarcina precisă de a pregăti compania să devină o societate pe acţiuni.

În perioada aceea am petrecut mult timp la Madrid, Amsterdam şi Bruxelles încheind contracte noi, iar Rosemary, desigur, nu încerca să mă oprească. Între timp Jeremy a condus firma cu multă dibăcie prin desişul problemelor financiare şi legale ivite în urma extinderii noastre. Datorită hărniciei şi priceperii lui am putut anunţa la 12 februarie 1980 că firma Cooper's va ieşi pe piaţa bursei în acelaşi an. Atunci am făcut şi prima greşeală: i-am oferit lui Jeremy locul de vicepreşedinte al companiei.

Conform termenilor iniţiali de fondare a întreprinderii, cincizeci şi unu la sută din acţiuni ne reveneau mie şi lui Rosemary. Jeremy mi-a explicat că, din pricina impozitului, era mai bine să împărţim acţiunile în mod egal. Contabilii firmei au fost de acord şi, din acel moment, nu m-am mai gîndit la asta. Restul acţiunilor, de cîte o liră, în valoare de 4 900 000 de lire, au fost repede cumpărate de diverse instituţii şi de particulari, astfel că, la cîteva zile după ce firma fusese înregistrată la Bursă, valoarea lor se ridicase la două lire optzeci.

Tata, care murise cu un an înainte, n-ar fi acceptat niciodată ideea că poţi să ajungi să valorezi cîteva milioane peste noapte. De fapt cred că ar fi respins tot planul de la bun început, căci murise cu convingerea fermă că o afacere bună se poate menţine cu un minus de zece lire în bancă.

Prin anii '80 economia britanică era în creştere şi în martie 1984 o acţiune Cooper's ajunsese la valoarea de cinci mărci, ca urmare a speculaţiilor din presă despre o posibilă preluare a altor firme. Jeremy m-a sfătuit să accept una dintre oferte, dar i-am spus că nu voi lăsa niciodată societatea Cooper's să iasă de sub controlul familiei. După aceea a trebuit să mărim de trei ori numărul acţiunilor pe piaţă şi în 1989 *Sunday Times* aprecia că Rosemary şi cu mine posedam aproximativ treizeci de milioane de lire.

Nu m-am considerat niciodată un om bogat. La urma urmelor, pentru mine acţiunile erau doar nişte bucăţele de hîrtie pe care le ţinea Joe Ramsbottom, avocatul consultant al firmei. Locuiam în continuare în casa tatălui meu, conduceam un Jaguar cumpărat în urmă cu cinci ani şi lucram paisprezece ore pe zi. Vacanţele nu m-au atras niciodată şi nu aveam o fire extravagantă. Bogăţia mi se părea, într-un fel, lipsită de importanţă. Aş fi fost fericit să pot trăi în continuare astfel, dacă, într-o seară, n-aş fi ajuns acasă pe neaşteptate.

Prinsesem ultimul avion spre Heathrow după o şedinţă de negocieri extrem de lungă şi obositoare la Köln. Intenţionam să înnoptez la Londra. Pe de altă parte mă cam săturasem de hoteluri şi îmi doream pur şi simplu să ajung acasă, în ciuda drumului cam lung pe care-l aveam de străbătut cu maşina. Cînd am sosit la Leeds, pe la ora unu şi jumătate noaptea, am găsit BMW-ul alb al lui Jeremy parcat în faţa casei.

Dacă aş fi sunat-o pe Rosemary mai devreme, probabil că n-aş fi ajuns la închisoare.

Mi-am parcat maşina lîngă cea a lui Jeremy şi am pornit pe jos spre uşa din faţă, cînd am observat că în casă era o singură lumină aprinsă, cea din prima cameră de la etajul întîi. Nu trebuia să fiu Sherlock Holmes ca să ghicesc ce se petrecea acolo.

M-am oprit şi am privit un timp perdelele trase. Nici o mişcare. Prin urmare nu auziseră maşina mea şi nu puteau şti că mă aflu acolo. M-am întors şi am plecat cu maşina spre centrul oraşului. Cînd am ajuns la Queen's Hotel, l-am întrebat pe recepţionar dacă domnul Jeremy Alexander rezervase o cameră pentru noaptea aceea. S-a uitat în registru şi a răspuns afirmativ.

— Atunci am să iau eu cheia, i-am spus. Domnul Alexander îşi va petrece noaptea în altă parte.

Tata ar fi fost mîndru de mine pentru modul atît de chibzuit de folosire a resurselor firmei.

Am stat întins în patul din camera aceea de hotel, fără să pot adormi. Pe măsură ce timpul trecea, deveneam tot mai furios. Deşi nu mai simţeam mare lucru pentru Rosemary, şi chiar acceptasem ideea că, poate, niciodată nu simţisem mai mult, pe Jeremy îl uram cu toată fiinţa.

A doua zi de dimineaţă mi-am sunat secretara şi i-am spus că voi veni cu maşina de la Londra direct la birou. Mi-a amintit că la ora două urma să aibă loc o şedinţă a consiliului de administraţie, pe care domnul Alexander avea să o conducă. Mi-a părut bine că nu-mi putea vedea zîmbetul plin de satisfacţie. O privire rapidă aruncată, în timpul micului dejun, peste agenda mea de lucru m-a lămurit de ce Jeremy dorea să prezideze tocmai această întîlnire. Dar planurile lui nu mai aveau nici o importanţă. Mă hotărîsem să le dezvălui celorlalţi directori şi să mă asigur că în cel mai scurt timp posibil va fi dat afară din consiliul de conducere.

Am ajuns la Cooper's imediat după ora unu şi jumătate şi am parcat în spaţiul rezervat preşedintelui. Am avut destul timp înainte de începerea şedinţei să realizez, neplăcut surprins, uitîndu-mă prin dosarele mele, cît de multe dintre acţiunile societăţii erau controlate de Jeremy şi ce fel de planuri îşi făceau, el şi Rosemary, în ultimul timp.

În clipa în care am intrat în sala de consiliu, Jeremy s-a ridicat, fără să spună o vorbă, de pe locul destinat preşedintelui şi pe parcursul şedinţei nu a arătat nici cel mai mic interes pentru cele discutate, pînă am ajuns la problema emiterii unor noi acţiuni. Aici încerca să introducă o moţiune, în aparenţă inofensivă, care ar fi putut duce, pentru mine şi Rosemary, la pierderea parţială a controlului asupra companiei şi, în consecinţă, la imposibilitatea de a mai face faţă vreunei oferte de preluare a altor societăţi. M-aş fi putut păcăli dacă n-aş fi ajuns la Leeds în noaptea precedentă, nu aş fi găsit maşina lui Jeremy parcată în faţa casei şi n-aş fi văzut lumina aprinsă în dormitor. Cînd credea că moţiunea era pe punctul de a fi acceptată, lipsindu-i numai un vot, am rugat contabilii firmei să pregătească un raport complet pentru viitoarea şedinţă a consiliului de conducere, înainte de a lua o hotărîre definitivă. Jeremy nu trăda vreo emoţie specială. Pur şi simplu se concentră asupra notiţelor pe care le avea în faţă şi începu să bată darabana cu degetele pe masa de consiliu. Raportul acesta trebuia să însemne prăbuşirea lui definitivă. Dacă mi-aş fi ţinut cumpătul, aş fi putut, cu timpul, să ajung la o soluţie mai raţională prin care să scap de el.

Pentru că nu mai existau şi alte probleme la „diverse", am încheiat şedinţa la şase fără douăzeci şi i-am propus lui Jeremy să ia cina cu mine şi cu Rosemary. Doream să îi văd împreună. N-a părut prea entuziasmat, dar după ce m-am făcut că nu prea înţeleg noua lui propunere privind acţiunile societăţii şi am pretins că ar fi timpul ca Rosemary să fie şi ea iniţiată în aceste probleme, a acceptat. Cînd am sunat-o pe Rosemary ca să o anunţ că Jeremy va veni la cină, a părut şi mai puţin atrasă de ideea mea.

— Poate ar fi mai bine dacă aţi merge la un restaurant, sugeră ea. Jeremy ar putea să te informeze în legătură cu ce s-a mai întîmplat cît ai lipsit.

Abia m-am putut abţine să nu izbucnesc în rîs.

— Nu prea avem de mîncare în casă, adăugă ea.

I-am spus că nu-mi făceam prea multe probleme în legătură cu asta.

Jeremy a întîrziat neobişnuit de mult, dar de îndată ce a intrat în casă l-am servit cu whiskyul lui preferat cu sifon. Trebuie să spun că şi-a jucat rolul minunat în timpul cinei, deşi Rosemary a fost mai puţin convigătoare.

La cafea, în sufragerie, am reuşit să provoc o confruntare mai directă, pe care Jeremy o evitase cu multă dibăcie în timpul şedinţei de consiliu.

— De ce te grăbeşti atîta cu alocarea de noi acţiuni? l-am întrebat la al doilea pahar de coniac. Nu se poate să nu realizezi că în felul acesta Rosemary şi cu mine vom pierde controlul asupra societăţii. Nu-ţi dai seama că vom putea fi preluaţi imediat de o altă firmă?

Încercă să-mi abată bănuielile cu cîteva fraze bine ticluite.

— Este în interesul firmei, Richard. Trebuie să realizezi cît de repede se extinde Cooper's. Nu mai este o societate familială. Pe termen lung, este cea mai prudentă soluţie pentru amîndoi, fără a mai vorbi de acţionari.

M-am întrebat la care acţionari se gîndise.

Am fost surprins să observ că Rosemary nu numai că îi dădea dreptate, dar dovedea şi o foarte bună cunoaştere a celor mai mici detalii privind alocarea acţiunilor, în ciuda faptului că Jeremy îi aruncase cîteva priviri aprige în mod

destul de evident. Părea să-i fi înțeles extrem de bine argumentele, luînd în considerație faptul că pînă atunci nu arătase vreun interes special pentru tranzacțiile firmei. Dar cînd s-a întors spre mine și mi-a spus „Trebuie să ne gîndim la viitorul nostru, dragul meu", mi-am pierdut cumpătul.

Cei din Yorkshire sînt bine cunoscuți pentru comportamentul lor direct, lipsit de menajamente, și nu i-am făcut de rîs întrebînd imediat:

— Ce este între voi doi?

Rosemary s-a făcut stacojie, Jeremy a rîs cam strident și apoi mi-a spus:

— Richard, cred că ai băut peste măsură.

— Deloc, i-am răspuns. Sînt absolut lucid. Așa cum am fost și aseară cînd am venit acasă și ți-am găsit mașina parcată la intrare, iar lumina ardea în dormitor.

Pentru prima oară de cînd îl întîlnisem pe Jeremy, reușisem să îl prind pe picior greșit, fie și pentru o clipă. Începu să bată darabana cu degetele pe masa de sticlă din fața lui.

— Pur și simplu îi explicam lui Rosemary care vor fi pentru ea consecințele emiterii de noi acțiuni, spuse el bătînd în masă în continuare. Așa cum se procedează, conform regulilor de la Bursă.

— Și au la Bursă vreo regulă care te obligă să faci asta în pat?

— Hai, nu fi caraghios — spuse Jeremy. Mi-am petrecut noaptea la Queen's Hotel. Cheamă recepționerul, adăugă el ridicînd receptorul și oferindu-mi-l. Îți va confirma că mi-am rezervat camera, ca de obicei.

— O va face, cu siguranță, am spus eu. Dar va confirma în același timp că eu am fost cel care a dormit în patul tău.

În tăcerea grea care se lăsase am scos cheia camerei de la hotel din buzunarul hainei și i-am băgat-o sub nas.

M-am ridicat de pe scaun, cu oarecare încetineală, și l-am înfruntat întrebîndu-mă în sinea mea ce-i mai rămînea de spus.

— Tu ești de vină, nătărău nenorocit, reuși el să bîiguie cu furie. În primul rînd ar fi trebuit să-ți pese mai mult de Rosemary în loc să colinzi în neștire Europa. Nici nu-i de mirare că ești în pericol să-ți pierzi firma.

Interesant este că, de fapt, ceea ce m-a făcut, în cele din urmă, să izbucnesc nu a fost faptul că Jeremy se culcase cu soţia mea, ci aroganţa cu care îmi dăduse de înţeles că ar putea să-mi ia şi firma. Nu i-am răspuns, dar m-am dat un pas înapoi şi i-am tras un pumn în obrazul proaspăt bărbierit. Eram cu cîţiva centimetri mai scund decît el, dar în cei douăzeci de ani cît mă învîrtisem printre camionagii învăţasem să mă bat. Jeremy se clătină şi apoi se prăbuşi cu faţa înainte. În cădere se lovi cu tîmpla de colţul mesei de sticlă şi-şi vărsă paharul cu coniac. Rămase nemişcat la picioarele mele în timp ce sîngele îi curgea pe covor.

Trebuie să mărturisesc că m-am simţit mulţumit de ceea ce făcusem, mai ales după ce Rosemary s-a repezit spre el şi a început să-mi adreseze tot felul de injurii.

— Păstrează-le pentru fostul vicepreşedinte, i-am spus. Şi cînd îşi revine, spune-i să nu se mai deranjeze să vină la Queen's Hotel pentru că am să-mi petrec şi noaptea aceasta tot în patul lui.

Am ieşit din casă, m-am urcat în maşină şi m-am întors în centrul oraşului. Mi-am lăsat Jaguarul în parcarea hotelului. Cînd am intrat, holul era pustiu. Am luat liftul şi m-am dus direct în camera lui Jeremy. M-am întins în pat, dar eram prea agitat ca să pot adormi.

Tocmai aţipisem cînd patru poliţişti năvăliră în cameră şi mă traseră afară din pat. Unul dintre ei mi-a spus că sînt arestat şi mi-a citit drepturile. Fără nici o altă explicaţie am fost dus, cu maşina poliţiei, la secţia din Millgarth. La cîteva minute după ora cinci am fost preluat de ofiţerul de serviciu. Mi-au fost luate toate obiectele personale şi au fost introduse într-un plic mare maro. Mi s-a spus că am dreptul să dau un telefon, aşa că l-am sunat pe Joe Ramsbottom, am trezit-o din somn pe soţia sa şi am întrebat-o dacă Joe ar putea veni la secţia de poliţie cît mai repede. Apoi am fost închis într-o celulă şi am fost lăsat acolo singur.

M-am aşezat pe o bancă de lemn şi m-am tot gîndit încercînd să-mi dau seama de ce fusesem arestat. Nu puteam crede că Jeremy fusese atît de nechibzuit încît să mă acuze de „atac cu violenţă fizică". Patruzeci de minute mai tîrziu, cînd a venit Joe, i-am povestit exact ce mi se întîmplase mai

devreme în aceeaşi seară. Mă asculta cu seriozitate, dar nu-şi exprima vreo părere. După ce am terminat, mi-a spus că va încerca să afle de ce eram acuzat.

După plecarea lui Joe, am început să mă tem că Jeremy avusese un atac de cord sau chiar că lovitura primită la tîmplă, la colţul mesei, i-ar fi putut fi fatală. Imaginaţia mea o luase razna în timp ce încercam să-mi imaginez cele mai îngrozitoare lucruri cu putinţă, şi doream cu disperare să aflu ce se întîmplase de fapt, cînd uşa celulei s-a deschis brusc şi intrară doi detectivi în haine civile, urmaţi de Joe.

— Sînt inspectorul-şef Bainbridge, spuse cel mai înalt dintre ei. Şi acesta e colegul meu, sergentul Harris.

Aveau privirile obosite şi hainele mototolite, părînd să fi fost de serviciu toată noaptea. Amîndoi ar fi avut nevoie de un bărbierit. Mi-am pipăit obrazul şi mi-am dat seama că mă aflam într-o situaţie asemănătoare.

— Am dori să vă punem cîteva întrebări în legătură cu ceea ce s-a întîmplat mai devreme în seara asta, la domiciliul dumneavoastră, spuse inspectorul-şef.

M-am uitat la Joe, care dădu negativ din cap.

— Ajutorul dumneavoastră ne-ar putea uşura cercetările, domnule Cooper, continuă inspectorul-şef. Aţi fi de acord să ne daţi o declaraţie scrisă sau înregistrată pe bandă?

— Mă tem că, deocamdată, clientul meu nu are nimic de declarat, domnule inspector, spuse Joe. Şi nu va avea nimic de spus pînă cînd nu va afla mai multe despre acest caz.

Am rămas impresionat. Nu-l mai văzusem pe Joe luînd o atitudine atît de fermă decît în faţa copiilor săi.

— Am dori o simplă declaraţie, domnule Ramsbottom — îi spuse inspectorul lui Joe ca şi cum eu n-aş fi existat. Prezenţa dumneavoastră ar fi binevenită.

— Nu, răspunse Joe cu fermitate. Spuneţi-mi ce acuzaţie i se aduce clientului meu sau plecaţi. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Inspectorul-şef ezită o clipă, apoi dădu din cap afirmativ către colegul său. Plecară fără a mai rosti o vorbă.

— Acuzaţie? am întrebat eu de îndată ce uşa celulei s-a închis în urma lor. Ce fel de acuzaţie, pentru numele lui Dumnezeu?

— Acuzaţie de crimă, bănuiesc — spuse Joe. După ceea ce le-a spus Rosemary.

— Crimă? am bîiguit eu. Dar ...

L-am ascultat stupefiat pe Joe povestindu-mi despre ceea ce reuşise să descopere în legătură cu cele relatate de soţia mea poliţiştilor în primele ore ale dimineţii.

— Dar nu aşa s-au petrecut lucrurile, am protestat eu. Cu siguranţă că nimeni nu va da crezare unei asemenea fantasmagorii.

— S-ar putea să o facă atunci cînd vor afla că poliţia a găsit urme de sînge ducînd de la sufragerie pînă la locul unde ai parcat maşina, spuse Joe.

— Imposibil, am replicat eu. Cînd am plecat, Jeremy mai era întins pe jos, fără cunoştinţă.

— Poliţia a găsit urme de sînge şi în portbagajul tău. Sînt absolut siguri că e vorba de sîngele lui Jeremy.

— Oh, Dumnezeule! am exclamat eu. E inteligent. Extrem de inteligent. Nu-ţi dai seama cum au ticluit totul?

— Nu, ca să fiu sincer nu-mi dau seama — recunoscu Joe. Toate astea nu prea au de-a face cu meseria mea de avocat al firmei. Dar am reuşit să-l prind la telefon azi de dimineaţă pe Sir Matthew Roberts, din baroul regal, cel mai cunoscut specialist în codul penal din nord-estul Angliei. Are astăzi un proces la tribunalul din York şi a fost de acord să vină încoace de îndată ce îşi termină treburile. Dacă eşti nevinovat, Richard — spuse Joe — cu Sir Matthew ca avocat al apărării nu mai ai de ce să te temi. Poţi fi sigur de asta.

Mai tîrziu, în aceeaşi după-amiază, am fost acuzat de uciderea lui Jeremy Anatole Alexander. Poliţia a recunoscut în faţa avocatului consultant că încă nu găsise cadavrul, dar exista siguranţa că acesta va fi descoperit în cîteva ore. Ştiam că acest lucru nu era posibil. A doua zi, Joe mi-a spus că în grădina mea se săpase în ultimele douăzeci şi patru de ore cît nu săpasem eu în ultimii douăzeci şi patru de ani.

În seara aceea, pe la ora şapte, uşa celulei se deschise din nou şi Joe intră însoţit de un bărbat corpolent cu un aspect foarte distins. Sir Matthew Roberts era cam de aceeaşi înălţime cu mine, dar cîntărea probabil cu cel puţin douăsprezece kilograme mai mult. Chipul său rubicond şi

zîmbetul cald păreau să spună că obişnuia destul de des să-şi bea sticla de vin într-o companie agreabilă. Părul negru bogat era pieptănat cu grijă, ca în reclamele de pe vremuri pentru Denis Compton Brylcreem, şi era îmbrăcat aşa cum se cuvine unui avocat: costum închis la culoare, la două rînduri, şi cravată gri-argintie. Mi-a plăcut din clipa în care s-a prezentat. Mi-a spus de la început că ar fi preferat să ne fi întîlnit cu o ocazie mai fericită.

Restul serii l-am petrecut cu Sir Matthew spunîndu-i de cîteva ori povestea mea. Era limpede că nu credea o iotă din ce-i ziceam şi totuşi părea în continuare fericit să mă reprezinte la proces. A plecat împreună cu Joe puţin după ora unsprezece şi eu am rămas să-mi petrec prima noapte pe după gratii.

Am continuat să mă aflu în stare de arest pînă cînd poliţia şi-a prelucrat probele şi le-a înaintat Secţiei de Urmărire Civilă. A doua zi am fost trimis în judecată de către un magistrat al Tribunalului din Leeds şi, în ciuda pledoariei elocvente a lui Sir Matthew, nu mi s-a aprobat eliberarea pe cauţiune.

Patruzeci de minute mai tîrziu am fost transportat la închisoarea Armley.

Orele s-au transformat în zile, zilele în săptămîni şi săptămînile în luni. Aproape că obosisem spunînd oricui dorea să mă asculte că nu vor găsi niciodată cadavrul lui Jeremy pentru că nu era nimic de găsit.

După nouă luni, cînd cazul ajunse în sfîrşit la Tribunalul din Leeds, reporterii se năpustiră în sală şi sorbiră cu nesaţ fiecare vorbă rostită la proces. Un multimilionar, un posibil adulter şi un cadavru dispărut — era prea mult pentru ei ca să poată rezista tentaţiei. Ziarele de scandal se întrecură care mai de care să-l descrie pe Jeremy ca pe rafinatul poet, cavaler de Leeds, iar pe mine ca pe un camionagiu obsedat sexual. M-ar fi distrat povestea asta dacă n-aş fi fost direct implicat.

În pledoaria cu care s-a deschis procesul, Sir Matthew a luptat vitejeşte pentru a-mi susţine apărarea. Cum se putea ca, fără existenţa unui cadavru, clientul său să fie acuzat de crimă? Şi cum aş fi putut scăpa de cadavru cînd mi-am petrecut toată noaptea într-o cameră la Queen's Hotel? Cît de mult regretam că nu semnasem în registrul hotelului şi mă duse-

sem pur şi simplu direct în camera lui Jeremy. Nu mă ajuta prea mult nici faptul că poliţiştii mă găsiseră întins în pat, complet îmbrăcat.

Am studiat cu atenţie chipurile juraţilor la sfîrşitul pledoariei acuzării. Arătau descumpăniţi şi în mod evident se îndoiau de vinovăţia mea. Îndoiala lor dură pînă cînd Rosemary ocupă boxa martorilor. N-am putut suporta să o privesc şi mi-am îndreptat ochii spre o blondă cuceritoare care şezuse de la începutul procesului, în fiecare zi, în primul rînd din sală.

Timp de o oră acuzarea o ajută, cu mult tact, pe soţia mea să povestească ce se întîmplase în seara aceea, pînă în clipa în care îl lovisem pe Jeremy. N-aş fi putut să o contrazic în legătură cu cele relatate pînă în acel punct.

— Şi ce s-a întîmplat apoi, doamnă Cooper? o îmboldi avocatul acuzării.

— Soţul meu s-a aplecat şi i-a luat pulsul domnului Alexander, spuse Rosemary în şoaptă. Apoi s-a făcut alb la faţă şi n-a spus decît: „E mort. L-am omorît."

— Şi ce a făcut domnul Cooper în continuare?

— A luat cadavrul în spate şi a pornit spre uşă. Am strigat după el: „Ce ai de gînd să faci, Richard?"

— Şi ce a răspuns?

— Mi-a spus că avea de gînd să scape de cadavru cît mai era întuneric afară şi că eu trebuia să fac să dispară orice urmă a vizitei lui Jeremy. Nimeni nu-i văzuse plecînd de la birou împreună, aşa că se va crede că Jeremy s-a întors în aceeaşi seară la Londra. „Vezi să nu rămînă nici o urmă de sînge", au fost ultimele cuvinte pe care îmi amintesc că le-a rostit soţul meu cînd ieşea din cameră ducînd în spinare cadavrul lui Jeremy. Asta trebuie să se fi întîmplat în momentul în care am leşinat.

Sir Matthew îmi aruncă o privire interogativă. Am negat energic. Chipul său căpătă o mină mînioasă cînd avocatul acuzării şi-a reluat locul.

— Doriţi să-i puneţi întrebări acestui martor, Sir Matthew? întrebă judecătorul.

Sir Matthew se ridică încet în picioare.

— Desigur, domnule judecător — răspunse el. Luă o poziţie fermă, îşi aranjă roba cu grijă şi-şi privi în faţă adversarul. Doamnă Cooper, vă consideraţi o prietenă a domnului Alexander?

— Da, dar numai datorită faptului că era colegul soţului meu, răspunse Rosemary calmă.

— Prin urmare, nu v-aţi văzut cînd soţul dumneavoastră era plecat din Leeds sau se afla în străinătate din cauza afacerilor?

— Numai la diverse petreceri la care am fost cu soţul meu sau dacă s-a întîmplat să trec pe la birou să-i ridic corespondenţa.

— Sînteţi sigură că numai atunci l-aţi văzut, doamnă Cooper? Nu au existat şi alte ocazii în care aţi petrecut destul de mult timp singură cu domnul Alexander? De exemplu, în noaptea de 17 septembrie 1989, înainte ca soţul dumneavoastră să se întoarcă, în mod neaşteptat, dintr-o călătorie în Europa. Domnul Alexander nu v-a vizitat atunci pentru cîteva ore, în timp ce vă aflaţi singură acasă?

— Nu. A trecut pe la noi ca să lase un document pentru soţul meu, dar nu a avut timp nici măcar să stea să bea ceva.

— Dar soţul dumneavoastră spune ..., începu Sir Matthew.

— Ştiu ce spune soţul meu, răspunse Rosemary ca şi cum ar fi repetat înainte aceste cuvinte de nenumărate ori.

— Înţeleg, spuse Sir Matthew. Atunci să atacăm problema în mod direct. Eraţi cumva implicată într-o legătură amoroasă cu Jeremy Alexander în momentul dispariţiei sale?

— Întrebarea dumneavoastră are vreo relevanţă pentru acest proces, Sir Matthew? întrebă judecătorul.

— Bineînţeles, domnule judecător. Ar putea explica întreaga situaţie, răspunse avocatul baroului curţii regale pe un ton calm.

Toată lumea o privea acum pe Rosemary. Îmi doream din toată inima să o aud spunînd adevărul.

Răspunse fără ezitare:

— Bineînţeles că nu, deşi nu ar fi prima oară cînd soţul meu mă acuză, pe nedrept, de aşa ceva.

— Aha! făcu Sir Matthew. Se opri o clipă. Vă iubiţi soţul, doamnă Cooper?

— Zău așa, Sir Matthew! izbucni judecătorul neputîndu-și ascunde enervarea. Mă văd obligat să vă întreb din nou dacă toate acestea își au rostul?

Sir Matthew explodă.

— Dacă își au rostul? Sînt absolut vitale, onorată instanță. Și nu mă ajutați deloc cu încercările dumneavoastră, destul de evidente, de a interveni în favoarea martorei.

Judecătorul începu să bolborosească ceva furios, cînd Rosemary rosti calmă:

— Am fost întotdeauna o soție bună și credincioasă, dar nu pot accepta, cu nici un chip, o crimă.

Juraților își întoarseră privirea spre mine. Mulți arătau ca și cum ar fi fost fericiți să poată reinstaura pedeapsa cu moartea.

— În cazul acesta mă văd nevoit să vă întreb de ce ați așteptat două ore și jumătate ca să contactați poliția? spuse Sir Matthew. Mai ales că, după cum susțineți, v-ați dat seama că soțul dumneavoastră comisese o crimă și era pe cale de a dispune cumva de cadavru.

— După cum am explicat înainte, curînd după ce a ieșit din cameră, am leșinat. Am anunțat poliția de îndată ce mi-am revenit.

— Extrem de convenabil, spuse Sir Matthew. Sau poate ați folosit timpul acela ca să-i întindeți o capcană soțului dumneavoastră, în timp ce iubitului îi dădeați timp să dispară fără urmă?

Se auzi un murmur în sala de judecată.

— Sir Matthew, spuse judecătorul intervenind iarăși, mergeți prea departe.

— Nu chiar atît de departe, dacă nu vă supărați. De fapt, nu destul de departe.

Apoi se întoarse spre soția mea.

— Mă tem, doamnă Cooper, că Jeremy Alexander era amantul dumneavoastră și încă mai este, că știți foarte bine că trăiește și, dacă ați dori, ați putea să ne spuneți unde se află chiar acum.

În ciuda faptului că judecătorul începuse să bodogăne și în sală se iscase rumoare, Rosemary răspunse fără nici o ezitare.

— Aş vrea ca lucrurile să stea astfel, spuse ea, ca el să poată veni aici să depună mărturie că v-am spus numai adevărul.

Glasul ei era plăcut şi liniştit.

— Dar dumneavoastră ştiţi care este de fapt adevărul, doamnă Cooper — spuse Sir Matthew ridicînd vocea. Adevărul este că soţul dumneavoastră a plecat de acasă singur. A luat maşina şi s-a dus la Queen's Hotel, unde şi-a petrecut restul serii, în timp ce dumneavoastră împreună cu amantul aţi folosit acest răstimp ca să plantaţi tot felul de aşa-zise probe în tot oraşul pentru a arunca bănuiala asupra soţului dumneavoastră. Singura probă pe care nu o puteaţi fabrica era cadavrul, pentru că, după cum bine ştiţi, domnul Jeremy Alexander mai trăieşte, iar voi doi aţi inventat toată fantasmagoria asta ca să vă atingeţi scopul. Nu acesta este adevărul, doamnă Cooper?

— Nu, nu! strigă Rosemary, izbucnind deodată în plîns.

— Haideţi, haideţi, doamnă Cooper! Astea sînt lacrimi prefăcute, nu-i aşa? spuse liniştit Sir Matthew. Acum v-am dat de gol. Juriul va hotărî dacă tristeţea dumneavoastră este reală.

Am aruncat o privire juriului. Nu numai că fuseseră păcăliţi de spectacolul dat de Rosemary, dar acum mă şi dispreţuiau pentru că permiteam unei brute nesimţitoare de avocat să agreseze o asemenea femeie delicată, copleşită de suferinţă. Rosemary a parat toate întrebările iscoditoare ale lui Sir Matthew cu o iscusinţă care trăda stilul şi profesionalismul lui Jeremy Alexander.

Cînd mi-a venit rîndul să iau loc pe banca martorilor şi Sir Matthew şi-a început interogatoriul, am simţit că relatarea mea suna mult mai neconvingător decît cea a lui Rosemary, cu toate că era purul adevăr. Pledoaria finală a apărării se dovedi îngrozitor de plicticoasă, dar mai ales, în ce mă priveşte, îngrozitoare. Sir Matthew se arătă subtil şi plin de dramatism, dar nu destul de convingător.

După o altă noapte petrecută la închisoarea Armley, m-am întors în boxa acuzaţilor pentru a primi hotărîrea finală a judecătorului. Era limpede că nu se îndoia de faptul că eram vinovat. Probele pe care le selectase erau părtinitoare şi

nedrepte. Cînd încheie, amintind juriului că nu trebuia să ţină seama de părerea sa, îşi dovedi ipocrizia.

Juriul îşi petrecuse noaptea, culmea ironiei, la Queen's. Cînd omuleţul corpolent, cel cu o mină simpatică şi papion, a fost în fine interpelat: „Domnilor juraţi, îl găsiţi pe acuzat vinovat sau nevinovat de acuzaţiile aduse?", nu m-a surprins să îl aud spunînd răspicat, ca să poată fi bine auzit: „Vinovat, onorată instanţă."

De fapt, fusesem mirat că juriul nu ajunsese de la bun început la o decizie unanimă. M-am întrebat adesea care erau cei doi juraţi care, cu destulă convingere, mă consideraseră nevinovat. Aş fi dorit să le mulţumesc.

Judecătorul mă privi drept în ochi.

— Richard Wilfred Cooper, ai fost găsit vinovat de uciderea lui Jeremy Anatole Alexander...

— Nu l-am ucis, domnule judecător, l-am întrerupt eu pe un ton calm. De fapt nici nu a murit. Sper că veţi ajunge să vă convingeţi că acesta este adevărul.

Sir Matthew mă privi cu îngrijorare pe cînd în sală izbucniră strigăte de protest.

Judecătorul făcu linişte şi apoi, pe un ton şi mai aspru, spuse:

— Eşti condamnat la închisoare pe viaţă. Aceasta este sentinţa conform legii. Luaţi-l de aici.

Doi ofiţeri de poliţie au ieşit în faţă, m-au apucat cu forţă de braţe şi m-au dus înapoi în celula pe care o ocupasem în fiecare dimineaţă, timp de optsprezece zile cît durase procesul.

— Îmi pare rău, bătrîne, spuse poliţistul care avusese grijă de mine tot timpul procesului. Afurisita aia de nevastă ţi-a hotărît soarta.

Trînti uşa celulei şi o încuie înainte de a apuca să-i explic că sînt de acord cu el. Peste cîteva clipe uşa fu descuiată din nou şi Sir Matthew îşi făcu apariţia. Mă privi un timp fără să scoată o vorbă.

— S-a comis o mare nedreptate, domnule Cooper, spuse el în cele din urmă, şi vom face imediat apel împotriva acestei sentinţe. Fiţi sigur că nu-mi voi găsi odihna pînă nu-l voi găsi pe Jeremy Alexander şi nu-l voi aduce în faţa justiţiei.

Pentru prima oară mi-am dat seama că Sir Matthew ştia că sînt nevinovat.

M-au pus în celulă cu un hoţ de buzunare a cărui poreclă era Jenkins Degete. Vă vine să credeţi că acum, cînd ne apropiem de secolul douăzeci şi unu, cineva se poate numi Degete? Oricum, îşi merita numele. La cîteva clipe după ce intrasem în celulă, Degete îmi purta ceasul. Mi l-a înapoiat de îndată ce mi-am dat seama că îmi dispăruse de la mînă.

— Îmi pare rău, spuse el. Năravu-i de vină.

Închisoarea s-ar fi putut dovedi mult mai greu de suportat dacă printre deţinuţi nu s-ar fi ştiut că sînt milionar. Aşa că am plătit bucuros pentru unele privilegii. Primeam în fiecare dimineaţă *Financial Times*, ceea ce îmi oferea posibilitatea să fiu la curent cu ceea ce se întîmpla în lumea afacerilor. Aproape că mi s-a făcut rău cînd am citit despre licitarea acţiunilor firmei Cooper's. Nu din pricina ofertei de 12,50 lire pentru fiecare acţiune, ceea ce mă făcea mai bogat, ci pentru că planul lui Jeremy şi al lui Rosemary devenea dureros de clar. Acţiunile lui Jeremy ajungeau acum la cîteva milioane de lire — bani pe care n-ar fi pus mîna dacă aş fi fost în preajmă ca să preiau licitaţia.

Îmi petreceam ore întregi în fiecare zi întins în pat, cîntărind fiecare cuvînt din *Financial Times*. De cîte ori era menţionată Cooper's, citeam paragraful cu pricina de atîtea ori pînă îl învăţam pe dinafară. În cele din urmă firma a fost preluată, dar nu înainte ca preţul unei acţiuni să ajungă la 13,43 lire. I-am urmărit activitatea în continuare cu mult interes şi am început să fiu tot mai îngrijorat în ce priveşte calitatea activităţii noii conduceri cînd au început să-i concedieze pe cei mai buni membri ai echipei pe care o formasem, inclusiv pe Joe Ramsbottom. Cu o săptămînă mai tîrziu le-am scris agenţilor mei de bursă şi i-am rugat să-mi vîndă acţiunile de îndată ce se iveşte ocazia.

În a patra lună a şederii mele la închisoare, am cerut hîrtie de scris. Hotărîsem că venise momentul să-mi notez tot ceea ce mi se întîmplase în noaptea în care mă întorsesem pe neaşteptate. În fiecare zi gardianul de pe etajul nostru îmi aducea alte foi de hîrtie, frumos liniate cu dungi albastre, iar

eu scriam relatarea pe care o citiți acum. Asta mă și ajuta să pun la cale următoarea mea mișcare.

La cererea mea, Degete făcu o scurtă anchetă printre ceilalți deținuți în legătură cu cel mai bun detectiv pe care îl întîlniseră vreodată. Peste trei zile veni cu răspunsul: inspectorul-șef Donald Hackett, cunoscut și sub pseudonimul de Domnul, se afla în topul tuturor listelor. Mai serios decît sondajele Gallup, i-am spus lui Degete.

— De ce e Hackett primul pe listă? l-am întrebat.

— Fiin'că-i cinstit, nu merge să-i dai mită. Și dacă afurisitu' știe că tu ești criminalu', nu-i pasă cît trece pînă pune mîna pe tine.

Mi s-a spus că Hackett era din Bradford. Se zvonea printre deținuții mai vechi că refuzase funcția de comandant-adjunct al poliției din West Yorkshire. Asemenea unui avocat care nu dorește să devină judecător, preferase să rămînă în prima linie.

— Asta e viața lui. Să pună mîna pe borfași, zise Degete cu entuziasm.

— Pare să fie exact omul de care am nevoie, am zis eu. Ce vîrstă are?

Degete rămase o clipă pe gînduri.

— Trebuie să fi făcut cincizeci pe muchie, răspunse el. La urma urmei, el m-a prins și m-a băgat la răcoare cînd am șterpelit o trusă de unelte și asta să fi fost — făcu o pauză scurtă — acu' mai bine de vreo douăzeci de ani.

Cînd Sir Matthew m-a vizitat, în luna următoare, i-am spus ce aveam de gînd și i-am cerut părerea în legătură cu Domnul. Doream să aflu și opinia unui profesionist.

— La orice proces e un martor extraordinar. Asta pot să-ți spun cu siguranță, răspunse avocatul meu.

— De ce?

— Nu exagerează, nu dă răspunsuri în doi peri, nu-l poți prinde cu ocaua mică și de aceea este greu de păcălit. Nu, nu prea mi s-a întîmplat să-l pot dovedi pe inspectorul-șef. Totuși nu cred că s-ar implica într-o asemenea afacere cu un criminal condamnat, oricît i-ați oferi.

— Dar eu nu sînt...

— Ştiu, domnule Cooper, spuse Sir Matthew, care încă nu părea să fie în stare să mi se adreseze pe numele cel mic. Dar Hackett va trebui convins de acest lucru încă înainte de a fi de acord să vă vadă.

— Dar cum îl pot convinge că sînt nevinovat atîta timp cît stau aici, în puşcărie?

— Am să încerc să o fac eu, spuse Sir Matthew după un răgaz de gîndire.

Apoi adăugă:

— Dacă mă gîndesc mai bine, îmi cam este dator.

După plecarea lui Sir Matthew, în aceeaşi seară, am cerut hîrtie liniată şi am început să scriu o misivă, ticluind cu grijă fiecare cuvînt, adresată inspectorului-şef Hackett. Cîteva încercări au ajuns mototolite, aruncate pe podeaua celulei. Cea din urmă suna astfel:

„Includeţi, în răspunsul la această scrisoare, pe plic, următoarele date:
Numărul:A47283 Numele: Cooper, R.W.

ORICE TRIMITERE POŞTALĂ TREBUIE SĂ CONŢINĂ NUMELE ŞI ADRESA EXPEDITORULUI. SCRISORILE ANONIME NU VOR FI ACCEPTATE. NEMENŢIONAREA NUMĂRULUI VA ÎNTÎRZIA PRIMIREA SCRISORII.

PENITENCIARUL
H..M.ARMLEY
LEEDS LS122TJ

Stimate domnule Inspector-Şef,

După cum se poate vedea, sînt actualmente închis, din voinţa tribunalului Maiestăţii sale. Cu toate acestea, mă întreb dacă aţi avea amabilitatea să-mi faceţi o vizită, întrucît aş dori să discut cu dumneavoastră o problemă personală care s-ar putea să fie de mare importanţă pentru viitorul nostru. Vă asigur că propunerea mea este legală şi onestă. De asemenea, sînt sigur că această propunere vă răspunde simţului dumneavoastră justiţiar. Ea a fost acceptată şi de către avocatul meu, Sir Matthew Roberts, din baroul regal, cu care, după cum înţeleg, aţi mai avut de-a face pe plan profesional. Fireşte că mă voi achita, cu cea mai mare plăcere, faţă de dumneavoastră, pentru eforturile depuse.

Aştept cu nerăbdare să vă întîlnesc.

Al dumneavoastră,

Am recitit scrisoarea, am corectat unele greşeli de ortografie şi m-am semnat în partea de jos a paginii.

La cererea mea, Sir Matthew i-a înmînat personal scrisoarea lui Hackett. Primul funcţionar al Poştei Regale cu un venit de o mie de lire pe zi, i-am spus eu.

Sir Matthew mi-a confirmat a doua zi faptul că i-a înmînat scrisoarea inspectorului-şef în persoană. După ce mi-a citit misiva a doua oară, Hackett a spus doar că va trebui să ceară părerea superiorilor lui. I-a promis lui Sir Matthew că îi va comunica hotărîrea pe care o va lua, în cursul săptămînii viitoare.

Din clipa în care fusesem condamnat, Sir Matthew se pregătise să facă apel şi, cu toate că nu încercase niciodată să-mi dea speranţe prea mari, nu-şi putu ascunde bucuria cînd făcu o descoperire la serviciul de testamente şi succesiuni al Înaltei Curţi de Justiţie.

Se dovedi că, în testamentul său, Jeremy îi lăsase totul lui Rosemary. Asta cuprindea şi acţiuni de la Cooper's în valoare de trei milioane de lire. Dar, îmi explica Sir Matthew, legea nu-i permitea lui Rosemary să dispună de ei timp de şapte ani.

— S-a găsit un juriu în ţara asta care să vă considere vinovat, spuse el, dar căpoşii de la percepţie sînt mai greu de convins. Aceştia nu vor preda bunurile lui Jeremy Alexander pînă nu-i vor vedea cadavrul sau pînă la capătul celor şapte ani.

— Se gîndesc cumva că Rosemary l-ar fi putut omorî pentru bani şi apoi a scăpat de...

— Nu, nu, spuse Sir Matthew gata să izbucnească în rîs la sugestia mea. Pur şi simplu, din moment ce au dreptul să aştepte încă şapte ani, îi vor păzi bunurile şi nu vor risca să se trezească că poate Jeremy Alexander mai trăieşte. Oricum, dacă soţia dumneavoastră l-ar fi ucis într-adevăr, n-ar fi răspuns atît de bine la întrebările mele, cînd se afla în boxa martorilor, de asta sînt sigur.

Am zîmbit. Pentru prima oară în viaţă mă bucuram aflînd că perceptorii îşi bagă nasul în treburile mele.

Sir Matthew promise să mă țină la curent cu orice noutate.

— Noapte bună, Richard, spuse el pe cînd părăsea vorbitorul.

Tot pentru prima oară.

S-ar fi zis că toată lumea din închisoare știa, cu mult înainte ca eu să fi aflat ceva, că inspectorul Hackett urma să-mi facă o vizită.

Dave Adams, un ocnaș veteran dintr-o celulă alăturată, a fost cel care mi-a explicat de ce se credea că Hackett acceptase să mă vadă.

— Unui copoi ca lumea nu-i place niciodată ca cineva să stea la zdup degeaba. Maurice zice că Hackett a vorbit pe șest cu șefu' la telefon marțea trecută, adăugă Dave pe un ton misterios.

M-ar fi interesat să aflu cum a putut omul de încredere al directorului să asculte ce vorbeau cei doi, dar m-am gîndit că nu era timpul potrivit să pun întrebări fără rost.

— Pînă și cei mai duri tipi de aici cred că ești nevinovat, a continuat Dave. Abia așteaptă ziua cînd domnul Jeremy Alexander îți va lua locul în celulă. Poți să fii sigur că „pensionarii" au să-i facă o primire călduroasă.

A doua zi de dimineață sosi o scrisoare de la Bradford. „Dragă Cooper", începea inspectorul-șef, și mă informa în continuare că intenționa să-mi facă o vizită duminica viitoare la ora patru după-amiază. Preciză că nu va sta mai mult de jumătate de oră și insista ca în timpul convorbirii să avem un martor.

Pentru prima dată de cînd eram închis am început să număr orele. Altfel, orele nu au prea mare importanță cînd camera ți-e rezervată pentru tot restul vieții.

În acea dimineață, în timp ce eram luat și escortat spre vorbitor, am primit cîteva mesaje de la ceilalți deținuți pentru inspectorul-șef.

— Transmite-i salutări lu' Domnu', zise Degete. Spune-i cît de rău îmi pare că de data asta nu pot să-i strîng mîna.

— Cînd termini cu el, întreabă-l dacă nu vrea să vină în celula mea să bem un ceai împreună și să depănăm amintiri.

— Dă-i ticălosului un picior în coaie şi spune-i că sînt bucuros să mai stau o bucată de timp aici.

Unul dintre ei mi-a sugerat chiar o întrebare al cărei răspuns îl ştiam deja:

— Întreabă-l cînd iese la pensie, fiin'că n-am de gînd să ies de aici decît o zi după aceea.

Cînd am intrat la vorbitor şi l-am văzut pe inspector pentru prima dată, m-am gîndit că era o greşeală la mijloc. Nu-l întrebasem niciodată pe Degete cum arată Domnul şi în ultimul timp îmi creasem în minte imaginea unui soi de fiinţe supraomeneşti. Dar bărbatul pe care îl aveam în faţă era cu vreo cinci centimetri mai scund ca mine, iar eu am un metru şaizeci şi cinci. Era slab ca un ţîr şi purta ochelari de baga cu lentile groase, dînd impresia că orbise pe jumătate. Nu-i mai lipsea decît un fulgarin ponosit ca să poată trece drept un portărel oarecare.

Sir Matthew făcu un pas înainte pentru a ne prezenta. I-am întins mîna poliţistului cu fermitate.

— Vă mulţumesc că aţi venit să mă vizitaţi, domnule inspector, am început eu. Nu vreţi să luaţi loc? am adăugat ca şi cum ne aflam la mine acasă, la un păhărel de vin de Xeres.

— Sir Matthew are darul convingerii, spuse Hackett cu un accent aspru, de Yorkshire, ce nu prea se potrivea cu înfăţişarea lui. Spune-mi deci, Cooper, ce crezi că pot face pentru dumneata? întrebă el apucînd un scaun. Am perceput o nuanţă de scepticism în vocea lui.

Deschise un carneţel şi-l puse pe masă, în timp ce eu mă pregăteam să-mi încep povestea.

— Pentru uz personal, explică el, în caz că va fi necesar să-mi amintesc vreun detaliu mai important.

După douăzeci de minute terminasem de relatat versiunea prescurtată a aventurilor epocale ale lui Richard Cooper. În ultima săptămînă îmi tot repetasem povestea ca să fiu sigur că nu mă lungesc prea tare. Doream să-i las destul timp lui Hackett pentru întrebări.

— Presupunînd că voi da crezare poveştii dumitale, e vorba doar de o presupunere, ce crezi că aş putea face ca să te ajut?

— Peste cinci luni ieşiţi la pensie, am spus eu. Ce planuri de viitor aveţi?

Ezită o clipă. Era evident că îl luasem prin surprindere.

— Mi s-a oferit o slujbă la Grupul 4 ca administrator regional pentru West Yorkshire.

— Şi cît au de gînd să vă plătească? am întrebat fără menajamente.

— Nu este vorba despre o normă întreagă, spuse el. Pentru început, voi lucra trei zile pe săptămînă.

Ezită din nou.

— Douăzeci de mii anual, cu un contract pe trei ani de zile.

— Eu vă ofer o sută de mii pe an, cu condiţia să lucraţi toată săptămîna. Presupun că veţi avea nevoie de o secretară şi de un ajutor, inspectorul Williams care iese la pensie o dată cu dumneavoastră ar fi tocmai potrivit, aşa că voi plăti salariile personalului şi chiria pentru birou.

Pentru prima oară pe chipul inspectorului apăru o sclipire de respect. Îşi mai notă ceva în carneţel.

— Şi ce doriţi de la mine în schimbul unor asemenea sume de bani? întrebă el.

— Asta-i foarte simplu. Doresc să-l găsiţi pe Jeremy Alexander.

De data aceasta nu a mai avut nici o ezitare.

— Dumnezeule, spuse el, sînteţi într-adevăr nevinovat. Sir Matthew şi directorul închisorii au încercat să mă convingă de asta.

— Şi dacă îl găsiţi în decurs de şapte ani, am adăugat fără să dau atenţie cuvintelor sale, voi plăti încă cinci sute de mii la orice filială a oricărei bănci din lume aţi dori.

— Filiala lui Midland din Bradford s-ar potrivi de minune, răspunse el. Numai răufăcătorii găsesc de cuviinţă să se pensioneze peste graniţă. Oricum, trebuie să fiu la Bradford în fiecare sîmbătă ca să-i pot urmări pe cei de la City pierzînd meciul.

Hackett se ridică în picioare şi mă privi cu atenţie cîteva clipe.

— O ultimă întrebare, domnule Cooper. De ce şapte ani?

— Pentru că după aceea soţia mea poate vinde acţiunile lui Alexander, ceea ce îl va face peste noapte multimilionar.

Inspectorul-şef dădu din cap afirmativ, în semn că înţelesese.

— Vă mulţumesc pentru că aţi solicitat această întrevedere, spuse el. De mult nu m-am mai bucurat aşa de mult să întîlnesc pe cineva într-o închisoare. Mai ales pe cineva condamnat pentru crimă. Am să mă gîndesc serios la oferta dumneavoastră, domnule Cooper, şi am să vă comunic decizia mea pînă la sfîrşitul săptămînii.

Plecă fără să mai scoată o vorbă.

Hackett îmi scrise peste trei zile că acceptă oferta mea.

Nu a fost necesar să aştept cinci luni ca să înceapă să lucreze pentru mine, deoarece şi-a dat demisia peste două săptămîni, nu înainte ca eu să fi acceptat să-i plătesc în continuare contribuţia la pensie pentru el şi ceilalţi doi colegi care urmau să iasă din poliţie şi să i se alăture. Datorită faptului că îmi vîndusem toate acţiunile de la Cooper's, dobînda pe suma din contul băncii era de peste patru sute de mii pe an şi, întrucît locuiam pe gratis, cererea lui Hackett era lipsită de importanţă.

V-aş fi împărtăşit amănunţit ceea ce s-a mai întîmplat în următoarele luni, dar am fost prea ocupat cu Hackett, aşa că am acoperit numai trei dintre paginile liniate primite la penitenciar. Trebuie totuşi să menţionez faptul că am studiat cîteva cărţi de drept pentru a fi sigur că am înţeles în întregime sensul termenului legal *„autrefois acquit"*[1].

Data cea mai importantă care urma în jurnalul meu era cea fixată pentru apel.

Matthew — la cererea lui, încetasem de mult să-i mai spun Sir Matthew — încerca din răsputeri să nu arate că era din ce în ce mai sigur de rezultat, dar începusem să îl cunosc atît de bine, încît nu-şi mai putea ascunde sentimentele faţă de mine. Îmi spuse cît de mulţumit era de componenţa juriului pentru apel. „Cinstit şi cu simţul dreptăţii", tot repeta el.

[1] Altădată achitat (fr.)

Mai tîrziu, în aceeaşi seară, îmi spuse cu nesfîrşită tristeţe că soţia lui, Victoria, murise de cancer în urmă cu cîteva săptămîni.

— O boală lungă şi o binecuvîntată eliberare, zise el.

Pentru prima oară m-am simţit vinovat faţă de el. În ultimele optsprezece luni discutasem numai problemele mele.

Probabil că eram singurul deţinut de la Armley care primea în celulă un croitor particular. Matthew îmi sugerase să-mi fac un costum nou înainte de a compărea în faţa instanţei de apel, pentru că slăbisem cu peste şase kilograme de cînd mă aflam în închisoare. După ce croitorul m-a măsurat şi a început să-şi ruleze metrul, l-am rugat insistent pe Degete să-i înapoieze bricheta, dar l-am lăsat să-şi păstreze ţigările.

Cu zece zile mai tîrziu, la ora cinci dimineaţa, am fost scos din celulă. Ceilalţi deţinuţi au început să-şi lovească ceştile de tinichea de gratii, un mod tradiţional de a face cunoscut personalului din închisoare că îl considerau nevinovat pe cel care urma să fie judecat. M-am simţit profund emoţionat, ca şi cum aş fi ascultat un concert de muzică simfonică.

Am fost dus la Londra într-o maşină, bine păzit de doi poliţişti ai penitenciarului. Nu ne-am oprit deloc pe drum şi am ajuns în capitală pe la ora nouă şi ceva. Îmi amintesc că am aruncat o privire pe fereastră şi am zărit navetiştii grăbindu-se să ajungă la lucru. Oricare dintre ei, dacă m-ar fi văzut şezînd pe bancheta din spate a maşinii, în costumul meu nou, şi nu mi-ar fi zărit cătuşele, m-ar fi putut lua drept cel puţin un inspector-şef de poliţie.

Matthew mă aştepta în faţă la Old Bailey[1] cu o mulţime de hîrtii îngrămădite sub fiecare braţ.

— Îmi place costumul, spuse el conducîndu-mă pe scările de piatră spre sala unde urma să mi se decidă soarta.

M-am aşezat din nou în boxa acuzaţilor, cînd Sir Matthew se ridică pentru a se adresa celor trei judecători de la Curtea de Apel. Discursul de deschidere dură aproape o oră. Mi se

[1] Principala curte cu juri din Londra (n.tr.)

părea de acum că şi eu l-aş fi putut ţine cu destulă pricepere, deşi nu cu atîta elocvenţă şi siguranţă de sine şi nici pe departe cu atîta putere de convingere. Făcu mare caz de modul în care Jeremy îşi lăsase toate bunurile pămînteşti în seama lui Rosemary, care la rîndul ei vînduse casa noastră din Leeds, încasase banii pe toate acţiunile firmei Cooper's la cîteva luni de la licitaţie, trecuse cu repeziciune prin formalităţile de divorţ şi apoi dispăruse fără urmă cu aproape şapte milioane de lire. M-am întrebat, fără să vreau, pe cîte dintre ele pusese mîna Jeremy.

Sir Matthew aminti juriului, de mai multe ori, faptul că poliţia nu fusese în stare să găsească nici urmă de cadavru, cu toate că săpase prin jumătate din oraş.

Speranţele mele creşteau cu fiecare nouă faptă adusă de Matthew ca dovadă în faţa judecătorilor. Dar după ce termină, trebui să mai aştept încă trei zile ca să aflu rezultatul deliberărilor.

Apelul a fost respins. Motivele au rămas neclare.

Matthew veni la Armley într-o vineri să-mi spună de ce credea că apelul meu fusese respins fără nici o explicaţie. Avea senzaţia că părerile judecătorilor erau împărţite şi aveau nevoie de timp ca să ascundă acest lucru.

— Cît timp? am întrebat eu.

— Părerea mea este că au să-ţi dea drumul pe cauţiune în cîteva luni. Este evident că au fost influenţaţi de faptul că poliţia nu a putut găsi cadavrul. Nu i-a impresionat rezumatul procesului prezentat de primul judecător al Curţii, dar le-a atras atenţia cazul tău special.

I-am mulţumit lui Matthew, care, pentru prima oară, a părăsit camera zîmbind.

Vă întrebaţi probabil ce a făcut inspectorul-şef, sau fostul inspector-şef Hackett, în tot acest timp.

Nu a stat degeaba. Inspectorul Williams şi agentul de poliţie Kenwright s-au pensionat în aceeaşi zi cu el. Într-o săptămînă au deschis un mic birou deasupra Clubului Constituţional din Bradford şi au început investigaţiile. Domnul venea să-mi dea raportul în fiecare duminică după-amiază, la ora patru.

În decurs de o lună alcătuise un dosar voluminos asupra cazului, cu fişe detaliate despre Rosemary, Jeremy, firmă şi despre mine însumi. Am petrecut ore întregi citind informaţiile adunate de el şi am putut chiar să completez ici şi colo unele lacune. Mi-am dat repede seama de ce Domnul era atît de stimat de ceilalţi deţinuţi. Folosea fiecare indiciu, urmărea fiecare pistă, oricît de neînsemnată, chiar dacă părea să nu ducă nicăieri, fiindcă se întîmpla uneori să dea în artera principală.

În prima duminică a lui octombrie, după patru luni de muncă, Hackett îmi spuse că s-ar putea să o fi depistat pe Rosemary. O femeie care părea să-i semene locuia pe o mică proprietate din sudul Franţei, pe nume Villa Fleur.

— Cum ai reuşit să-i dai de urmă? am întrebat.

— Printr-o scrisoare pusă de mama ei la cutia poştală. Poştaşul a fost drăguţ şi m-a lăsat să-mi arunc o privire pe adresa de pe plic, înainte de a-şi vedea de drum, spuse Hackett. N-aş putea să-ţi spun cîte ceasuri a trebuit să ne învîrtim pe acolo, peste cîte plicuri a trebuit să ne uităm şi la cîte uşi am bătut în ultimele patru luni, doar ca să ajungem la această pistă. Doamna Kershaw pare să aibă pasiunea compunerilor epistolare, dar asta este prima oară cînd îi scrie fiicei sale. Apropo, adăugă el, soţia dumitale pare să fi revenit la numele ei de fată. Este Ms.Kershaw acum.

Am dat din cap afirmativ, pentru că nu doream să-l întrerup.

— Williams a zburat la Cannes miercuri şi s-a cuibărit în cel mai apropiat sătuc, făcînd pe turistul. Ne-a şi spus că locuinţa domnişoarei Kershaw este înconjurată de un zid de piatră cu o înălţime de trei metri şi că în grădină se află mai mulţi cîini de pază decît copaci. Se pare că localnicii ştiu încă şi mai puţin despre ea decît noi. Dar oricum e un început.

Am simţit pentru prima oară că Jeremy Alexander s-ar putea să-şi fi găsit naşul, dar au mai trecut cinci duminici şi am mai primit cinci rapoarte preliminare pînă ca pe chipul sever al lui Hackett să apară un zîmbet subţire.

— Domnişoara Kershaw a dat un anunţ în ziarul local, mă informă el. Se pare că are nevoie de un servitor nou. La început m-am gîndit că ar trebui să-l interogăm pe îndelete pe fostul servitor de îndată ce îşi părăseşte postul, dar pentru că

nu putem risca deloc ca să-i ajungă ceva la urechi, am hotărît că inspectorul Williams va trebui să solicite slujba.

— Dar este absolut sigur că îşi va da seama imediat cît de nepotrivit este pentru o asemenea slujbă.

— Nu neapărat, spuse Hackett cu un zîmbet larg. Pentru că Williams nu-şi va putea părăsi postul actual, de la contesa de Rutland, decît la o lună după preaviz, iar între timp noi l-am înscris la un curs de specializare de şase săptămîni la şcoala de majordomi a lui Ivor Spencer. Williams prinde totul foarte repede.

— Şi recomandările?

— Pînă la interviul cu Rosemary Kershaw va avea un set de recomandări care ar impresiona şi o ducesă.

— Mi s-a spus că nu faceţi nimic ilegal.

— Asta cînd avem de-a face cu oameni cinstiţi, domnule Cooper. Nu cînd am de luptat cu o pereche de escroci ca aceştia. Vreau să îi văd după gratii chiar dacă ăsta este ultimul lucru pe care îl fac în viaţă.

Nu era momentul să îl informez pe Hackett că ultimul capitol al acestei poveşti, aşa cum îl concepusem eu, nu se termina cu Jeremy la închisoare.

De îndată ce Williams reuşi să ocupe un loc pe lista candidaţilor preferaţi pentru postul de servitor al lui Rosemary, am intervenit şi eu ca să-l ajut să obţină slujba. Recitind termenii contractului, îmi venise o idee.

— Spune-i lui Williams să ceară 15 000 de franci pe lună şi dreptul la cinci săptămîni de concediu anual, i-am sugerat eu lui Hackett cînd m-a vizitat împreună cu Matthew în duminica următoare.

— De ce? întrebă fostul inspector-şef. Ea oferă doar 11 000 şi un concediu de trei săptămîni.

— Îşi poate permite foarte bine să plătească diferenţa asta şi, cu asemenea referinţe, am spus eu aruncînd o privire în dosar, ar putea deveni bănuitoare dacă ar cere mai puţin.

Matthew zîmbi şi dădu afirmativ din cap.

Rosemary îi oferi în cele din urmă postul lui Williams cu 13 000 de franci pe lună şi un concediu anual de o lună, condiţii pe care acesta le acceptă după un răgaz de gîndire de patruzeci şi opt de ore. Dar nu începu să lucreze decît după o

lună, timp în care învăţă să calce ziare, să pună masa cu o riglă şi să deosebească un pahar de Porto de unul de Xeres sau de lichior.

Presupun că din clipa în care Williams a început să lucreze ca servitor al lui Rosemary m-am aşteptat la rezultate imediate. Dar, după cum Hackett îmi demonstra în fiecare duminică, atitudinea mea nu era realistă.

— Williams are nevoie de timp, îmi explica Domnul. Trebuie să-i cîştige încrederea, să nu-i dea nici un motiv de suspiciune. Mi-au trebuit o dată cinci ani ca să pun mîna pe un traficant de droguri care locuia la mai puţin de un kilometru de mine.

Aş fi dorit să-i amintesc că eu eram cel care se afla la închisoare şi că mi-ar fi convenit mai curînd să fie vorba de cinci zile, dar ştiam cît se zbăteau pentru mine şi am încercat să îmi ascund nerăbdarea.

Peste o lună, Williams ne-a făcut rost de fotografiile şi biografiile tuturor celor care lucrau în casă, însoţite de descrieri ale tuturor celor care o vizitau pe Rosemary, pînă şi a preotului din partea locului care spera să adune bani pentru o donaţie destinată voluntarilor francezi din Somalia.

Bucătăreasa: Gabrielle Pascal, nu vorbea engleza, gătea excelent, venea din Marsilia, informaţii complete despre familie. Grădinarul: Jacques Reni, cam nerod şi lipsit de imaginaţie în munca lui, de prin partea locului, îl cunoştea toată lumea. Însoţitoarea lui Rosemary: Charlotte Merieux, o rupea puţin pe engleză, şireată, atrăgătoare, din Paris, încă în cercetare. Toţi membrii personalului fuseseră angajaţi de Rosemary încă de la sosirea ei în sudul Franţei şi nu păreau să aibă vreo legătură unul cu celălalt sau cu trecutul ei.

— Ah! exclamă Hackett pe cînd privea cu atenţie fotografia însoţitoarei lui Rosemary.

L-am privit mirat.

— Mă gîndeam la Williams, care se află în fiecare zi, şi mai ales în fiecare noapte, în preajma lui Charlotte Merieux, îmi explică el. Ar fi putut deveni supraveghetor-şef dacă nu şi-ar fi pierdut timpul învîrtindu-se pe lîngă ea. Oricum, să sperăm că de data asta este în avantajul nostru.

M-am întins în pat şi am început să studiez cu atenţie, ceasuri în şir, fotografiile membrilor personalului. Dar nu am reuşit să desluşesc nimic deosebit. Am citit şi recitit notiţele informative în legătură cu cei care vizitaseră vreodată Villa Fleur, dar cu fiecare săptămînă care trecea, apărea tot mai clar faptul că nimeni din trecutul lui Rosemary, cu excepţia mamei ei, nu ştia unde se afla. Sau, dacă ştiau, nu încercau deloc să o revadă. Oricum, nici urmă de Jeremy Alexander.

Începusem să mă tem că s-ar fi putut despărţi de Jeremy, cînd Williams raportă că descoperise fotografia unui bărbat brunet şi chipeş pe o măsuţă, lîngă patul lui Rosemary. Purta inscripţia: „Vom fi mereu împreună — J".

În săptămînile care au urmat apelului am fost interogat tot timpul de cei care mă supravegheau, de funcţionarii de la asistenţa socială şi chiar de psihiatrul închisorii. M-am străduit să-mi păstrez zîmbetul acela cald şi sincer despre care Matthew îmi spusese că este absolut necesar pentru a unge rotiţele maşinăriei birocratice.

Trebuie să fi trecut cam trei luni de la respingerea apelului meu, cînd uşa celulei se deschise brusc şi gardianul-şef mă anunţă:

— Cooper, directorul vrea să te vadă.

Degete aruncă o privire bănuitoare. De cîte ori auzea aceste cuvinte, în mod inevitabil, urma o perioadă de carceră.

Îmi auzeam inima bătînd repede în timp ce eram condus pe coridorul lung al închisorii spre biroul directorului. Gardianul bătu încet la uşă înainte de a deschide. Directorul se ridică în picioare, îmi întinse mîna şi spuse:

— Îmi pare bine că sînt primul care îţi dă vestea cea bună.

Îmi arătă un scaun confortabil din faţa biroului şi îmi explică în amănunt care erau condiţiile eliberării mele. În timpul acesta am fost servit cu cafea ca şi cum aş fi fost în vizită la un vechi prieten.

Se auzi o bătaie la uşă. Matthew intră aducînd cu el un teanc de hîrtii pe care trebuia să le semnez. M-am ridicat în timp ce le aşeza pe birou. Deodată el se întoarse spre mine şi mă îmbrăţişă cu putere. Un gest pe care nu cred că îl făcea în fiecare zi.

După ce am semnat şi ultima hîrtie, Matthew m-a întrebat:

— Care este primul lucru pe care o să-l faci cînd ieşi de aici?

— Am să-mi cumpăr un pistol, i-am spus pe un ton firesc.

Matthew şi directorul închisorii au izbucnit în rîs.

Poarta imensă a penitenciarului Armley se deschise pentru mine peste trei zile. Am părăsit clădirea ducînd cu mine doar valijoara de piele cu care sosisem. N-am privit în urmă. Am oprit un taxi şi l-am rugat pe şofer să mă ducă la gară, pentru că nu doream să rămîn în Leeds nici o secundă mai mult decît era necesar. Am cumpărat un bilet la clasa întîi, l-am sunat pe Hackett ca să-l anunţ că mă aflu pe drum şi am luat primul tren spre Bradford. Am savurat micul dejun oferit de Căile Ferate Britanice, care desigur nu era servit pe tava de tinichea cu care mă obişnuisem, şi am citit *Financial Times*, un exemplar pe care mi-l oferise o vînzătoare drăguţă şi nu un hoţ de buzunare. Nimeni nu-mi dădu nici o atenţie specială. Şi în fond de ce ar fi făcut-o, cînd şedeam într-un vagon de clasa întîi îmbrăcat într-un costum nou-nouţ? Am aruncat cîte o privire către fiecare femeie care s-a întîmplat să treacă pe lîngă mine, indiferent de modul în care era îmbrăcată, dar nici una nu avea cum să cunoască motivul interesului meu.

Cînd trenul opri la Bradford, Domnul şi secretara lui, Jenny Kenwright, mă aşteptau pe peron. Inspectorul-şef îmi închiriase un mic apartament mobilat la marginea oraşului. Îndată ce am despachetat, ceea ce nu mi-a luat prea mult timp, m-au luat cu ei la masă. După ce am schimbat cîteva cuvinte şi Jenny mi-a turnat un pahar de vin, Domnul mi-a pus o întrebare care m-a surprins:

— Acum că eşti liber, încă mai doreşti să-l căutăm pe Jeremy Alexander?

— Da, am răspuns eu fără ezitare. Sînt încă şi mai hotărît acum cînd pot gusta libertatea de care el s-a bucurat în toţi aceşti trei ani. Nu uita că omul acela mi-a furat libertatea, soţia, firma şi mai mult de jumătate din avere. O, bineînţeles,

Donald, nu-mi voi găsi odihna pînă ce nu voi ajunge față în față cu Jeremy Alexander.

— Bine, spuse Domnul. Pentru că Williams e de părere că Rosemary a început să aibă încredere în el și ar putea, cu timpul, să înceapă să i se destăinuiască. Se pare că a reușit să-i devină indispensabil.

Mi se părea o ironie a sorții faptul că Williams încasa două salarii simultan, din care unul era plătit de mine și celălalt de Rosemary. L-am întrebat dacă avea știri în legătură cu Jeremy.

— Nimic special, spuse Donald. Cu siguranță că ea nu-i telefonează niciodată de acasă și sîntem siguri că nici el nu încearcă să ia legătura cu ea în mod direct. Dar Williams ne-a spus că în fiecare vineri, la amiază, trebuie să o ducă la Majestic, singurul hotel din sat. De fiecare dată ea intră și apare din nou după patruzeci de minute. Nu îndrăznește să o urmărească, pentru că ea i-a dat indicații speciale să nu părăsească mașina. Și el nu-și poate permite să-și piardă slujba nerespectîndu-i dispozițiile.

Am dat din cap aprobator.

— Asta nu l-a oprit să mai servească cîte un păhărel la barul hotelului în serile libere și să reușească astfel să mai afle unele lucruri. Este sigur că Rosemary folosește timpul cît se află în hotel pentru o convorbire interurbană. Adesea ea trece pe la bancă înainte de a merge la Majestic și iese cu un fișic de fise. Barmanul i-a destăinuit lui Williams că Rosemary folosește una dintre cabinele telefonice din holul de vizavi de recepție. Niciodată nu cheamă prin centrala hotelului. Formează direct numărul.

— Și atunci cum vom descoperi cu cine vorbește? am întrebat eu.

— Așteptăm ca Williams să găsească ocazia să pună în aplicare cîteva trucuri pe care nu le-a învățat la școala de majordomi.

— Și cît ar putea dura asta?

— Nu se poate ști, dar Williams trebuie să primească un mic concediu peste două săptămîni și o să ne pună atunci la curent cu asta.

Cînd Williams s-a întors la Bradford, la sfîrşitul lunii, l-am asaltat cu întrebările încă înainte de a apuca să-şi pună jos valiza. Avea o mulţime de informaţii în legătură cu Rosemary. Mă fascina pînă şi cel mai mic detaliu.

Se îngrăşase. Asta îmi făcea plăcere. Părea să se simtă singură şi era deprimată. Eram încîntat. Îmi cheltuia banii cu repeziciune. O veste nu tocmai îmbucurătoare. Dar, ca să fim mai aproape de subiect, Williams era convins că, dacă Rosemary ţinea legătura cu Jeremy Alexander, asta se întîmpla cînd vizita hotelul, în fiecare vineri, şi avea convorbirea aceea interurbană. Dar încă nu găsise modul în care să descopere cui şi unde telefona.

Pînă la întoarcerea lui Williams în satul din sudul Franţei, am aflat despre fosta mea soţie mai multe lucruri decît ştiusem pe vremea cînd eram căsătoriţi.

Cum se întîmplă adesea în realitate, următoarea mişcare avu loc exact cînd mă aşteptam mai puţin. Trebuie să fi fost într-o luni după-amiază, pe la două şi jumătate, cînd sună telefonul.

Donald ridică receptorul şi fu surprins auzind vocea lui Williams la celălalt capăt al firului. Apăsă pe butonul de intercom şi spuse:

— Te ascultăm toţi trei, aşa că ar fi bine să ne explici de la bun început de ce ne suni într-o zi de luni.

— Am fost concediat, fură primele cuvinte ale lui Williams.

— I-ai făcut curte servitoarei, nu-i aşa? răspunse Donald imediat.

— Ar fi fost bine, şefule, dar mă tem că e mai rău decît atît. O conduceam pe domnişoara Kershaw în oraş azi de dimineaţă cînd a trebuit să opresc la un semafor. Pe cînd aşteptam să se facă verde, un bărbat a traversat strada chiar prin faţa maşinii. S-a oprit şi a început să mă privească insistent. L-am recunoscut imediat şi m-am rugat să se schimbe mai repede culoarea semaforului, înainte de a reuşi să mă identifice. Dar bărbatul acela s-a întors, m-a privit din nou şi mi-a zîmbit. I-am făcut semn să nu se apropie, dar el a venit

lîngă mine, a bătut în fereastră şi m-a întrebat: „Ce mai faceţi, domnule inspector Williams?"

— Cine era? întrebă Donald.

— Neil Case. Ţi-l aminteşti, şefule?

— Cum puteam să-l uit. Neil Fără cazuri, spuse Donald. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— M-am făcut că nu îl cunosc, bineînţeles. Şi pentru că domnişoara Kershaw nu spunea nimic, m-am gîndit că am scăpat basma curată. Dar cum am ajuns acasă, m-a chemat să discutăm în birou, şi fără nici o explicaţie, m-a concediat. Mi-a poruncit să-mi împachetez lucrurile şi să părăsesc casa într-o oră. Altfel cheamă poliţia.

— Fir-ar să fie! O luăm de la început, spuse Donald.

— Nu chiar de la început, spuse Williams.

— Ce vrei să spui? Dacă nu mai eşti în casă, nu mai avem nici o legătură cu ea. Ba chiar şi mai rău: nu mai putem miza pe cartea cu majordomul. E prevenită de-acum.

— Ştiu asta, şefule, spuse Williams, dar din pricina bănuielii că sînt poliţist a intrat în panică şi s-a dus direct în dormitor, de unde a dat un telefon. Pentru că nu mai aveam nici un motiv să mă feresc, am ridicat receptorul de pe hol şi am tras cu urechea. Am auzit doar o voce de femeie dînd un număr de telefon din Cambridge şi apoi telefonul a amuţit. M-am gîndit că Rosemary se aşteptase ca altcineva să ridice receptorul şi a închis cînd a auzit o voce necunoscută.

— Care era numărul? întrebă Donald.

— 6407 — încă ceva — şi 7.

— Cum adică „încă ceva — şi şapte?" se răsti Domnul pe cînd nota numărul.

— Nu aveam cu ce să notez, şefule, aşa că a trebuit să mă bazez pe memorie.

Mi-a părut bine că Williams nu putea vedea expresia de pe chipul lui Donald.

— Şi ce s-a mai întîmplat?

— Am găsit un stilou într-un sertar şi am scris ce mi-am mai putut aminti din numărul de telefon pe mînă. Am ridicat receptorul peste cîteva clipe şi am auzit vocea unei alte femei spunînd: „Domnul director nu este aici momentan, dar trebuie să se întoarcă peste o oră." Apoi am fost nevoit să închid

repede pentru că am auzit paşi pe coridor. Era Charlotte, servitoarea lui Rosemary. Dorea să ştie de ce fusesem concediat. N-am găsit pe moment un răspuns convingător şi m-a acuzat că i-am făcut curte stăpînei. Nu am contrazis-o şi pentru gafa asta m-am ales cu o palmă.

Am izbucnit în rîs, dar Domnul şi Jenny nu avură nici o reacţie. Apoi Williams întrebă:

— Şi ce urmează să fac acum, şefule? Mă întorc în Anglia?

— Nu, spuse Donald. Deocamdată nu te mişti de acolo. Ia-ţi o cameră la Majestic şi fii cu ochii pe ea tot timpul. Dă-mi de ştire dacă vezi ceva neobişnuit. Între timp noi ne vom duce la Cambridge. Te sun de îndată ce ne instalăm la vreun hotel.

— Am înţeles, domnule, răspunse Williams şi închise.

— Cînd plecăm? l-am întrebat pe Donald după ce acesta a pus jos receptorul.

— Astă-seară, răspunse el. Dar nu înainte de a da cîteva telefoane.

Domnul mai dădu zece telefoane la Cambridge folosind numerele pe care Williams reuşise să le noteze şi înlocuindu-l pe cel care lipsea cu cifre de la zero la nouă. „0223640707" se dovedi a fi o şcoală.

— Mă scuzaţi, am greşit numărul, spuse Donald.

„717" era o farmacie, „727" un garaj, la „737" a răspuns o voce de bărbat mai vîrstnic.

— Mă scuzaţi, am greşit numărul, repetă Donald.

„747" era un distribuitor de ziare; la „757" a răspuns soţia unui poliţist (abia m-am abţinut să nu izbucnesc în rîs, dar Donald pur şi simplu bombăni nişte scuze); la „767" o voce feminină. Din nou:

— Mă scuzaţi, am greşit numărul.

„777" era Colegiul St. Catherine; la „787" se auzi, înregistrată pe bandă de magnetofon, vocea unei femei; la „797" răspunse o coafeză:

— Un permanent sau doar o tunsoare?

Donald se uita pe listă.

— Trebuie să fie 737, 767 sau 787. A venit momentul să apelez la relaţiile mele.

Făcu un număr de Bradford şi i se spuse că noul adjunct al secţiei de poliţie din Cambridge fusese transferat din West Yorkshire în urmă cu un an.

— Leeke. Allan Leeke, spuse Donald, care nu mai avea nevoie de alte informaţii.

Se întoarse spre mine:

— Era sergent pe vremea cînd am fost eu făcut inspector.

Îi mulţumi cunoştinţei lui din Bradford şi sună la „Informaţii" ca să afle numărul de telefon al poliţiei din Cambridge. Formă apoi 0223.

— Poliţia comitatului Cambridge. Cu ce vă putem ajuta? întrebă o voce de femeie.

— Puteţi să-mi faceţi legătura cu adjunctul secţiei?

— Cine îl caută?

— Donald Hackett.

Se auzi apoi o altă voce pe fir.

— Don, ce surpriză plăcută! Sau cel puţin aşa sper, pentru că, după cum te cunosc, nu cred că m-ai sunat din complezenţă. Cauţi cumva de lucru? Am auzit că ai ieşit la pensie.

— Aşa este, dar nu caut de lucru, Allan. Nu cred că poliţia din Cambridge îmi poate plăti un salariu ca cel pe care îl primesc acum.

— Atunci cu ce îţi pot fi de folos, Don?

— Trebuie să identific trei abonaţi din reţeaua voastră telefonică.

— Ai autorizaţie? întrebă adjunctul.

— Nu, dar cercetarea ar putea duce la un arest în zona secţiei voastre de poliţie.

— Asta şi faptul că tu îmi soliciţi informaţia m-au convins.

Donald dictă cele trei numere de telefon şi Leeke îl rugă să aştepte o clipă. În timpul acesta Donald îmi spuse:

— Nu trebuie decît să apese pe nişte butoane la dispecerat şi numerele apar imediat pe un ecran. Lucrurile s-au schimbat mult de cînd am intrat eu în poliţie. Pe atunci treaba asta însemna multă alergătură.

Vocea adjunctului reveni pe fir.

— E în regulă. Primul număr a şi apărut. „640737" este al locotenent-colonelului de aviaţie Danvers-Smith. E singura persoană înregistrată ca locatar al imobilului.

Dictă o adresă din Great Shelford, care, explică el, se află la sud de Cambridge. Jenny nota totul cu minuţiozitate.

— „767" este al domnului profesor Bălcescu şi al soţiei sale, care locuiesc tot în Great Shelford. „787" este al baronesei Julia Renaud, cîntăreaţa de operă. Locuieşte în Grantchester. O cunoaştem foarte bine. Nu prea stă acasă din cauză că are concerte în toată lumea. Casa i-a fost jefuită de trei ori anul acesta. De fiecare dată ea se afla în străinătate.

— Mulţumesc, spuse Donald. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Poţi să-mi sufli şi mie ceva? întrebă adjunctul plin de speranţă.

— Încă nu, răspunse Donald. Dar cum termin cu cercetările, îţi promit că vei fi primul care va afla despre ce este vorba.

— Perfect, veni răspunsul şi telefonul se închise.

— E în regulă, spuse Donald îndreptîndu-şi din nou atenţia spre noi. Pornim spre Cambridge peste cîteva ore. Avem destul timp ca să ne facem bagajele, iar Jenny ne va rezerva camere la un hotel din centrul oraşului. Ne întîlnim din nou aici, îşi consultă ceasul, la ora şase.

Ieşi din cameră fără să mai rostească o vorbă. Îmi amintesc că mi-a trecut atunci prin minte că el şi cu tata s-ar fi înţeles de minune.

Exact cu două ore mai tîrziu Jenny ne ducea, cu peste o sută de kilometri pe oră, pe autostrada A1.

— Acum începe partea plicticoasă a muncii de detectiv, spuse Donald. Cercetare intensă urmată de ore întregi de supraveghere şi urmărire. Cred că nu riscăm nimic dacă o trecem cu vederea pe baroneasă. Jenny, să te concentrezi pe locotenent-colonel. Vreau informaţii detaliate în legătură cu cariera lui: din ziua în care a terminat şcoala pînă a ieşit la pensie. Poţi începe mîine dimineaţa luînd legătura cu Colegiul Cranwell al Forţelor Aeriene Regale şi cerînd acolo amănunte despre activitatea lui profesională. Eu mă voi ocupa de profesor şi voi începe cu biblioteca universităţii.

— Şi eu ce am de făcut? am întrebat.

— Deocamdată, domnule Cooper, nu trebuie să fiţi văzut cu nici un chip. S-ar putea ca locotenent-colonelul de aviaţie sau profesorul să ne conducă la Alexander, aşa că nu dorim să daţi peste vreunul dintre suspecţi şi să-i speriaţi.

Am fost de acord, cu părere de rău.

Mai tîrziu m-am instalat într-un apartament din Garden House Hotel, o închisoare mai rafinată, dar pernele moi şi saltelele confortabile nu m-au ajutat să îmi găsesc somnul. M-am sculat a doua zi de dimineaţă şi am urmărit ştirile pe Sky News, mai multe episoade din diverse seriale de duzină australiene şi, la fiecare două ore, emisiunea „Filmul săptămînii". În tot acest timp mintea mea alerga necontenit de la Colegiul Cranwell la biblioteca universităţii.

Cînd ne-am întîlnit în camera lui Donald, în aceeaşi seară, el şi Jenny au confirmat că cercetările lor iniţiale sugerau faptul că amîndouă persoanele erau într-adevăr ceea ce păreau să fie.

— Eram sigur că unul dintre ei se va dovedi în cele din urmă a fi Jeremy, am spus eu neputînd să-mi ascund dezamăgirea.

— Ar fi bine să meargă întotdeauna lucrurile aşa uşor, domnule Cooper, spuse Donald. Dar asta nu înseamnă că unul dintre ei nu ne-ar putea duce la Jeremy.

Se întoarse spre Jenny.

— Mai întîi hai să vedem ce ai aflat despre locotenent-colonelul de aviaţie.

— Locotenent-colonelul de aviaţie Danvers-Smith, decorat cu Medalia de Onoare a Aviaţiei, a absolvit cursurile Colegiului Cranwell în 1938, a activat apoi în cadrul Escadrilei a II-a din Binbrook, în Lincolnshire, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, şi a zburat în cîteva misiuni deasupra Germaniei şi Franţei sub ocupaţie. A primit Medalia de Onoare în 1943. A ieşit din aviaţia activă în 1958 şi a devenit instructor de zbor la baza militară a Forţelor Aeriene Regale Cottesmore din Gloucestershire. Ultima funcţie a deţinut-o la baza militară a F.A.R. Locking din Somerset. A ieşit la pensie în 1977, cînd împreună cu soţia s-a întors la Great Shelford, unde copilărise.

— De ce locuieşte singur? întrebă Donald.

— Soţia i-a murit în urmă cu trei ani. Are doi copii, Sam şi Pamela, amîndoi căsătoriţi, dar nici unul nu locuieşte prin apropiere. Îl vizitează din cînd în cînd.

Aş fi vrut să o întreb pe Jenny cum reuşise să culeagă aşa multe informaţii despre locotenent-colonel într-un timp atît de scurt. Dar n-am mai spus nimic, pentru că mă interesa mai mult să aud ce descoperise Don în legătură cu profesorul Bălcescu.

Donald luă un teanc de însemnări care zăceau pe podea, lîngă picioare.

— Acum să vă comunic rezultatele cercetărilor mele în legătură cu distinsul profesor, începu el. Profesorul Bălcescu a fugit din România în 1989, după ce Ceauşescu îi impusese arest la domiciliu. A fost ajutat să fugă de un grup de studenţi disidenţi, prin Bulgaria şi Grecia. Fuga lui a fost mult comentată în ziarele vremii. A cerut azil politic în Anglia şi i s-a oferit un post de profesor la colegiile Gonville şi Caius din Cambridge, iar trei ani mai tîrziu a devenit şeful Catedrei de Studii Est-Europene. Este consilier al guvernului în probleme privind România. A publicat o carte de înalt nivel academic despre ţara lui. Anul trecut a fost decorat cu ocazia zilei de naştere a reginei.

— Cum ar fi putut vreunul dintre aceşti oameni să o cunoască pe Rosemary? am întrebat eu. Williams trebuie să fi greşit cînd a notat numărul de telefon.

— Williams nu greşeşte, domnule Cooper, spuse Don. Altfel nu l-aş fi angajat. Soţia dumneavoastră a format unul dintre numerele acelea şi noi urmează să aflăm pe care anume. De data asta avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Am mormăit nişte scuze, dar n-am rămas prea convins. Hackett îmi acceptă scuzele printr-o mişcare afirmativă, rapidă a capului şi se întoarse spre Jenny.

— Cît timp ne trebuie ca să ajungem la casa locotenent-colonelului?

— Cam cincisprezece minute, domnule. Locuieşte într-o vilă din Great Shelford, la sud de Cambridge.

— Perfect. Începem cu el. Ne întîlnim în holul hotelului mîine dimineaţă la ora cinci.

Am dormit din nou prost în noaptea aceea, convins acum că umblam după potcoave de cai morți. Dar cel puțin de data aceasta mi se permitea să îi însoțesc în loc să stau în casă și să urmăresc seriale australiene.

N-am avut nevoie de semnalul telefonic de la patru și jumătate dimineața ca să mă trezesc. Cînd a sunat telefonul mă aflam deja sub duș. Puțin după ora cinci, toți trei ieșeam din hotel încercînd să nu dăm impresia că o ștergem ca să nu plătim nota. Era o dimineață răcoroasă și tremuram cînd am intrat în mașină.

Jenny ne-a dus afară din oraș pe șoseaua spre Londra. După vreun kilometru și jumătate a luat-o la stînga și ne-a dus într-un sătuc fermecător, cu căsuțe cochete și îngrijite, înșirate de o parte și de alta a drumului. Am trecut de o grădină publică pe stînga și am mai mers aproape un kilometru, apoi Jenny viră brusc și intră lent într-o mică parcare. Opri motorul și ne arătă o căsuță cu poarta vopsită în albastrul Forțelor Aeriene Regale.

— Aici locuiește, spuse ea. Numărul patruzeci și șapte.

Donald își îndreptă binoclul minuscul spre casă.

Cîțiva localnici, care se treziseră de dimineață, plecau deja de acasă. Mașinile lor se îndreptau spre gară, grăbindu-se ca să prindă primul tren de navetiști spre Londra. Ziarele le împărțea o femeie în vîrstă care-și împingea agale bicicleta încărcată prin sat, lăsînd abonaților pachetele cu jurnale. Urma laptarul cu furgoneta lui electrică zăngănind din pricina sticlelor: doi litri aici, unul acolo, obișnuitele pachete de jumătate de duzină de ouă sau cutia cu suc de portocale lăsate pe pragul ușii. Luminile începură să se aprindă în tot satul.

— Locotenent-colonelul a primit un litru de lapte, din cel cu capac roșu, și un exemplar din *Daily Telegraph* în fața ușii, spuse Donald.

Ieșiseră oameni din ambele clădiri, de o parte și de alta a casei cu numărul patruzeci și șapte. O lumină se aprinse în camera de la etaj, unde se afla locuința locotenent-colonelului. Imediat Donald se ridică în picioare și rămase nemișcat, cu ochii ațintiți pe casă.

Eu mă plictisisem şi începusem să moţăi pe bancheta din spate a maşinii. Cînd m-am trezit, am sperat că vom putea cel puţin să ne luăm o pauză pentru micul dejun, dar cei doi profesionişti din faţa mea nu păreau să aibă asemenea gînduri lumeşti. Urmăreau în continuare fiecare mişcare din preajma casei cu numărul patruzeci şi şapte şi abia dacă mai scoteau vreo vorbă.

La ora zece şi nouăsprezece minute, un bărbat mai în vîrstă îmbrăcat cu o haină de tweed şi pantaloni gri de bumbac ieşi din clădire şi o porni grăbit pe drumul asfaltat. Tot ce puteam vedea de la distanţa aceea era o mustaţă stufoasă şi albă. Se părea că întreaga sa constituţie fusese concepută în raport cu ea. Donald îl urmărea cu binoclul.

— L-ai mai văzut? mă întrebă el dîndu-mi binoclul.

Am reglat lentilele ca să-l pot vedea mai bine pe locotenent-colonel şi l-am privit cu atenţie.

— Niciodată, am spus eu tocmai cînd se oprise lîngă un Austin Allegro cam uzat. Cum ar putea cineva să uite o asemenea mustaţă?

— Cu siguranţă nu a crescut într-o săptămînă, spuse Donald, în timp ce Danvers-Smith îşi conducea automobilul spre şoseaua principală.

Jenny scoase o înjurătură.

— Am crezut că dacă se urcă în maşină o să pornească spre Cambridge.

Cu îndemînare făcu un viraj de mare performanţă şi porni în viteză după locotenent-colonel. După cîteva minute ne mai despărţeau doar două maşini.

Danvers-Smith nu părea să fie genul de individ care să depăşească viteza legală.

— E mult de cînd n-a mai fost pilot de încercare, spuse Donald în timp ce noi rulam în urma Austin-ului, la o distanţă sigură, îndreptîndu-ne spre satul vecin. Cam după un kilometru, se opri la o staţie de benzină.

— Ţine-te după el, spuse Donald.

Jenny urmări maşina luînd-o prin faţa pompei de benzină şi oprind în spatele lui Danvers-Smith.

— Capul jos, domnule Cooper, spuse Domnul deschizînd portiera. N-am vrea ca el să vă vadă.

— Ce ai de gînd să faci? am întrebat trăgînd cu coada ochiului printre spetezele scaunelor din faţă.

— Să încerc să aplic o şmecherie mai veche, răspunse Donald.

Ieşi din maşină, se duse la spate şi deşurubă capacul rezervorului de benzină tocmai în momentul în care locotenent-colonelul introducea pompa în rezervorul Austin-ului. Donald începu să pună benzină în rezervorul nostru deja plin.

— Locotenent-colonel Danvers-Smith? întrebă el cu o voce melodioasă.

Locotenent-colonelul îl privi imediat cu o expresie uimită care apăruse brusc pe faţa sa tăbăcită de vreme.

— Baker, domnule, spuse Donald. Locotenent de aviaţie Baker. Mi-aţi fost profesor la baza militară Locking. Un curs despre avioanele „Vulcan", dacă nu greşesc.

— A naibii de bună memorie, Baker. Ne-am distrat de minune, spuse Danvers-Smith. Mă bucur să te văd, bătrîne, spuse el scoţînd pompa din rezervor şi punînd-o la loc. Ce mai faci?

Jenny îşi înăbuşi cu greu rîsul.

— Lucrez pentru Academie, domnule. M-au scos din serviciul activ. Am ieşit prost la examenul de ochi.

— N-ai avut noroc, bătrîne, spuse locotenent-colonelul pe cînd se îndreptau spre casierie.

În cele din urmă nu i-am mai putut auzi.

Cînd se întoarseră, cîteva minute mai tîrziu, păreau să discute ca doi vechi prieteni. Locotenent-colonelul îl ţinea pe Donald pe după umeri.

După ce ajunseră la maşina lui Danvers, îşi dădură mîna. L-am auzit pe Donald spunînd „La revedere, domnule" înainte ca veteranul să se urce în Austin-ul său. Apoi acesta ieşi din staţia de benzină şi o porni înapoi spre casă. Donald intră în automobil, alături de Jenny, şi închise uşa.

— Mă tem că nu ne va duce la Alexander, spuse Donald cu un oftat. Danvers-Smith este un personaj autentic: duce dorul soţiei, nu-şi vede copiii destul de des şi se simte cam singur. M-a întrebat dacă nu doresc să trec pe la el, să luăm masa împreună.

— De ce n-ai acceptat? l-am întrebat.

Donald făcu o pauză.

— Aş fi făcut-o, dar cînd i-am spus că sînt din Leeds, mi-a spus că a fost acolo o singură dată în viaţă să urmărească un meci amical. Nu, omul ăsta nu a auzit niciodată de Rosemary Cooper sau de Jeremy Alexander. Pariez pe pensia mea. Aşa că acum e rîndul profesorului. Să ne întoarcem la Cambridge, Jenny. Şi condu mai încet. Nu vreau să-l ajungem din urmă pe locotenent-colonel. Altminteri va trebui să-i acceptăm invitaţia la prînz.

Jenny traversă şoseaua intrînd pe ultima bandă de circulaţie, apoi se îndreptă spre oraş. După vreo trei kilometri, Donald îi spuse să tragă într-o parte a drumului, lîngă o firmă pe care scria Shelford Rugby Club.

— Profesorul şi soţia lui locuiesc dincolo de gardul acesta viu, spuse Donald arătînd spre cealaltă parte a şoselei. Aşezaţi-vă comod, domnule Cooper. Povestea asta s-ar putea să ia ceva timp.

La ora douăsprezece şi jumătate, Jenny ieşi să ne aducă din sat peşte şi cartofi prăjiţi. I-am devorat înfometat. Pe la trei eram deja plictisit de moarte şi mă întrebam cît timp se va mai învîrti Donald pe acolo, pînă cînd ne vom întoarce la hotel. Mi-am amintit că la şase jumătate se transmitea *Zile fericite*.

— O să stăm aici şi toată noaptea dacă va fi nevoie, spuse Donald de parcă mi-ar fi ghicit gîndurile. Pot sta patruzeci şi nouă de ore treaz; e recordul meu. Şi tu, Jenny? întrebă el fără a-şi dezlipi privirea de casă.

— Treizeci şi una, domnule.

— Atunci s-ar putea să ai acum posibilitatea să-ţi depăşeşti recordul, spuse el.

O clipă mai tîrziu o femeie, într-un BMW alb, se strecură pe drumul pietruit care venea dinspre casă şi opri la marginea trotuarului. Privi în ambele direcţii şi apoi traversă şoseaua virînd spre Cambridge. Cînd trecu pe lîngă noi, am zărit chipul unei femei blonde, drăguţe.

— Am mai văzut-o, am spus eu deodată.

— Urmăreşte-o, Jenny, zise Donald repede. Dar păstrează distanţa.

Se întoarse spre mine.

— Unde ai mai văzut-o? mă întrebă el dîndu-mi binoclul.

— Nu-mi amintesc, am spus eu încercînd să reglez lentilele pe părul ei blond, buclat.

— Gîndeşte-te, omule. Gîndeşte-te. E prima noastră şansă, spuse Donald încercînd să nu dea impresia că interoghează un ocnaş înrăit.

Ştiam, mai zărisem undeva chipul acesta, deşi eram sigur că nu ne întîlniserăm faţă în faţă. A trebuit să-mi storc mult creierii pentru că trecuseră cel puţin cinci ani de cînd nu mai văzusem vreo femeie pe care să o pot recunoaşte, fără a mai vorbi de una cu o înfăţişare atît de atrăgătoare. Dar nu reuşeam să-mi amintesc.

— Mai gîndeşte-te, spuse Domnul, în timp ce eu am să încerc să fac ceva mai simplu. Şi, Jenny, nu te apropia atît de mult de ea. Nu uita că are o oglindă retrovizoare. Domnul Cooper nu-şi poate aminti unde a mai văzut-o, dar ea şi-ar putea aminti unde l-a mai văzut pe domnul Cooper.

Donald luă telefonul mobil şi formă repede zece numere.

— Sper să nu ştie că am ieşit la pensie, mormăi el pentru sine.

— Secţia de poliţie Swansea. Ce doriţi, vă rog?

— Cu sergentul Crann, vă rog, spuse Donald.

— Vă fac legătura.

— Dave Crann.

— Donald Hackett.

— Bună ziua, domnule inspector. Cu ce vă pot fi de folos?

— Un BMW alb, K273 SCE, spuse Donald privind fix maşina din faţa lui.

— Aşteptaţi o clipă, domnule. Revin imediat.

Donald nu-şi dezlipea privirea de pe BMW, în timp ce aştepta. Se afla cam la treizeci de metri în faţa noastră şi se îndrepta spre semaforul care era pe verde.

Jenny acceleră, ca să nu fie prinsă pe loc dacă s-ar fi schimbat culoarea. Pe cînd ţîşnea impetuos pe portocaliu, vocea sergentului Crann reveni pe fir:

— Am identificat maşina, domnule, spuse el. Aparţine doamnei Susan Bălcescu, The Kendalls, High Street, Great Shelford, Cambridge. O singură sancţiune pentru depăşire de

viteză într-o zonă rezidențială, în 1991, cu o amendă de treizeci de lire. Nimic altceva.

— Mulțumesc, sergent. Informațiile au fost foarte prețioase.

— Cu plăcere, domnule.

— De ce ar dori Rosemary să ia legătura cu familia Bălcescu? spuse Donald în timp ce închidea telefonul. Şi oare vorbește cu unul dintre ei sau cu amîndoi?

Nimeni nu încercă să dea vreun răspuns.

— Cred că a venit timpul să o lăsăm în pace, spuse el peste o clipă. Trebuie să mai încerc şi alte piste înainte de a risca o confruntare directă. Să ne întoarcem la hotel şi să ne gîndim la următoarea mişcare.

— Ştiu că e numai o coincidență, m-am aventurat eu, dar cînd l-am cunoscut pe Jeremy, avea un BMW alb.

— F 173 BZK, spuse Jenny. Îmi amintesc dosarul.

Donald se întoarse spre noi.

— Unii nu se pot lăsa de fumat, alții de băutură, ştiți cum e. Dar sînt şi unii care nu pot renunța la o anumită marcă de maşină, spuse el. Deşi probabil că sînt mulți oameni care conduc BMW-uri, mormăi el mai mult pentru sine.

De îndată ce ne-am întors în camera lui, Donald începu să cerceteze dosarul pe care i-l alcătuise profesorului Bălcescu. Articolul din *Times* despre fuga lui din România, ne spusese el, dădea cele mai multe detalii:

„PROFESORUL BĂLCESCU s-a remarcat de cînd era student la Universitatea din București, şi a cerut răsturnarea guvernului. Autoritățile trebuie să fi răsuflat uşurate cînd i s-a oferit un loc la Oxford şi au sperat probabil că nu-l vor mai revedea. Dar peste trei ani s-a întors la Universitatea din București, devenind şef de lucrări în ştiințe politice. În anul următor a condus o manifestație studențească inițiată în sprijinul lui Nicolae Ceauşescu şi, după ce acesta a devenit președintele țării, Bălcescu a fost recompensat cu o funcție în guvern, ca ministru al învățămîntului. Curînd şi-a pierdut iluziile în legătură cu regimul Ceauşescu şi, după un an şi jumătate, şi-a dat demisia şi s-a întors la universitate ca simplu

şef de lucrări. Trei ani mai tîrziu i s-a oferit catedra de ştiinţe politice şi economice.

Deziluzia crescîndă a profesorului Bălcescu faţă de guvern s-a transformat în cele din urmă în furie şi în 1986 acesta a început să scrie o serie de pamflete în care îl demasca pe Ceauşescu şi regimul lui de marionete. La cîteva săptămîni, după un atac mai virulent la adresa guvernului, a fost scos din universitate şi, mai tîrziu, a fost pus sub arest la domiciliu. Un grup de istorici de la Oxford a publicat o scrisoare de protest în *Times*, dar apoi, cîţiva ani de zile, nu s-a mai auzit nimic despre marele savant. Spre sfîrşitul lui 1989, profesorul a fost scos pe ascuns din România de către un grup de studenţi, ajungînd în cele din urmă, prin Bulgaria şi Grecia, în Anglia. Cambridge a reuşit în lupta dintre universităţile care încercaseră să-l tenteze cu un post de profesor şi astfel a devenit membru al colegiilor Caius şi Gonville în septembrie 1990. În noiembrie 1991, după pensionarea lui Sir Halford Mc Kay, Bălcescu prelua postul de şef al Catedrei de Studii Est-Europene."

Donald ridică privirea.

— Există o poză care i-a fost făcută în Grecia, dar e prea neclară ca să ne fie de vreun folos.

Am studiat cu atenţie fotografia alb-negru a bărbatului de vîrstă medie, cu barbă, înconjurat de un grup de studenţi. Nu semăna deloc cu Jeremy. M-am posomorît.

— Altă fundătură, am spus eu.

— Aşa se pare, spuse Donald. Mai ales după cele aflate ieri. Conform celor spuse de secretara lui, Bălcescu îşi ţine cursul săptămînal în fiecare vineri dimineaţa, de la zece la unsprezece.

— Dar asta nu l-ar împiedica să primească telefonul lui Rosemary la ora douăsprezece, îl întrerupse Jenny.

— Dă-mi voie, te rog, să termin, spuse Hackett în grabă.

Jenny lăsă capul în jos şi el continuă să vorbească.

— La ora douăsprezece se întîlneşte în biroul lui cu toţi membrii catedrei. Cu siguranţă vei fi de acord, Jenny, că i-ar veni cam greu să primească un telefon personal, în această situaţie, în fiecare vineri, la ora asta.

Donald se întoarse spre mine.

— Îmi pare rău, dar trebuie să mărturisesc că sîntem din nou la început, cu excepţia cazului în care vă puteţi aminti unde aţi mai văzut-o pe doamna Bălcescu.

Am clătinat din cap.

— Poate am greşit, am recunoscut eu.

Donald şi Jenny îşi petrecură următoarele ceasuri studiind dosarele, controlînd chiar încă o dată cele zece numere de telefon.

— Vă amintiţi al doilea telefon al lui Rosemary, domnule, spuse Jenny descurajată. „Domnul director nu este aici momentan." Poate aici se află cheia misterului.

— Posibil, spuse Donald. Dacă am putea afla cine este directorul, ne-am apropia cu un pas important de Jeremy Alexander.

Îmi amintesc ultimele cuvinte pe care le-a rostit Jenny înainte de a ieşi din cameră:

— Mă întreb cîţi directori există în Anglia, şefule.

A doua zi de dimineaţă, în timpul micului dejun, Donald revăzu, în camera lui, toate informaţiile adunate pînă atunci. Dar nici unul dintre noi nu avea senzaţia că ne apropiem de vreo soluţie.

— Ce-aţi zice de doamna Bălcescu, am spus eu. Ea ar putea fi persoana care primeşte telefonul din fiecare vineri, de la ora douăsprezece, pentru că ştie cu siguranţă unde se află soţul ei atunci.

— De acord. Dar oare ea este pur şi simplu mesagerul lui Rosemary sau o prietenă a lui Jeremy? întrebă Donald.

— Poate va trebui să-i interceptăm convorbirile ca să aflăm asta, spuse Jenny.

Donald nu o luă în seamă şi se uită la ceas.

— E timpul să mergem la cursul lui Bălcescu.

— Ce rost are să ne deranjăm? am întrebat eu. Cu siguranţă că ar trebui să ne concentrăm asupra doamnei Bălcescu.

— Probabil că ai dreptate, spuse Donald. Dar nu putem neglija nici o posibilitate şi, întrucît următorul lui curs este tocmai peste o săptămînă, am putea să finalizăm şi problema

asta acum. Oricum, pînă la unsprezece terminăm, şi dacă aflăm că telefonul doamnei Bălcescu este ocupat între douăsprezece şi douăsprezece şi jumătate...

După ce Donald a rugat-o pe Jenny să parcheze maşina în faţa hotelului, m-am strecurat înapoi în camera mea să iau un obiect pe care-l ascunsesem de cîteva săptămîni la fundul geamantanului. Cîteva minute mai tîrziu m-am alăturat celorlalţi. Jenny ne-a scos din parcarea hotelului şi a ieşit la şosea. Donald mă privea bănuitor prin oglinda retrovizoare în timp ce eu şedeam tăcut pe bancheta din spate a maşinii. Arătam vinovat? Poate.

Jenny văzu o parcare la cîteva sute de metri de clădirea Departamentului de Studii Est-Europene şi trase acolo. Am ieşit din maşină şi ne-am luat după studenţii care urcau scările. Nimeni nu ne băgă în seamă. De îndată ce intrarăm în clădire, Donald îşi scoase repede cravata şi o vîrî în buzunarul hainei. Arăta mai mult a revoluţionar marxist decît oricare dintre oamenii care se îndreptau spre locul conferinţei.

Sala de curs era clar indicată, aşa că am intrat printr-o uşă de la parter, de altfel singura cale de acces. Donald s-a îndreptat imediat spre ultimul rînd de scaune. Jenny şi cu mine l-am urmat, iar Donald mi-a arătat un loc anume în spatele unui student, care arăta ca şi cum îşi petrecuse sîmbăta după-amiază jucînd centru înaintaş în echipa de rugbi a colegiului.

În timp ce-l aşteptam pe Bălcescu să intre, am început să mă uit împrejur. Sala de curs era un semicerc mare, semănînd destul de mult cu un amfiteatru grec în miniatură. După aprecierea mea, încăpeau acolo aproximativ trei sute de studenţi. Cînd ceasul de pe peretele din faţă indică ora zece fără cinci, cu greu se mai putea găsi un loc liber în sală. Nu mai era nevoie de vreo altă dovadă a reputaţiei profesorului.

Simţeam cum fruntea mi se acoperă încet de broboane de sudoare pe cînd îl aşteptam pe Bălcescu să intre. Cînd ceasul bătu de ora zece, uşa amfiteatrului se deschise. Am fost atît de dezamăgit de ceea ce am văzut, încît am scos un geamăt de durere. N-ar fi putut să semene mai puţin cu Jeremy. M-am aplecat spre Donald.

— Altă culoare a părului şi a ochilor, cu vreo cincisprezece kilograme mai slab.

Domnul nu avu nici o reacţie.

— Prin urmare trebuie să fie vorba mai curînd de doamna Bălcescu, şopti Jenny.

— De acord, spuse pe un ton coborît Donald. Dar nu ne putem mişca de aici încă o oră, pentru că nu putem risca să atragem atenţia asupra noastră. Va trebui pur şi simplu să o ştergem cît mai repede de îndată ce se termină cursul. Vom avea destul timp ca să vedem dacă ea e acasă şi aşteaptă telefonul de la ora douăsprezece.

Se opri o clipă.

— Ar fi trebuit să studiez înainte planul clădirii.

Jenny se înroşi uşor la faţă pentru că ştia că ea era cea vizată.

Şi atunci, deodată, mi-am amintit unde o mai văzusem pe doamna Bălcescu. Eram pe punctul de a-i spune lui Donald, dar în sală se făcu linişte şi profesorul rosti primele cuvinte de deschidere a cursului.

— Acesta este al şaselea dintr-o serie de opt cursuri, începu el, asupra tendinţelor economice şi sociale recente din Europa de Est.

Cu un puternic accent de Europa Centrală îşi începu expunerea, care suna de parcă ar mai fi fost prezentată de mai multe ori. Studenţii se apucară să-şi ia notiţe, dar pe mine bîzîitul continuu produs de vocalele nazale ale vorbitorului mă făceau tot mai nervos. Eram de asemenea nerăbdător să-i vorbesc lui Hackett despre doamna Bălcescu şi să mă întorc la Great Shelford cît mai curînd cu putinţă. M-am trezit privind tot mai des la ceasul din perete. Ca pe vremea cînd eram şcolar, m-am gîndit eu. Mi-am pipăit buzunarul de la haină. Era încă acolo, deşi de data aceasta nu-mi putea fi de nici un folos.

La mijlocul cursului lumina se micşoră pentru ca profesorul să poată exemplifica unele puncte ale demonstraţiei sale cu diapozitive. Am aruncat o privire la cîteva grafice de pe

ecran care arătau diferite categorii ale populației din Europa de Est în funcție de venit și în relație cu balanța de plăți și cifrele de export ale țărilor din regiune. Dar nu am înțeles mai nimic și asta nu numai pentru că pierdusem primele cinci cursuri.

Tehnicianul care se ocupa de proiecție introduse din greșeală un diapozitiv pe dos și astfel Germania apăru la baza graficului de export și România pe primul loc, ceea ce provocă ilaritate în sală. Profesorul se încruntă și continuă cursul într-un ritm tot mai alert. Asta îi crea și mai multe dificultăți tehnicianului în eforturile sale de a găsi diapozitivele care se potriveau cu afirmațiile profesorului.

Plictiseala m-a cuprins din nou și am răsuflat ușurat cînd, la unsprezece fără cinci, Bălcescu a cerut ultimul grafic. Ecranul rămăsese gol. Toată lumea începu să se uite după tehnicianul care căuta cu disperare diapozitivul. Profesorul se enervă. Limbile ceasornicului se apropiau de ora unsprezece. Dar tehnicianul nu putea găsi diapozitivul cu pricina. Puse în funcțiune aparatul de proiecție, dar pe ecran nu apăru nimic, astfel că profesorul rămase, puternic luminat, în raza aparatului. Bălcescu făcu un pas înainte și începu să bată darabana nerăbdător în pupitrul de lemn. Apoi se întoarse într-o parte și, pentru prima oară, i-am putut vedea profilul. Deasupra ochiului drept era o mică cicatrice, care cu anii trebuie să se fi estompat, dar în lumina strălucitoare a proiectorului se putea distinge fără dificultate.

— El este! i-am șoptit lui Donald pe cînd ceasul tocmai bătea de ora unsprezece.

În sală se făcu lumină și profesorul părăsi grăbit amfiteatrul fără a rosti o vorbă.

Am sărit peste locul din față și am început să înaintez printre bănci, dar în calea mea se aflau studenții care ocupaseră deja culoarul de trecere. Mi-am făcut loc printre ei pînă am ajuns la capătul amfiteatrului și am țîșnit prin ușa pe care profesorul ieșise atît de repede. L-am zărit la capătul coridorului. Deschidea o altă ușă. Apoi a dispărut. Am alergat

după el strecurîndu-mă printre studenţii care se opriseră şi discutau.

Cînd am ajuns la uşa care tocmai se închisese în urma lui, am aruncat o privire peste ceea ce stătea scris pe ea:

PROFESOR BĂLCESCU
Director de Studii Europene

Am deschis uşa cu putere şi am dat cu ochii de o femeie care şedea la un birou şi cerceta nişte hîrtii. O altă uşă tocmai se închidea în spatele ei.

— Trebuie să-l văd neapărat pe domnul profesor Bălcescu, am strigat eu, ştiind că dacă nu ajung la el înainte de Hackett, s-ar putea să mă răzgîndesc.

Femeia se opri din îndeletnicirile ei şi-şi ridică privirea spre mine.

— Domnul director aşteaptă un telefon din străinătate care poate veni dintr-o clipă în alta şi nu poate fi deranjat, răspunse ea. Îmi pare rău, dar...

Am alergat pe lîngă ea, am împins uşa şi am năvălit în camera unde m-am trezit faţă în faţă cu Jeremy Alexander pentru prima oară de cînd îl lăsasem să zacă pe podea, la mine în sufragerie. Vorbea la telefon cu însufleţire, dar ridică privirea şi mă recunoscu imediat. Cînd am scos pistolul din buzunar, a lăsat jos receptorul. Am îndreptat arma spre el şi a pălit.

— Eşti acolo, Jeremy? întrebă o voce agitată la celălalt capăt al firului.

În ciuda trecerii timpului, nu mi-a fost greu să recunosc tonalitatea stridentă a vocii lui Rosemary.

Jeremy începu să strige:

— Nu, Richard, nu! Pot să-ţi explic! Crede-mă, pot să-ţi explic!

Donald dădu buzna în cameră. Se opri brusc în faţa biroului profesorului, dar nu manifestă nici un interes pentru Jeremy.

— Nu o face Richard, mă rugă el. Îţi vei petrece restul vieţii regretînd asta.

Îmi amintesc cum mi-a trecut prin minte atunci că pentru prima oară mi se adresa pe numele mic.

— De data asta greşeşti, Donald, i-am spus eu. N-o să-mi pară rău că l-am ucis pe Jeremy Alexander. Oficial a murit, înţelegi? Ştiu asta, pentru că am fost condamnat la închisoare pe viaţă fiindcă l-am omorît. Sînt convins că îţi este cunoscut sensul termenului *autrefois acquit*, şi prin urmare ştii că nu pot fi condamnat de două ori pentru aceeaşi crimă. Cu toate că de data asta vor avea cadavrul.

Am îndreptat pistolul cu cîţiva centimetri mai la stînga, spre inima lui Jeremy. Am apăsat pe trăgaci chiar în clipa în care Jenny a intrat valvîrtej în cameră şi m-a apucat de picioare.

Jeremy şi cu mine ne-am prăbuşit la pămînt zguduind podeaua.

Ei bine, după cum am spus şi la începutul acestei relatări, ar trebui să vă explic de ce mă aflu în închisoare, sau, mai precis, de ce m-am întors aici.

Am fost totuşi judecat a doua oară; de data aceasta pentru tentativă de omor, în ciuda faptului că abia i-am atins umărul nemernicului aceluia. O consider încă pe Jenny vinovată pentru asta.

Să ştiţi că a meritat numai ca să aud pledoaria finală a lui Matthew, care cu siguranţă înţelegea perfect sensul lui *autrefois acquit*. S-a întrecut pe sine descriind-o pe Rosemary ca pe o Jezebel calculată şi perfidă, iar pe Jeremy ca pe un individ mînat de răutate şi lăcomie dorind cu cinism să pozeze în erou naţional în timp ce victima sa îşi irosea viaţa în închisoare, trimis acolo de mărturia sperjură a soţiei, mărturie concepută în întregime, fără îndoială, de el. Peste alţi patru ani, spuse Matthew indignat juriului, vor mai fi băgat patru milioane în buzunar. De data aceasta juriul mă privi cu destulă compătimire.

— Şi nu vei depune mărturie falsă împotriva nici unui om! au fost ultimele cuvinte ale lui Matthew rostite cu o intonaţie amintind de profeţii din Vechiul Testament.

Ziarele de scandal au întotdeauna nevoie de un erou şi de un ticălos. De data aceasta li se ofereau doi ticăloşi şi un erou.

Păreau să fi uitat tot ce tipăriseră în timpul procesului anterior despre camionagiul obsedat sexual şi ar fi fost lipsit de sens să sugerezi că marele număr de pagini dedicate fiecărui detaliu sordid al înşelătoriei lui Jeremy şi Rosemary nu a influenţat juriul.

M-au găsit vinovat, desigur, dar asta numai pentru că nu aveau de ales. În concluziile sale, judecătorul aproape că îi obligase să o facă. Dar primul jurat îşi exprima, în numele colegilor săi, speranţa că, datorită împrejurărilor deosebite, judecătorul va da o sentinţă mai blîndă. Judecătorul Lampton, evident, nu citea ziarele de scandal, pentru că mi-a ţinut un discurs de cîteva minute, după care m-a condamnat la cinci ani închisoare.

Matthew a sărit în picioare imediat cerînd mai multă clemenţă, dat fiind că stătusem deja destul timp în închisoare.

— Acest om priveşte acum lumea printr-o fereastră de lacrimi, spuse el judecătorului. Vă implor, domnule judecător, nu puneţi din nou zăbrele acestor ferestre.

Aplauzele din sală fură atît de zgomotoase, încît judecătorul fu nevoit să ceară aprozilor să evacueze sala înainte de a răspunde pledoariei lui Sir Matthew.

— Domnul judecător are nevoie de timp de gîndire, îmi şopti Matthew cînd trecu pe lîngă boxa acuzaţilor.

După ce deliberă îndelung în cabinetul său, judecătorul Lampton micşoră sentinţa la trei ani. Mai tîrziu, în aceeaşi zi, am fost trimis la închisoarea Ford Open. În urma copioaselor comentarii din presă din săptămînile care urmară şi după ce Sir Matthew descrise în faţa Curţii de Apel „neasemuita suferinţă şi exemplara conduită a clientului" său, durata sentinţei mele ajunse la nouă luni.

Între timp, Jeremy a fost arestat la spitalul Addenbrookes de către Allan Leeke, adjunctul şefului poliţiei din comitatul Cambridge. După trei zile petrecute în salonul bine păzit, a fost acuzat de atentat la adresa justiţiei şi a fost transferat la închisoarea Armley în aşteptarea procesului. Luna viitoare va compărea în faţa Tribunalului din Leeds şi puteţi fi siguri că voi veni în fiecare zi să asist la proces. Apropo: Degete şi amicii lui i-au făcut o primire foarte frumoasă. Mi s-a spus că

a slăbit şi mai mult decît înainte, cînd mărşăluia prin Europa confecţionîndu-şi o nouă identitate.

Rosemary a fost de asemenea arestată şi acuzată de sperjur. Nu i s-a acordat eliberarea pe cauţiune şi Donald mi-a spus că închisorile franceze, în special cea din Marsilia, sînt mai puţin confortabile decît Armley, unul dintre puţinele dezavantaje ale traiului în sudul Franţei. Ea lupta împotriva mandatului de extrădare, dar Matthew m-a asigurat că nu are nici o şansă de reuşită, mai ales acum, după semnarea Tratatului de la Maastricht. Ştiam eu că tot o să iasă ceva bun din tratatul ăsta.

În ceea ce o priveşte pe doamna Bălcescu, sînt convins că aţi reuşit, mai repede ca mine, să vă amintiţi unde am mai văzut-o.

În cazul Regina contra lui Alexander şi Kershaw, după cum am auzit, ea va aduce probe incriminatorii. Jeremy a făcut o greşeală elementară de necrezut pentru un om viclean şi calculat ca el. Pentru a nu fi identificat, şi-a trecut toate bunurile materiale pe numele soţiei. Aşa că blonda cea sărmană a rămas cu toată averea şi am o presimţire că, la interogatoriu, Rosemary nu-l va ajuta prea mult pe Jeremy, care a uitat să-i spună că între telefoanele săptămînale trăia cu o altă femeie.

A fost greu să aflu mai multe despre adevăratul profesor Bălcescu. De la căderea lui Ceauşescu, nimeni nu mai ştie cu adevărat ce s-a întîmplat cu distinsul om de ştiinţă. Pînă şi românii credeau că fugise în Anglia şi începuse o viaţă nouă.

Echipa oraşului Bradford a fost retrogradată, aşa că Donald şi-a cumpărat o casă în sud-estul Angliei şi s-a resemnat să urmărească echipa de rugbi din Bath. Jenny lucrează pentru o agenţie particulară de detectivi din Londra şi se plînge deja de salariu şi de condiţiile de lucru. Williams s-a întors la Bradford şi s-a hotărît să iasă la pensie mai devreme. În fond, el fusese cel care ne atrăsese atenţia asupra fenomenului atît de evident că în Franţa este ora douăsprezece cînd în Anglia e abia unsprezece.

Apropo, m-am hotărît pînă la urmă să mă întorc la Leeds. Firma Cooper's a dat faliment, aşa cum bănuiam că se va întîmpla cu noua administraţie, care nu s-a mai dovedit atît de

eficientă în situaţia de recesiune. Au fost încîntaţi să accepte oferta mea de 250 000 de dolari pentru ceea ce mai rămăsese din firmă, dat fiind că nimeni altcineva nu se arătase interesat de ea. Sărmanul Jeremy nu va mai primi nimic pe acţiunile lui. Oricum, ar trebui să urmăriţi cursul acţiunilor în *Financial Times* cam pe la mijlocul anului vitor şi să vă cumpăraţi cîteva pentru că în curînd vor reprezenta ceea ce tata numea „un risc pe care merită să ţi-l asumi".

Apropo, Matthew spune că tocmai v-am oferit „informaţii secrete", aşa că vă rog să nu spuneţi mai departe, fiindcă nu aş dori să mă întorc, pentru a treia oară, la închisoare.

CHILIPIRUL

Femeile sînt, firește, superioare bărbaților și doamna Consuela Rosenheim nu face excepție de la această regulă.

Victor Rosenheim, bancher american, era al treilea soț al Consuelei, iar rubricile de scandal, de ambele părți ale Atlanticului, dădeau de înțeles că fostul manechin din Columbia își căuta o altă jumătate încă înainte ca cea veche să-și dea obștescul sfîrșit. Primii doi soți, unul arab, celălalt evreu (Consuela nu avea prejudecăți rasiale cînd era vorba de încheierea unui contract de căsătorie), nu o lăsaseră într-o situație care să-i garanteze securitatea financiară o dată ce frumusețea ei ar fi pălit. Dar cu încă două divorțuri problema se putea rezolva. Astfel, Consuela estima că mai avea numai cinci ani la dispoziție pînă la ultimul jurămînt matrimonial.

Familia Rosenheim lua avionul spre Londra de la reședința sa din New York sau, ca să fim mai exacți, de la reședințele sale. Consuela ajunsese la aeroport într-o mașină condusă de un șofer de la vila lor din Hampton, în timp ce soțul ei fusese luat de o altă mașină de la biroul său de pe Wall Street. S-au întîlnit în sala de așteptare a agenției de zbor Concorde din incinta aeroportului Kennedy. După ce au aterizat, la Heathrow, o altă limuzină i-a transportat la Ritz, unde au fost conduși la apartamentul lor obișnuit, fără a li se sugera să semneze vreun document sau să se înscrie în vreun registru.

Scopul călătoriei lor era dublu: domnul Rosenheim spera să poată prelua o mică bancă de comerț care nu reușise să

profite de pe urma recesiunii, iar doamna Rosenheim intenționa să-și ocupe timpul căutînd un cadou potrivit pentru o zi de naștere, chiar ziua ei. În ciuda faptului că am făcut cercetări amănunțite, nu am reușit să descopăr cu exactitate cîți ani de la naștere sărbătorea Consuela în mod oficial.

După o noapte albă datorată schimbării de fus orar, Victor Rosenheim trebui să iasă pentru o întîlnire matinală de afaceri, în timp ce Consuela, rămasă în pat, încerca, fără prea mult entuziasm, să ia micul dejun. Reuși să consume o felioară subțire de pîine prăjită cu unt și să muște dintr-un ou fiert.

De îndată ce tava cu micul dejun fu ridicată, Consuela dădu cîteva telefoane pentru a confirma invitațiile la prînz din următoarele două zile, cît urma să stea la Londra. Apoi dispăru în baie.

După cincizeci de minute ieși din apartament, îmbrăcată într-un costum roz Olaganie, cu guler bleumarin. Părul blond buclat îi sălta pe umeri. Puțini dintre bărbații care trecură pe lîngă ea, de la lift pînă la ușile turnante de la ieșire, nu întoarseră capul urmărind-o, așa încît considera că respectivele cincizeci de minute nu fuseseră pierdute în zadar. Ieși din hotel în soarele dimineții gata să înceapă căutarea cadoului pentru ziua de naștere.

O porni pe New Bond Street. Ca întotdeauna, nu avea de gînd să meargă mai departe de cîteva blocuri la nord, sud, est sau vest de hotel, în timp ce limuzina o urma, la cîțiva metri în spate.

Petrecu ceva timp la Asprey's, unde se uită la ceasurile mici, delicate, care erau la modă, la o statuetă de aur reprezentînd un tigru cu ochi de jad și la un ou Fabergé. Intră apoi la Cartier, unde respinse o tavă de argint, cu ornamentații, un ceas de platină și o pendulă Louis al XIV-lea. De acolo mai merse cîțiva metri pînă la Tiffany's unde, în ciuda faptului că un vînzător tenace îi arătă mai tot ce avea în magazin, plecă fără să ia nimic.

Consuela se opri afară pe trotuar și se uită la ceas. Era ora douăsprezece și cincizeci și două de minute și trebuia să recunoască faptul că fusese o dimineață pierdută. Îi ceru șoferului să o ducă la Harry's Bar, unde o găsi pe doamna Stavros

Kleanthis aşteptînd-o la masa lor obişnuită. Consuela îşi salută prietena sărutînd-o pe ambii obraji şi se aşează pe locul din faţa ei.

Doamna Kleanthis, soţia unui armator cunoscut — grecii preferînd o soţie şi cîteva legături extraconjugale —, îşi concentrase atenţia de cîteva minute asupra meniului, ca să se asigure că se serveau puţinele bucate admise de ultima ei dietă. Cele două femei citiseră toate cărţile de succes din listele săptămînale apărute în *New York Times*, cu titluri incluzînd cuvinte ca „tinereţe", „orgasm", „dietă", „antrenament" sau „nemurire".

— Ce mai face Victor? întrebă Maria de îndată ce terminară de făcut comanda.

Consuela tăcu un timp, se gîndi şi se hotărî să spună adevărul:

— Mai are puţin pînă la termenul de expirare. Şi Stavros?

— Mă tem că a trecut de mult de termen, spuse Maria. Dar, dat fiind că nu am nici chipul, nici corpul tău, fără a mai vorbi de cei trei copii ai mei care au ajuns la vîrsta adolescenţei, nu cred că mă mai interesează trufandalele.

Consuela zîmbi, în timp ce era servită cu *salade niçoise*.

— Ei bine, şi ce te aduce la Londra, în afară de plăcerea de a lua masa cu o veche prietenă? întrebă Maria.

— Victor a pus ochii pe o altă bancă, răspunse Consuela, ca şi cum ar fi vorbit despre un copil care colecţionează timbre. Şi eu caut un cadou pentru ziua mea de naştere.

— Şi ce crezi că îţi va oferi Victor de data asta? întrebă Maria. O casă la ţară? Un cal de rasă? Sau un avion „Lear" cu reacţie?

— Nimic din toate astea, spuse Consuela, lăsînd furculiţa lîngă salata pe jumătate consumată. Am nevoie de ceva care să nu-mi poată fi luat mai tîrziu. Un cadou care să nu-mi poată fi contestat de nici un tribunal din nici o ţară.

— Ai găsit ceva potrivit? întrebă Maria.

— Încă nu, recunoscu Consuela. La Asprey's n-am găsit nimic interesant, rafturile de la Cartier sînt aproape goale şi la Tiffany's era interesant numai vînzătorul, un coate-goale de altfel. Va trebui să-mi continuu cercetările după-amiază.

Platourile cu salată fură îndepărtate, cu îndemînare, de către un chelner pe care Maria îl găsi mult prea june şi slăbănog. Un alt chelner, cu aceleaşi defecte, le turnă cafeaua fierbinte, decofeinizată. Consuela refuză frişca şi zahărul care i se oferiseră, deşi prietena ei nu se arătă la fel de prudentă.

Cele două doamne se plînseră în continuare de sacrificiile pe care erau nevoite să le facă din pricina recesiunii pînă cînd rămaseră singure în restaurant. Atunci un chelner, mai corpolent decît ceilalţi, le aduse nota de plată — o listă cam încărcată, ţinînd seama de faptul că nici una nu comandase felul doi şi de la bar ceruseră doar apă Evian.

Înainte de a se despărţi, se sărutară din nou pe obraji, pe trotuarul de pe South Audley Street. Apoi fiecare o luă în direcţie opusă.

Consuela urcă în limuzina ei, pe bancheta din spate, pentru a fi dusă înapoi pe New Bond Street, la o distanţă de mai puţin de un kilometru.

Ajungînd din nou pe teren propriu, porni, fără grabă, să traverseze strada, oprindu-se la Bentley's, unde se părea că nu prea mai vînduseră nimic de anul trecut şi ajungînd repede la Adler, care părea să aibă aceeaşi problemă. Blestemă din nou recesiunea şi dădu vina pe Bill Clinton, care, după cum o asigurase Victor, era cauza tuturor problemelor actuale din lume.

Consuela începu să-şi piardă speranţa de a mai găsi ceva de valoare pe Bond Street şi o porni în silă înapoi spre Ritz, avînd sentimentul că va trebui chiar să se gîndească la o expediţie la Knightsbridge a doua zi, cînd, brusc, se opri în faţa Casei Graff. Consuela nu-şi amintea să mai fi văzut magazinul, şi întrucît cunoştea Bond Street mai bine decît îşi cunoscuse bărbaţii, ajunse la concluzia că trebuie să fie o prăvălie nouă.

Privi îndelung minunatele pietre preţioase în monturile lor magnifice, bine păzite de geamurile blindate. Cînd ajunse la a treia vitrină, rămase cu gura căscată, ca un pui nou-născut care cere să fie hrănit. Din clipa aceea înţelese că era de prisos să-şi mai continue investigaţiile, pentru că acolo, atîrnînd de un gît delicat de marmură, se afla un colier de diamante şi rubine fără pereche.

Avea senzația că mai văzuse undeva magnificul giuvaier, dar goni repede din minte acest gînd și continuă să cerceteze rubinele montate cu măiestrie, înconjurate de diamante fin tăiate, alcătuind un colier de o neasemuită frumusețe. Fără a se gîndi, fie și o clipă, la prețul obiectului, Consuela se îndreptă lent spre ușa de sticlă masivă de la intrarea magazinului și apăsă pe un buton de fildeș, discret montat în perete. Era evident că la Casa Graff nimeni nu era interesat de comerțul cu ridicata.

Paznicul, care îi deschise ușa, își dădu seama dintr-o privire că doamna Rosenheim trebuia introdusă repede și eficient prin cele două uși de la intrare. Și astfel, Consuela se trezi față în față cu un bărbat înalt, impunător, îmbrăcat într-o redingotă neagră și pantaloni pepit.

— Bună dimineața, doamnă, spuse el cu o ușoară plecăciune.

Consuela observă că îi admira pe furiș inelele pe cînd vorbea cu ea.

— Vă pot fi de folos cu ceva?

Cu toate că încăperea era încărcată de comori, care în mod normal i-ar fi captat atenția, acum mintea Consuelei era preocupată numai de un anumit obiect.

— Da. Aș dori să văd mai de aproape colierul de rubine și diamante din a treia vitrină.

— Desigur, doamnă, răspunse directorul magazinului aducînd un scaun pentru clienta sa. Făcu apoi un semn cu capul, aproape imperceptibil, unui vînzător care se apropie în tăcere de a treia vitrină, descuie o ușiță și scoase colierul. Directorul se strecură după tejghea și apăsă pe un buton ascuns privirii celorlalți. Cu patru etaje mai sus se auzi un zbîrnîit discret în biroul domnului Laurence Graff. Astfel, proprietarul era prevenit de existența unui client care solicita un obiect deosebit de scump. S-ar fi putut ca cei doi să dorească să trateze direct afacerea.

Laurence Graff aruncă o privire spre ecranul televizorului de pe peretele din stînga sa. Acolo vedea ce se petrece la parter.

— Ah! exclamă el de îndată ce o văzu pe doamna în costum roz şezînd la masa în stil Ludovic al XIV-lea. E doamna Consuela Rosenheim, dacă nu mă înşel.

Aşa cum purtătorul de cuvînt al Camerei Comunelor îi poate identifica pe fiecare dintre cei 650 de membri pe care îi reprezintă, Laurence Graff îi cunoştea pe cei 650 de clienţi care ar fi putut să-şi permită să cumpere cele mai extravagante comori ale sale. Îşi părăsi în grabă biroul, luă liftul şi coborî la parter.

Între timp directorul magazinului aşternuse o bucată de catifea neagră pe masa din faţa doamnei Rosenheim şi vînzătorul depusese acolo, cu multă grijă, colierul. Consuela privea vrăjită obiectul pe care şi-l dorea atît de mult.

— Bună dimineaţa, doamnă Rosenheim, spuse Laurence Graff ieşind din lift şi păşind pe covorul gros şi moale, îndreptîndu-se spre clienta sa. Ce bine îmi pare să vă revăd!

De fapt, o mai întîlnise o singură dată, la o mică petrecere în Manhattan. După aceea poate doar să o mai fi zărit, de la o sută de paşi, pe scara rulantă a vreunui magazin.

— Bună dimineaţa, domnule...

Consuela ezită, pentru prima oară în ziua acea, părînd nesigură de sine.

— Laurence Graff, spuse el întinzîndu-i mîna. Ne-am întîlnit la Sotheby Parke Benett anul trecut. O petrecere filantropică pentru Crucea Roşie, dacă nu mă înşel.

— Bineînţeles, spuse doamna Rosenheim, nereuşind să-şi amintească nici persoana şi nici ocazia cu care o întîlnise.

Domnul Graff se înclină plin de respect în faţa colierului de rubine şi diamante.

— Colecţia Kanemarra, spuse el rotunjind silabele.

Apoi făcu o pauză, înainte de a se aşeza la masă în locul directorului.

— Executat în 1936 de Silvio di Larchi, continuă el. Toate rubinele au fost extrase dintr-o singură mină din Burma, timp de douăzeci de ani. Diamantele au fost cumpărate de la De Beers de către un negustor egiptean care, după ce colierul a fost executat pentru el, a oferit această piesă unică regelui Farouk pentru diverse servicii. Cînd monarhul s-a căsătorit cu prinţesa Farida, i l-a dăruit în ziua

căsătoriei, iar ea i-a oferit în schimb patru moştenitori dintre care, ce nenorocire, nici unuia nu i-a fost dat să-l urmeze la tron.

Graff ridică privirea de pe obiectul de o mare frumuseţe pentru a privi un alt exemplu viu de splendoare.

— De atunci a trecut prin cîteva mîini înainte de a ajunge la Casa Graff, continuă proprietarul. Cea mai recentă posesoare a colierului a fost o actriţă; dar, din păcate, puţurile de ţiţei ale soţului ei au secat.

Un zîmbet lumină pentru o clipă chipul Consuelei. Îşi amintise unde mai văzuse colierul înainte.

— Într-adevăr este magnific, spuse ea aruncîndu-i o ultimă privire. Am să revin, adăugă ea ridicîndu-se de pe scaun.

Graff o însoţi pînă la uşă. Nouă din zece clienţi care făceau o asemenea promisiune nu aveau nici cea mai vagă intenţie să se mai întoarcă, dar întotdeauna el îl simţea pe al zecelea.

— Aş putea afla care e preţul? întrebă Consuela cu indiferenţă cînd el îi deschidea uşa.

— Un milion de lire sterline, doamnă, răspunse Graff într-o doară, ca şi cum ar fi fost întrebat despre preţul unui breloc de plastic la un chioşc de mărunţişuri de pe faleza unei staţiuni marine.

De îndată ce ajunse pe trotuar, Consuela dădu drumul şoferului. Mintea ei funcţiona acum cu o viteză care l-ar fi impresionat pe soţul ei. Traversă strada. Trecu mai întîi pe la White House, apoi pe la Yves Saint Laurent şi, în fine, pe la Chanel. După două ore se afla în posesia întregului arsenal necesar pentru bătălia care urma să aibă loc. Ajunse la apartamentul de la Ritz doar cu cîteva minute înainte de ora şase.

Consuela fu uşurată să constate că soţul ei nu se întorsese încă de la bancă. Folosi timpul rămas pentru o baie mai îndelungată şi gîndindu-se cum să pună la punct capcana pe care i-o întindea soţului ei. Se şterse, se pudră, adăugă pe gît o picătură dintr-un parfum pe care nu-l mai folosise şi îşi puse una dintre hainele pe care tocmai le cumpărase.

Tocmai se privea din nou în oglinda mare, care îi cuprindea întreaga siluetă, cînd Victor intră în cameră. Se

opri imediat, lăsînd servieta să-i cadă pe covor. Consuela se întoarse spre el.

— Arăţi extraordinar, îi declară el cu aceeaşi privire plină de dorinţă cu care ea fixase colierul din colecţia Kanemarra în urmă cu cîteva ore.

— Mulţumesc, dragul meu, răspunse ea. Cum ţi-a mers azi?

— Minunat. Am preluat banca, şi încă la jumătate de preţ faţă de cît m-ar fi costat în urmă cu şase luni.

Consuela zîmbi. Un cadou neaşteptat.

— Noi, cei care mai avem ceva mărunţiş prin buzunare, nu avem de ce să ne temem de recesiune, adăugă Victor satisfăcut.

În timpul unei cine liniştite la restaurantul hotelului, Victor îi descrise în amănunt ce se întîmplase la bancă în ziua aceea. De cîte ori făcea o pauză, Consuela îl răsfăţa remarcînd: „Cît de deştept eşti, Victor", „E uluitor", „N-am să înţeleg niciodată cum ai reuşit." Cînd, în cele din urmă, el comandă un coniac mare, îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe spate, ea începuse să-şi plimbe uşor piciorul drept, îmbrăcat în ciorapul elegant, în interiorul coapsei lui. Pentru prima dată în seara aceea Victor încetă să se mai gîndească la preluarea băncii.

Pe cînd ieşeau din restaurant şi se îndreptau spre lift, Victor îşi puse braţul în jurul taliei subţiri a soţiei. Pînă ca liftul să ajungă la etajul şase, el îşi scosese deja haina şi mîna îi alunecase cu cîţiva centimetri mai jos. Consuela chicoti. Cu mult înainte de ajunge la uşa apartamentului, el îşi scosese cravata.

Înainte de a intra, Consuela puse afară, agăţat de clanţă, anunţul „Nu deranjaţi". În următoarele cîteva minute, Victor rămase nemişcat urmărindu-şi soţia cea zveltă pe cînd îşi scotea fiecare articol vestimentar pe care îl cumpărase în după-amiaza aceea. El se dezbrăcă repede şi-şi dori iarăşi să fi respectat hotărîrea pe care o luase de Anul Nou.

Patruzeci de minute mai tîrziu, Victor zăcea extenuat pe pat. Oftă de cîteva ori şi apoi începu să sforăie. Consuela trase cearşaful peste corpurile lor dezgolite, dar rămase cu

ochii larg deschişi. Se gîndea deja la a doua parte a planului ei.

Victor se trezi în dimineaţa următoare cu mîna soţiei sale mîngîindu-l uşor pe interiorul coapsei. Se întoarse spre ea avînd încă vie în memorie noaptea precedentă. Făcură dragoste a doua oară, ceea ce nu-şi amintea să se mai fi întîmplat vreodată.

Abia după ce ieşi de sub duş îşi aminti că era ziua de naştere a soţiei sale şi că îi promisese să-şi petreacă dimineaţa cu ea, căutîndu-i un cadou. Spera că ea îşi alesese deja ceva, pentru că trebuia să stea marea parte a zilei la birou, cu avocaţii săi, să parcurgă în detaliu documentele de preluare a băncii.

— La mulţi ani, draga mea, spuse el pe cînd intra în dormitor. Apropo, ai reuşit să găseşti un cadou potrivit? adăugă el în timp ce parcurgea grăbit cu privirea prima pagină din *Financial Times*.

Reporterul care se ocupa de ştirile din lumea afacerilor făcea deja speculaţii în legătură cu posibila preluare a băncii, descriind-o ca pe o adevărată lovitură de stat. A doua oară în dimineaţa aceea un zîmbet plin de satisfacţie apăru pe chipul lui Victor.

— Da, dragul meu, răspunse Consuela. Am dat peste un flecuşteţ care mi s-a părut simpatic. Sper să nu fie prea scump.

— Şi cît costă „flecuşteţul" ăsta? întrebă Victor.

Consuela se întoarse spre el. Avea numai două lucruşoare pe ea, amîndouă de culoare neagră, care abia îi acopereau goliciunea.

Victor începu să se întrebe dacă nu le mai rămăsese ceva timp, dar îşi aminti de avocaţii care nu dormiseră toată noaptea şi îl aşteptau răbdători la bancă.

— N-am întrebat cît costă, răspunse Consuela. Tu te pricepi mai bine decît mine la lucrurile astea, adăugă ea, pe cînd îşi punea o bluză bleumarin de mătase.

Victor îşi consultă ceasul.

— Cît de departe avem de mers? întrebă el.

— E chiar peste drum, pe Bond Street, dragul meu, răspunse Consuela. Nu-ţi va lua mult timp.

Ştia exact ce gîndea soţul ei.

— Bine. Atunci să mergem să ne uităm la flecuşteţul ăsta imediat, zise el în timp ce se încheia la cămaşă.

Pe cînd Victor termina de îmbrăcat, Consuela, ajutată de *Financial Times*, conduse cu pricepere conversaţia spre victoria din ziua precedentă. Ascultă din nou amănuntele în legătură cu preluarea băncii în timp ce părăseau hotelul şi o porneau pe Bond Street, braţ la braţ.

— Probabil că am economisit în felul acesta cîteva milioane, îi spuse el încă o dată.

Consuela zîmbea în timp ce îl conducea spre intrarea de la Casa Graff.

— Cîteva milioane? se miră ea. Cît de inteligent eşti, Victor.

Portarul le deschise uşa imediat şi de data aceasta Consuela îl găsi pe domnul Graff stînd în picioare lîngă masă şi aşteptînd-o.

El făcu o plecăciune adîncă, apoi se întoarse spre Victor.

— Îmi permiteţi să vă felicit pentru strălucita dumneavoastră lovitură, domnule Rosenheim.

Victor zîmbi.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Soţul meu ar dori să vadă colierul din colecţia Kanemarra, spuse Consuela, înainte ca Victor să-i poată răspunde.

— Desigur, doamnă, răspunse patronul.

Se dădu un pas înapoi şi aşternu pe masă bucata de catifea neagră. Din nou vînzătorul scoase colierul de pe suportul său din a treia vitrină şi, cu multă grijă, îl depuse în mijlocul bucăţelei de catifea pentru a pune astfel în lumină giuvaierele. Domnul Graff era pe punctul de a depăna din nou povestea colierului, cînd Victor întrebă pur şi simplu:

— Cît costă?

Domnul Graff ridică privirea.

— Nu este o bijuterie obişnuită. Mă simt dator să...

— Cît costă?

— Simplul fapt că provine...

— Cît costă?

— E de o frumuseţe neasemuită, ca să nu mai vorbim de munca şi talentul...

— Cît costă? întrebă Victor ridicînd vocea de data aceasta.

— ... nu am exagera dacă am considera-o unică.

— S-ar putea să ai dreptate, dar tot trebuie să ştiu cît mă costă, spuse Victor, a cărui voce începea să trădeze exasperarea.

— Un milion de lire sterline, domnule, spuse Graff pe un ton resemnat, conştient de faptul că nu poate risca un alt superlativ.

— Jumătate de milion şi nici o liră în plus, veni răspunsul imediat.

— Îmi pare rău, domnule, dar la această piesă, în mod special, nu ne putem tocmi.

— Întotdeauna te poţi tocmi, orice ai vinde, spuse Victor. Vă repet oferta mea. Jumătate de milion.

— Mă tem că în cazul acesta, domnule...

— Sînt convins că în timp îmi veţi da dreptate, spuse Victor. Dar nu am destulă vreme acum, aşa că vă voi face un cec de jumătate de milion şi vă voi lăsa să hotărîţi singur dacă doriţi să-l încasaţi sau nu.

— Mă tem că vă pierdeţi timpul, domnule, spuse Graff. Nu pot da giuvaierul Kanemarra pe mai puţin de un milion.

Victor scoase un carnet de cecuri din buzunarul interior al hainei, deşurubă capacul stiloului şi scrise „Cinci sute de mii de lire" sub numele băncii care-i purta numele. Soţia lui se dădu discret cu un pas înapoi.

Graff era pe punctul de a repeta comentariul precedent cînd, ridicînd privirea, o observă pe doamna Rosenheim care-i făcea semn să accepte cecul.

O fixă plin de curiozitate pe Consuela care-şi continua, stăruitoare, rugămintea mimată discret.

Victor scoase cecul şi îl lăsă pe masă.

— Aveţi douăzeci şi patru de ore ca să vă hotărîţi, spuse el. Mîine dimineaţă ne întoarcem la New York, cu sau fără giuvaierul Kanemarra. Totul depinde de decizia dumneavoastră.

Graff lăsă cecul pe masă şi îi însoţi pe domnul şi pe doamna Rosenheim spre ieşire, făcînd o plecăciune pe cînd aceştia păşeau pe Bond Street.

— Ai fost strălucit, dragul meu, spuse Consuela pe cînd şoferul îi deschidea bancherului portiera maşinii.

— La bancă, ordonă el lăsîndu-se pe canapeaua din spatele maşinii. Îţi vei primi flecuşteţul, Consuela. Va încasa cecul înainte de douăzeci şi patru de ore. Sînt sigur de asta.

Şoferul închise uşa din spate şi geamul se lăsă în jos cu un zbîrnîit pe cînd Victor adăugă zîmbind:

— La mulţi ani, draga mea.

Consuela îi zîmbi şi ea şi-i trimise un sărut pe cînd maşina porni spre Piccadilly. Lucrurile nu ieşiseră întocmai cum îşi făcuse ea planul. Nu putea fi de acord cu modul de a gîndi al soţului ei. Oricum, mai erau douăzeci şi patru de ore în care putea acţiona.

Consuela se întoarse în apartamentul de la Ritz, se dezbrăcă, făcu un duş, deschise o altă sticluţă de parfum şi începu, încet, să se schimbe cu al doilea rînd de haine pe care le cumpărase în ziua precedentă. Înainte de a ieşi din cameră, deschise *Financial Times* la rubrica bursei de mărfuri şi cercetă preţul cafelei crude.

Ieşi de la Ritz prin Arlington Street, într-un costum Yves Saint Laurent bleumarin la două rînduri şi o pălărie cu boruri largi colorată în roşu şi alb.

Fără a-i da nici o atenţie şoferului ei, opri un taxi şi ceru să fie dusă la un mic hotel discret din Knightsbridge. După un sfert de oră intră în hol cu capul plecat şi, după ce dădu numele celui pe care îl căuta, fu condusă la un apartament de la etajul patru. Personajul cu care urma să prînzească se ridică în picioare cînd ea intră în cameră. Îi ieşi în întîmpinare, o sărută pe ambii obraji şi îi ură „La mulţi ani".

După un prînz intim şi o oră petrecută în mod şi mai intim în camera alăturată, prietenul Consuelei îi ascultă rugămintea şi, după ce-şi privi ceasul, se arătă de acord să o însoţească în Mayfair. Nu-i spuse că va trebui să se întoarcă la birou pînă la ora patru, cînd urma să primească un telefon important din America de Sud. De cînd preşedintele Braziliei fusese înlăturat de la putere, preţul cafelei crescuse enorm.

Pe cînd maşina înainta pe Brompton Road, prietenul Consuelei telefonă ca să afle ultimul preţ al cafelei crude la New York (numai măiestria ei în arta dragostei îl împiedicase

să sune mai devreme). Îl impresionă plăcut faptul că prețul urcase cu doi cenți, dar nu în aceeași măsură ca pe ea. Unsprezece minute mai tîrziu mașina îi lăsa în fața Casei Graff.

Cînd intrară în magazin împreună, braț la braț, domnul Graff nu se arătă deloc surprins.

— Bună ziua, domnule Carvalho, spuse el. Sper că ați avut o recoltă bogată anul acesta.

Domnul Carvalho zîmbi și răspunse:

— Nu mă pot plînge.

— Și cu ce vă pot fi de folos? întrebă patronul.

— Am dori să vedem colierul de diamante din a treia vitrină, spuse Consuela fără să ezite nici o clipă.

— Bineînțeles, doamnă, spuse Graff, ca și cum s-ar fi adresat unei persoane complet străine.

Bucata de catifea neagră fu din nou așezată pe masă și vînzătorul puse în mijloc giuvaierul Kanemarra.

De data aceasta domnului Graff i se permise să-și depene povestea, făcînd istoricul colierului, înainte ca, în mod politicos, Carvalho să-l întrebe de preț.

— Un milion de lire sterline, spuse Graff.

După o clipă de ezitare, Carvalho răspunse:

— Sînt gata să plătesc jumătate de milion.

— Acesta nu este un giuvaier obișnuit, răspunse proprietarul magazinului. Mă văd obligat să...

— Poate că nu, dar jumătate de milion este singura mea ofertă, răspunse Carvalho.

— Frumusețea neasemuită, fără a mai vorbi de arta necesară...

— Oricum, nu voi plăti mai mult de jumătate de milion...

— ... ar putea fi considerat un unicat.

— Jumătate de milion și nici un ban în plus, insistă Carvalho.

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun, domnule, zise Graff, dar în mod special în legătură cu această piesă nu poate fi vorba de tocmeală.

— Orice ai vinde, întotdeauna, se poate vorbi de tocmeală, insistă plantatorul de cafea.

— Mă tem că nu și în acest caz, domnule, vedeți...

— Cred că mai tîrziu vă veţi da seama că nu aveţi dreptate, spuse Carvalho. Dar din păcate nu am timp de pierdut în după-amiaza aceasta. Vă voi da un cec de jumătate de milion de lire sterline şi vă voi lăsa să hotărîţi singur dacă doriţi sau nu să îl încasaţi.

Carvalho scoase un carnet de cecuri din buzunarul interior al hainei, deşurubă capacul stiloului şi scrise „Cinci sute de mii de lire sterline". Consuela continua să privească în tăcere.

Carvalho scoase cecul şi îl lăsă pe tejghea.

— Vă las douăzeci şi patru de ore ca să vă hotărîţi. Plec la Chicago cu primul avion mîine seară. Dacă cecul nu va fi încasat pînă ajung la birou...

Graff făcu o plecăciune şi lăsă cecul pe masă. Îi conduse pînă la uşă şi mai făcu o plecăciune cînd cei doi ieşiră.

— Ai fost strălucit, dragul meu, spuse Consuela pe cînd şoferul îi deschidea portiera stăpînului său.

— La bursă, spuse Carvalho.

Întorcîndu-se apoi spre amanta sa, el adăugă:

— Îţi vei primi colierul înainte de sfîrşitul zilei. Sînt sigur de asta, draga mea.

Consuela zîmbi şi-i făcu semn cu mîna pe cînd maşina dispărea îndreptîndu-se spre Piccadilly. De data asta era de acord cu cele auzite. De îndată ce maşina dădu colţul, se întoarse, strecurîndu-se în grabă pe uşa Casei Graff.

Patronul magazinului zîmbi şi-i înmînă cadoul frumos împachetat. Făcu o plecăciune şi îi spuse simplu:

— La mulţi ani, doamnă Rosenheim.

BRAŢUL DREPT AL LUI DOUGIE MORTIMER

Robert Henry Kefford al III-lea, căruia toţi prietenii îi spuneau Bob, se afla în pat cu o fată, pe nume Helen, cînd auzi pentru prima oară pomenindu-se despre braţul drept al lui Dougie Mortimer.

Lui Bob îi părea rău că trebuia să plece din Cambridge. Petrecuse trei ani minunaţi la Colegiul St. John şi, cu toate că nu citise la fel de mult ca la Universitatea din Chicago atunci cînd îşi luase diploma, îşi dăduse silinţa să fie printre primii la canotaj.

Nu era un lucru neobişnuit ca un american să cîştige o cursă de canoe la începutul anilor '70. Dar să o facă trei ani în şir, la Cambridge, asta nu se mai întîmplase.

Tatăl lui Bob, Robert Henry Kefford al II-lea, căruia prietenii îi spuneau Robert, se dusese în Anglia să-şi vadă fiul luînd parte la cele trei curse de la Putney la Mortlake. După ce Bob ieşise victorios a treia oară, tatăl său îi spuse că nu se putea întoarce acasă, în Illinois, fără să ofere un dar, ca amintire, Clubului Nautic al Universităţii.

— Şi nu uita, băiete, îi spuse Robert Henry Kefford al II-lea, cadoul nu trebuie să fie ostentativ. E mai bine să le arăţi că ai făcut un efort deosebit ca să le oferi un obiect cu valoare istorică decît să le dai ceva care, în mod evident, să fi costat o mulţime de bani. Englezii ţin mult la lucrurile astea.

Bob se gîndi mult la vorbele tatălui său, dar nu-i veni nici o idee potrivită. La urma urmei, Clubul Nautic al Univer-

sitații primise atîtea cupe de argint și trofee că nu mai avea unde să le pună.

Într-o duminică dimineața, Helen pomeni pentru prima dată numele lui Dougie Mortimer. Stăteau în pat îmbrățișați cînd fata începu să-i împungă bicepșii cu degetele.

— Este vorba cumva de vreun sport tradițional britanic de care încă nu am auzit? întrebă Bob, cuprinzînd-o cu mîna liberă pe după umeri.

— Nici vorbă, răspunse Helen. Pur și simplu încercam să văd dacă ai bicepșii mai mari decît cei ai lui Dougie Mortimer.

Întrucît Bob nu mai cunoscuse vreo fată care să-i vorbească de alt bărbat în timp ce se afla cu el în pat, un timp nu știu ce să răspundă.

— Și sînt? întrebă el în cele din urmă, încordîndu-și mușchii.

— E greu de spus, răspunse Helen. N-am atins niciodată brațul lui Dougie, l-am văzut doar de la distanță.

— Și unde ai dat peste specimenul ăsta extraordinar de bărbăție?

— Atîrna deasupra barului din localul pe care-l ține tata la Hull.

— Nu-i cam dureros pentru Dougie Mortimer? întrebă Bob rîzînd.

— Mă cam îndoiesc, spuse Helen. În fond, a murit acum șaizeci de ani.

— Și brațul lui încă mai atîrnă deasupra unui bar? întrebă Bob neîncrezător. Nu a început să cam duhnească?

De data asta era rîndul lui Helen să rîdă.

— Nu, yankeu prostănac. Este un braț turnat în bronz. Pe vremea aceea, dacă erai în echipa Universității trei ani la rînd, îți făceau un model turnat în bronz după unul din brațe, care era atîrnat apoi la sediul clubului. Fără a mai vorbi de un cartonaș cu poza ta introdus în fiecare pachet de țigări Player. Apropo, încă nu am văzut nici un pachet de țigări cu poza ta înăuntru, spuse Helen trăgîndu-și cearșaful peste cap.

— Era în echipa din Oxford sau la cea din Cambridge? întrebă Bob.

— N-am idee.

— Şi cum se numeşte localul ăsta din Hull?

— „Regele William", răspunse Helen pe cînd Bob îşi retrăgea braţul de pe umărul ei.

— Aşa îşi încălzesc americanii iubitele? întrebă ea peste cîteva clipe.

Mai tîrziu, în aceeaşi dimineaţă, după ce Helen plecase la Newnham, Bob începu să răscolească prin rafturile cu cărţi căutînd un volum cu o copertă albastră. Reuşi să găsească mult răsfoita *Istorie a Concursurilor Nautice* şi aruncă o privire la index, unde descoperi şapte Mortimer. Cinci concuraseră pentru Oxford şi doi pentru Cambridge. Începu să se roage pe cînd controla iniţialele. Mortimer, A.J. (Westminster şi Wadham, Oxford), Mortimer, C.K. (Uppingham şi Oriel, Oxford), Mortimer, D.J.T. (Harrow şi St. Catharin, Cambridge), Mortimer, E.L. (Oundle şi Magdalen, Oxford). Bob se opri la Mortimer, D.J.T., a cărui biografie apărea la pagina 129. Dădu paginile înapoi pînă găsi articolul pe care îl căuta: Douglas John Townsend Mortimer (Colegiul St. Catharin), Cambridge, 1907-1908, canoe. Apoi citi un scurt rezumat al carierei nautice a lui Mortimer:

„DOUGIE MORTIMER a dus la victorie echipa de canotaj a Universităţii Cambridge în 1907, performanţă pe care a atins-o din nou în 1908. Dar în 1909, cînd experţii considerau că Universitatea Cambridge avea cea mai bună echipă de vîslaşi din ultimii ani, aceştia au pierdut cursa în favoarea unei echipe din Oxford care fusese considerată ca foarte slabă. Deşi în presa vremii s-au sugerat diverse explicaţii, motivele rezultatului acelui concurs au rămas învăluite în mister pînă în ziua de azi. Mortimer a murit în 1914."

Bob închise cartea şi o puse înapoi pe raft, gîndindu-se că probabil marele vîslaş fusese omorît în timpul Primului Război Mondial. Se aşeză pe marginea patului, încercînd să se gîndească la informaţiile pe care tocmai le parcursese. Dacă ar putea să aducă înapoi braţul lui Dougie Mortimer şi să-l prezinte clubului la dineul anual al Albaştrilor (canotorii

de la Cambridge), acesta ar fi într-adevăr un cadou pe măsura pretenţiilor tatălui său.

Se îmbrăcă repede şi coborî la telefonul public de pe hol. De îndată ce primi de la Serviciul de Informaţii cele patru numere de telefon pe care le ceruse, îşi continuă eforturile pentru a înlătura următoarele obstacole.

Telefonă mai întîi la „Regele William" sau, mai precis, la cele cîteva localuri cu acest nume. Cei de la Informaţii îi dăduseră trei numere de telefon ale unor ospătării din Hull care se numeau la fel. După ce primi legătura cu prima, întrebă:

— Aveţi cumva, atîrnat deasupra barului, braţul drept al lui Dougie Mortimer?

Nu înţelese prea bine ce i se replică, într-un dialect nordic, aspru, dar ajunse la concluzia clară că nu-l aveau.

La a doua convorbire, îi răspunse o fată care-l întrebă:

— Vă referiţi la chestia aia bătută în cuie deasupra barului?

— Da, cred că despre ea este vorba, spuse Bob.

— Ei bine, atunci ăsta este localul pe care îl căutaţi.

După ce notă adresa şi află între ce ore ţineau deschis, Bob dădu încă un telefon.

— Da, se poate, i se răspunse. Puteţi lua trenul de trei şi şaptesprezece minute spre Peterborough, unde va trebui să schimbaţi cu cel de patru şi nouă minute spre Doncaster şi apoi să schimbaţi din nou. Veţi ajunge la Hull la ora şase treizeci şi două de minute.

— Şi cînd am ultimul tren înapoi? întrebă Bob.

— La ora opt şi cincizeci şi două de minute, cu schimbare la Doncaster şi Peterborough. Aţi putea ajunge înapoi la Cambridge imediat după miezul nopţii.

O porni pe jos spre colegiu ca să ia masa de prînz. Se aşeză la masa mare, din mijlocul încăperii, dar se dovedi un comesean neobişnuit de tăcut pentru cei din jurul lui.

În aceeaşi după-amiază, ceva mai tîrziu, luă trenul spre Peterborough gîndindu-se cum să obţină trofeul de la proprietarii localului. La Peterborough coborî în grabă, se îndreptă spre trenul care aştepta la peronul numărul trei şi se urcă încă adîncit în gînduri. Cînd trenul ajunse la Hull, după cîteva ore,

problema rămăsese nerezolvată. Luă primul taxi din gară şi ceru să fie dus la „Regele William".

— Cel de la piaţă de lîngă Harold's Corner ori cel de pe Percy Street?

— Percy Street, vă rog, răspunse Bob.

— Nu deschid înainte de şapte, băiete, spuse taximetristul după ce îl lăsă pe Bob în faţa uşii.

Bob se uită la ceas. Mai avea douăzeci de minute. O luă pe o stradă lăturalnică, prin spatele cîrciumii, şi se opri să urmărească nişte băieţi care jucau fotbal. Foloseau pereţii frontali ai celor două case aflate de o parte şi de alta a străzii pe post de porţi şi dovedeau o precizie uimitoare în joc prin faptul că nu loveau deloc ferestrele. Bob se întrebă dacă sportul ăsta va prinde vreodată în America.

Privea cu atîta interes jocul plin de măiestrie al băieţilor, încît aceştia se opriră să-l întrebe dacă doreşte să li se alăture. Îi refuză, mulţumindu-le pentru invitaţie, de teamă că dacă ar juca, ar putea sparge unul dintre geamuri.

Se întoarse la „Regele William" la şapte şi cîteva minute şi intră în localul pustiu, sperînd că nu i se va da nici o atenţie. Văzînd un tînăr de un metru nouăzeci, îmbrăcat cu o flanelă la două rînduri, pantaloni sport de culoare gri, cămaşă albastră şi o cravată cu emblema colegiului, cei trei barmani s-ar fi putut întreba dacă nu era vorba de vreun extraterestru. Se abţinu să privească deasupra barului. Chiar atunci o chelneriţă blondă, tînără, se apropie de el întrebîndu-l ce doreşte să servească.

— Un sfert din cel mai bun bitter pe care-l aveţi, spuse Bob, încercînd să imite modul în care comanda băutura la bufetul facultăţii unul dintre amicii lui britanici.

Patronul îl privi pe Bob cu suspiciune cînd acesta îşi luă paharul cu bitter şi se aşeză la o masă mică, rotundă, din colţul localului. Tînărul se bucură cînd doi bărbaţi intrară şi-i distraseră atenţia patronului.

Sorbi din lichidul de culoare închisă şi aproape se înecă. După ce îşi reveni, îşi permise să arunce o privire deasupra barului. Încercă să nu-şi trădeze emoţia cînd văzu braţul masiv, turnat în bronz, încastrat într-o bucată mare de lemn lustruit. Se gîndi că obiectul inspira în acelaşi timp teamă şi

respect. Îşi coborî privirea spre literele aurii, de o şchioapă, de dedesubt:

D. J. T. Mortimer
1907-1908-1909
(Colegiul St. Catharine, prim-canotor)

Bob nu-l pierdea din ochi pe patron în timp ce cîrciuma începea să se umple. Dar în curînd îşi dădu seama că soţia lui — toţi îi spuneau Nora — era nu numai adevărata patroană, dar şi cea care se ocupa cel mai mult de clienţi.

După ce îşi termină băutura se îndreptă spre bar, acolo unde servea ea.

— Cu ce îţi pot fi de folos, tinere? întrebă Nora.

— Încă un bitter, vă rog, spuse Bob.

— Un american, deci, spuse ea în timp ce îi umplea paharul. Nu prea vin mulţi americani aici, cel puţin de cînd s-a închis baza militară.

Îi puse pe tejghea, în faţă, sfertul de bitter.

— Şi ce te-a adus la Hull?

— Dumneavoastră, răspunse Bob ignorînd băutura.

Nora îl privi bănuitoare pe străinul care, după vîrstă, i-ar fi putut fi şi fiu. Bob zîmbi.

— Sau, ca să fiu mai exact, Dougie Mortimer.

— Acum înţeleg, spuse Nora. Dumneata ai sunat azi-dimineaţă, nu-i aşa? Christie mi-a spus. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Bob dădu din cap afirmativ.

— Cum a ajuns braţul ăsta la Hull? întrebă el.

— Ei bine, e o poveste cam lungă, spuse Nora. Era al lui tata-mare, cum s-ar zice. El se născuse la Ely şi cam obişnuia să-şi petreacă vacanţele dînd la peşte în Cam. Mi-a spus atunci că asta a fost tot ce prinsese în anul acela şi l-am crezut mai curînd decît dacă mi-ar fi zis că-l văzuse căzînd din remorca vreunui camion. Oricum, după ce s-a prăpădit, în urmă cu cîţiva ani, tata a vrut să arunce blestemăţia asta împreună cu celelalte vechituri, dar eu, una, nici nu am vrut să aud de aşa ceva. I-am spus, nu-i aşa, că ar trebui să o agăţăm undeva în

local. Am curăţat-o şi am lustruit-o. A ieşit destul de frumos pînă la urmă. Şi am atîrnat-o deasupra barului. Aş zice totuşi că ai făcut un drum cam lung doar ca să te zgîieşti la o asemenea cîrpăceală.

Bob mai aruncă o privire în sus, deasupra barului, şi mai admiră o dată braţul. Era emoţionat.

— N-am venit doar ca să mă uit.

— Atunci de ce ai venit? întrebă ea.

— Am venit să cumpăr.

— Ce tot faci acolo, Nora? strigă patronul. Nu vezi că te aşteaptă clienţii?

Nora se întoarse spre el şi-i zise:

— Ţine-ţi gura, Cyril Barnsworth. Tînărul ăsta a bătut atîta drum numai ca să se uite la braţul lui Dougie Mortimer şi acum vrea să-l şi cumpere.

Cuvintele ei fură urmate de o furtună de rîs din partea clienţilor obişnuiţi ai localului care se aflau în apropierea barului. Dar pentru că Nora nu li se alătură, se liniştiră curînd.

— Atunci înseamnă că şi-a pierdut timpul venind aici, nu-i aşa? spuse patronul. Că doar nu-i de vînzare.

— Asta nu hotărăşti tu, că doar nu-i al tău, spuse Nora punîndu-şi mîinile în şold. Iar tu, băiete, ia aminte, că aşa este, spuse ea întorcîndu-se spre Bob. Nu m-aş despărţi de el nici pentru o sută de lire, spuse Nora.

Cîţiva dintre cei din jur începură să se arate interesaţi de noua întorsătură pe care o luau lucrurile.

— Atunci ce-aţi zice de două sute, spuse calm Bob.

De data aceasta Nora izbucni în rîs, dar Bob nu schiţă nici măcar un zîmbet. Cînd termină, Nora începu să-l privească mai atentă pe tînărul cel ciudat.

— Dumnezeule, vorbeşte serios, spuse ea.

— Bineînţeles, spuse Bob. Aş vrea să văd braţul acesta întorcîndu-se acolo unde-i este locul, adică la Cambridge, şi sînt gata să plătesc două sute de lire pentru acest privilegiu.

Patronul îi aruncă o privire soţiei sale neputînd să-şi creadă urechilor.

— Am putea cumpăra maşina aia, la mîna a doua, pe care pusesem ochii, spuse el.

— Fără a mai pune la socoteală o mică vacanță la vară și un palton nou la iarnă, adăugă Nora uitîndu-se la Bob ca și cum nu ar fi fost prea convinsă că nu avea de-a face cu un extraterestru.

Deodată, întinse mîna peste tejghea și spuse:

— Tinere, afacerea e încheiată.

În cele din urmă, Bob se văzu nevoit să le facă cinste, în cîteva rînduri, clienților care pretindeau că fuseseră buni prieteni cu bunicul Norei, deși unii dintre ei păreau mult prea tineri pentru o asemenea eventualitate. Trebui de asemenea să înnopteze într-un hotel din oraș, deoarece Nora nu dorise în ruptul capului să se despartă de „proprietatea", cum o numea ea acum, moștenită de la bunicul ei, pînă cînd nu primea, de la directorul băncii unde își avea contul, confirmarea că Robert Henry Kefford al III-lea putea plăti cele două sute de lire.

Bob își păzi bine comoara tot drumul pînă la Cambridge, în dimineața aceea de luni, apoi transportă obiectul, atît de greu, de la gară pînă la locuința sa din Grange Road, unde îl ascunse sub pat. A doua zi îl duse la un restaurator de mobilă din apropiere pentru a reda brațului glorioasa sa înfățișare de odinioară. Acesta urma să fie gata pînă în seara dineului oficial al echipei Albaștrilor.

Cînd, trei săptămîni mai tîrziu, Bob văzu rezultatele muncii restauratorului, realiză că se afla în posesia unui adevărat trofeu demn nu numai de Clubul Universității Cambridge, dar și de doleanțele tatălui său. Hotărî să nu împărtășească secretul lui nimănui, nici măcar lui Helen, pînă în seara dineului oficial. Cu toate acestea, îl avertizase pe președintele Clubului, care se arătase cam mirat, că urma să le facă o surpriză și că avea nevoie de două cîrlige bine înșurubate într-un perete, la o distanță de vreo trei metri unul de celălalt și la patru metri de podea.

Dineul, dat de „Albaștrii" Universității, are loc în fiecare an. Se ține de obicei în hangarul bărcilor care dă spre campus. Orice membru, fost sau actual, al Clubului poate participa. Bob fu încîntat în seara aceea să întîlnească un număr aproape record de oaspeți. Puse pachetul din hîrtie cafenie,

aranjat cu grijă, sub scaun şi aparatul de fotografiat pe masă, în faţa lui.

Pentru că era ultima oară cînd participa la dineul „Albaştrilor" şi urma să se întoarcă în America, Bob fusese aşezat la prima masă, între secretarul onorific al Clubului şi actualul preşedinte. Tom Adams, secretarul onorific, devenise membru al Clubului în urmă cu douăzeci de ani şi era cunoscut ca enciclopedia ambulantă a „Albaştrilor". Era în stare să-şi amintească atît numele tuturor celor din sală, cît şi al celor mai vestiţi canotori din trecut.

Tom îi arătă lui Bob trei medaliaţi olimpici aflaţi în diverse părţi ale sălii.

— Cel mai în vîrstă şade în stînga preşedintelui, spuse el. E Charles Forester. A concurat pe ambarcaţiunea numărul patru pentru Club în 1908 şi 1909, aşa că trebuie să aibă peste optzeci de ani.

— Cum este posibil? întrebă Bob amintindu-şi de poza din tinereţe a lui Forester atîrnată pe perete, la Club.

— Uite că este, spuse secretarul. Şi mai află, tinere, că vei arăta la fel într-o bună zi.

— Şi cine este bărbatul care şade la celălalt capăt al mesei? întrebă Bob. Arată încă şi mai în vîrstă.

— Aşa şi este, spuse secretarul. Îl cheamă Sidney Fisk. A fost canotor din 1912 pînă în 1945, cu o pauză în timpul Primului Război Mondial. A preluat ştacheta de la unchiul său, în ultima clipă, dacă nu mă înşală memoria.

— Atunci trebuie să-l fi cunoscut pe Dougie Mortimer, spuse Bob rămînînd pe gînduri.

— Ăsta e într-adevăr un nume mare din trecut. Mortimer, D. J.T., 1907-1908-1909, St. Catharine, prim-canotor. Da, bineînţeles. Fisk trebuie să-l fi cunoscut pe Mortimer. Dacă mă gîndesc mai bine, Charles Forester trebuie să fi fost în aceeaşi barcă în care se afla şi Mortimer ca prim-vîslaş.

În timpul dineului, Bob continuă să-l interogheze pe Adams în legătură cu Dougie Mortimer, dar nu află prea multe faţă de ceea ce ştia deja din articolul pe care îl găsise în *Istoria concursurilor nautice*. Se confirma totuşi faptul că înfrîngerea de la Cambridge, din 1909, rămăsese un mister, deoarece „Albaştrii" aveau în mod sigur cea mai bună echipă.

După ce se servi şi ultimul fel de mîncare, preşedintele se ridică să le ureze oaspeţilor săi bun venit şi să ţină o scurtă cuvîntare. Bob aprecie discursul, atît cît putu distinge în gălăgia făcută de studenţi, şi se lăsă cuprins de frenezie, ca toţi cei prezenţi, de cîte ori era menţionat Oxfordul. Preşedintele încheie astfel:

— Anul acesta Clubul va beneficia de o surpriză specială, pe care sînt sigur că o vom aprecia cu toţii, din partea prim-canotorului nostru de peste ocean, Bob Kefford.

Cînd Bob se ridică în picioare, uralele se înteţiră, dar el vorbi pe un ton coborît, aşa încît zgomotul se stinse încetul cu încetul. Le povesti colegilor cum ajunsese să descopere şi să recupereze braţul drept al lui Dougie Mortimer, fără a mai pomeni de locul în care îl găsise.

Cu gesturi largi desfăcu pachetul, care stătuse ascuns sub scaun, şi le arătă tuturor braţul turnat în bronz, abia restaurat. Toţi membrii Clubului se ridicară în picioare şi îl ovaţionară. Pe chipul lui Bob se aşternu un zîmbet plin de satisfacţie în timp ce privea în jur. Şi-ar mai fi dorit numai ca tatăl său să fi fost de faţă, să poată urmări reacţiile celor din sală.

Uitîndu-se în jur, îl observă pe Charles Forester, cel mai vechi membru al „Albaştrilor" aflat în sală, care nu se ridicase în picioare şi nu aplaudase cu ceilalţi. Apoi ochii lui Bob se opriră asupra lui Sidney Fisk, care de asemenea nu se mişcase de pe scaun. Buzele bătrînului vîslaş rămaseseră strînse, în linie dreaptă, iar mîinile nu i se clintiseră de pe genunchi.

Bob îi uită pe cei doi veterani cînd preşedintele, ajutat de Tom Adams, atîrnă braţul de bronz pe perete, între o vîslă pe care o mînuise un membru al echipei olimpice în 1908 şi o eşarfă de zefir pe care o purtase singurul „albastru" care vîslise pentru Cambridge şi învinsese Oxfordul patru ani la rînd. Bob începu să fotografieze ceremonialul instalării trofeului ca să-i poată arăta mai tîrziu tatălui său cum îi îndeplinise dorinţa.

În final, mulţi dintre membrii actuali şi din veteranii Clubului îl înconjurară pe Bob ca să-i mulţumească şi să-l felicite, nelăsîndu-i astfel nici o îndoială că eforturile sale fuseseră încununate de succes.

Bob plecă printre cei din urmă, reţinut de mulţimea de prieteni care îşi luau la revedere şi îi urau mult noroc în continuare. O pornise agale, îngînînd o melodie, spre locuinţa lui, cînd deodată îşi aminti că uitase aparatul de fotografiat pe una dintre mese. Se hotărî să îl ia înapoi a doua zi dimineaţă, fiind sigur că la ora aceea Clubul era deja închis. Totuşi, cînd aruncă o privire într-acolo, văzu lumină la parterul clădirii.

Se întoarse şi o porni spre Club fluierînd. La cîţiva paşi de intrare se opri şi se uită pe fereastră. Distinse două siluete în Camera de Consiliu. Se apropie şi-i văzu cu surprindere pe cei doi canotori veterani, Charles Forester şi Sidney Fisk, încercînd să mute o masă grea. Ar fi intrat să-i ajute, dacă Fisk n-ar fi arătat deodată spre braţul lui Dougie Mortimer. Bob rămase nemişcat, urmărindu-i pe cei doi bătrîni cum trăgeau masa, centimetru cu centimetru, apropiindu-se de perete, pînă ce se aflară direct sub trofeu.

Fisk luă un scaun şi îl sprijini de perete, iar Forester se urcă pe el şi apoi pe masă. De acolo se aplecă şi-şi ajută colegul mai vîrstnic, apucîndu-l de braţ, să i se alăture.

Odată aflaţi pe masă, cei doi se sfătuiră puţin şi reuşiră apoi să scoată modelul de pe cîrlige, să îl coboare uşor şi să îl aşeze la picioare. Forester se dădu jos cu ajutorul scaunului şi îşi ajută iar prietenul să ajungă pe podea.

Bob privea nemişcat, în continuare, pe cînd cei doi bătrîni traversau sala ducînd braţul lui Dougie Mortimer şi ieşeau din hangar. După ce îl aşezară afară, în faţa uşii, Forester se întoarse să stingă lumina. Ieşi în aerul rece al nopţii şi încuie uşa cu lacătul.

Cei doi mai avură o scurtă conversaţie înainte de a ridica trofeul lui Bob şi de a porni opintindu-se. Se văzură nevoiţi să se oprească de cîteva ori ca să-şi tragă sufletul. Bob îi urma în tăcere, pitindu-se pe după copacii cu trunchiuri masive. Cei doi se întoarseră brusc şi o porniră în jos, spre malul rîului. Se opriră lîngă apă şi îşi aşezară povara într-o barcă mai mică.

Veteranul „Albaştrilor" desfăcu frînghia şi cei doi împinseră încet barca în rîu pînă ce apa le ajunse la genunchii pantalonilor de gală. Nici unuia nu părea să-i pese că îşi uda hainele. Forester reuşi să sară repede în bărcuţă, dar lui Fisk

îi trebuiră cîteva minute ca să i se alăture. De îndată ce se aflară înăuntru, Forester se aşeză la vîsle, iar celălalt rămase la prora, ţinînd strîns braţul lui Dougie Mortimer.

Forester începu să vîslească, cu mişcări sigure, spre mijlocul rîului. Înainta lent, dar ritmul său egal dovedea că era un vîslaş încercat. Cînd cei doi socotiră că au ajuns în locul cel mai adînc, Forester se opri din vîslit şi se apropie de prietenul său la proră. Ridicară braţul de bronz şi, fără nici o ezitare, îl aruncară în rîu. Bob auzi apa pleoscăind şi văzu barca balansîndu-se periculos. De data aceasta era rîndul lui Fisk să vîslească; avansa spre mal mai încet decît o făcuse Forester. În cele din urmă ajunseră la mal, săriră din barcă şi o împinseră înapoi în dană, după care legară frînghia de un inel mare de fier.

Uzi şi obosiţi, răsuflînd din greu în aerul rece al nopţii, cei doi stăteau în picioare privindu-se, faţă în faţă. Îşi strînseră mîna, ca doi afacerişti de anvergură care tocmai încheiaseră o tranzacţie importantă, şi dispărură în noapte.

A doua zi de dimineaţă Tom Adams, secretarul onorific al Clubului, îl sună pe Bob ca să-i comunice ceea ce el ştia deja. De fapt, nu dormise toată noaptea gîndindu-se numai la astă.

Bob ascultă relatarea lui Adams în legătură cu spargerea.

— E surprinzător că au luat un singur lucru, spuse Adams.

Făcu o pauză.

— E vorba de braţul dumitale, mai precis al lui Dougie Mortimer. Este cu atît mai ciudat, cu cît cineva îşi uitase un aparat de fotografiat foarte scump pe masa cea mare.

— Pot să ajut cu ceva? întrebă Bob.

— Nu, nu cred, bătrîne, spuse Adams. Poliţia face cercetări, dar sînt convins că oricine a furat braţul trebuie să fi străbătut deja jumătate din comitat.

— Cred că aveţi dreptate, spuse Bob. Dar dacă tot sînteţi la telefon, mi-aş permite să vă mai pun o întrebare în legătură cu istoria Clubului.

— Îţi răspund cu cea mai mare plăcere, spuse Adams. Dar nu uita, dragul meu, că pentru mine ăsta e doar un hobby.

— Ştiţi cumva cine este cel mai în vîrstă canotor în viaţă din echipa „Albaştrilor" de la Oxford?

La celălalt capăt al firului se lăsă un timp tăcerea.

— Mai sînteţi pe fir? întrebă Bob în cele din urmă.

— Da. Încercam să-mi amintesc dacă bătrînul Harold Deering mai trăieşte. Nu-mi amintesc să-i fi văzut necrologul în *Times*.

— Deering? întrebă Bob.

— Da. A reprezentat colegiile Radley şi Keble, 1909-1910-1911. Era episcop, dacă nu mă înşel. Dar nu-mi pot aminti în ruptul capului unde.

— Oricum, vă mulţumesc. Informaţiile dumneavoastră mi-au fost de mare ajutor

— S-ar putea să greşesc, îi atrase atenţia Adams. În fond, nu citesc toată ziua necrologuri. Şi cînd e vorba de Oxford, mă mai lasă memoria.

Bob îi mai mulţumi o dată înainte de a închide telefonul.

După ce luă masa la colegiu, unde nu se atinse de mai nimic, Bob se întoarse în apartamentul său şi-l sună pe portarul Colegiului Keble. Îi răspunse o voce cam grosolană.

— Aveţi cumva înregistrat un membru mai vechi al colegiului pe nume Harold Deering? întrebă Bob.

— Deering.. Deering..., spuse vocea. E un nume nou pentru mine. Să văd dacă este trecut în registrul colegiului.

Urmă din nou o pauză lungă, în care Bob crezu că într-adevăr legătura fusese întreruptă. Dar vocea reapăru pe fir:

— Dumnezeule, nici nu e de mirare. A fost aici cam de multişor. Mult înaintea mea. Deering Harold, 1909-1911, examen de licenţă în 1911, examen de masterat în 1916, teologie. A devenit episcop de Truro. E cel pe care îl căutaţi?

— Da, el este, spuse Bob. Aveţi cumva vreo adresă de-a lui?

— Am una, răspunse vocea, Preacuviosul abate Harold Deering, Stone House, Mill Road, Tewkesbury, Gloucestershire.

— Mulţumesc, spuse Bob. Mi-aţi fost de mare ajutor.

Bob îşi petrecu toată după-amiaza compunînd o scrisoare pentru a o trimite fostului episcop, cu speranţa că veteranul „Albaştrilor" va fi de acord să îl vadă.

Avu surpriza să primească un telefon în apartamentul din campus de la o anume doamnă Elliot, care se dovedi a fi chiar fiica domnului Deering, cu care locuia în prezent.

— El din păcate nu prea mai vede, îi explică ea, aşa că eu am fost cea care i-a citit scrisoarea dumneavoastră. Dar ar fi încîntat să vă întîlnească şi vrea să ştie dacă l-aţi putea vizita duminica asta, la ora unsprezece jumătate, după utrenie, presupunînd că nu există nici un inconvenient.

— E perfect, spuse Bob. Vă rog să-i comunicaţi tatălui dumneavoastră că voi sosi în jurul orei unsprezece jumătate.

— Întîlnirea ar trebui să aibă loc dimineaţa, continuă să explice doamna Elliot. Asta pentru că obişnuieşte să se culce după prînz. Sînt convinsă că veţi înţelege. Apropo, vă voi trimite toate informaţiile necesare ca să ştiţi cum să ajungeţi aici.

Duminică dimineaţa Bob se trezi înainte de răsăritul soarelui şi porni în călătoria sa spre Tewkesbury într-o maşină pe care o închiriase cu o zi înainte. S-ar fi dus cu trenul, dar Căile Ferate Britanice nu păreau să fie atît de matinale, încît să poată ajunge la timp la destinaţie. Conducînd prin Cotswolds, se străduí să nu uite că trebuia să circule doar pe partea stîngă a drumului, întrebîndu-se totodată cînd vor începe englezii să contruiască autostrăzi cu mai multe benzi de circulaţie.

Ajunse la Tewkesbury la unsprezece şi cîteva minute şi, datorită indicaţiilor clare ale doamnei Elliot, găsi repede Stone House. Maşina o parcă în faţa porţii.

O femeie deschise uşa casei încă înainte ca Bob să fi parcurs jumătate din poteca presărată cu tufişuri.

— Sînteţi probabil domnul Kefford, spuse ea. Eu sînt Susan Elliot.

Bob zîmbi şi îi strînse mîna.

— Trebuie să vă previn, îi explică doamna Elliot în timp ce îl conducea spre intrare, că va trebui să vorbiţi tare. Tata nu mai aude aşa bine în ultimul timp şi mă tem că nu mai are nici memoria de altădată. Îşi poate aminti tot ceea ce i s-a întîmplat la vîrsta dumneavoastră, dar uită cele mai simple lucruri care s-au petrecut ieri. A trebuit să-i amintesc de trei

ori la ce oră veţi sosi în dimineaţa asta, îi spuse ea pe cînd intrau pe uşă.

— Îmi pare rău că v-am creat atîtea probleme, doamnă Elliot, spuse Bob.

— Nici un fel de probleme, spuse doamna Elliot conducîndu-l pe coridor. Adevărul este că tata a fost destul de emoţionat auzind că un american din echipa „Albaştrilor" de la Cambridge vine să îl viziteze după atîţia ani. Este şi curios să afle despre ce doriţi să discutaţi, adăugă ea pe un ton conspirativ.

Îl duse pe Bob în sufragerie, unde acesta dădu cu ochii de un bărbat în vîrstă, şezînd pe un jilţ de piele şi sprijinindu-se pe cîteva perne. Era îmbrăcat într-un halat de casă ecosez, iar picioarele îi erau acoperite cu un pled cadrilat.

Lui Bob îi veni greu să creadă că un om cu o înfăţişare atît de fragilă a fost cîndva canotor olimpic.

— El este? întrebă bătrînul cu voce tare.

— Da, tată, răspunse doamna Elliot la fel de tare. Este domnul Kefford. A venit de la Cambridge special ca să te vadă.

Bob înaintă cîţiva paşi şi strînse mîna osoasă pe care o întinsese bătrînul.

— Frumos din partea dumitale să faci tot drumul ăsta, Kefford, spuse fostul episcop, trăgînd mai sus pătura.

— Mă bucur că aţi acceptat să mă vedeţi, domnule, spuse Bob.

Doamna Elliot îl conduse spre un scaun confortabil, în faţa tatălui ei.

— Nu doreşti o ceaşcă de ceai, Kefford?

— Nu, mulţumesc, domnule, spuse Boc. Nu vă deranjaţi.

— Cum vrei, spuse bătrînul. Acum trebuie să te previn, Kefford, că puterea mea de concentrare a slăbit mult, aşa că ar fi bine să-mi spui cît mai repede de ce ai venit să mă vezi.

Bob încercă să-şi adune gîndurile.

— Fac un fel de cercetare în legătură cu un „albastru" de la Cambridge care trebuie să fi activat în acelaşi timp cu dumneavoastră.

— Cum îl cheamă? întrebă Deering. Nu mi-i amintesc chiar pe toţi, ştii.

Bob îl privi cu oarecare teamă, gîndindu-se că s-ar putea dovedi în cele din urmă că-şi pierduse timpul venind aici.

— Mortimer. Dougie Mortimer, spuse el.

— D.J.T.Mortimer, răspunse bătrînul fără ezitare. Greu să uiţi un asemenea om. Unul dintre cei mai buni canotori pe care i-a avut echipa din Cambridge vreodată. Oxford avea să afle asta plătind din greu.

Bătrînul făcu o pauză.

— Nu cumva eşti jurnalist?

— Nu, domnule. E vorba doar de un capriciu de-al meu. Am dorit să aflu cîte ceva despre el înainte de a mă întoarce în America.

— Atunci am să te ajut, desigur, atît cît îmi stă în putinţă, spuse bătrînul cu o voce piţigăiată.

— Mulţumesc, spuse Bob. Aş dori de fapt să încep cu sfîrşitul, dacă se poate, întrebîndu-vă dacă ştiţi ceva despre împrejurările în care a murit.

Pentru cîteva clipe nu primi nici un răspuns. Bătrînul preot închise ochii şi Bob începu să se întrebe dacă nu cumva adormise.

— Nu prea s-a discutat despre asta pe vremea mea, răspunse el în cele din urmă. Mai ales că pe atunci, ştii bine, era împotriva legii.

— Împotriva legii? întrebă Bob mirat.

— Era vorba de sinucidere. O atitudine cam prostească, dacă stai să te gîndeşti, continuă bătrînul prelat, chiar dacă e un păcat de moarte. Nu poţi să bagi la închisoare un om mort, nu-i aşa? Mai ales că nu s-a găsit nici o dovadă certă, înţelegi?

— Credeţi că s-ar fi putut face vreo legătură cu faptul că în 1909 Cambridge a pierdut cursa de canoe, deşi erau în mod clar cei mai buni?

— E posibil, spuse Deering ezitînd din nou. Trebuie să recunosc că mi-a trecut şi asta prin minte. Probabil că ştii că am participat la cursa aceea.

Se opri din nou, respirînd cu dificultate.

— Cei de la Cambridge erau mai buni şi noi nu păream să avem nici o şansă. Recunosc că nu s-a găsit niciodată o explicaţie raţională pentru ceea ce s-a întîmplat acolo. Umblau tot felul de zvonuri, dar nu exista nici o dovadă, înţelegi, nici una.

— O dovadă în ce sens? întrebă Bob.

Urmă din nou o tăcere îndelungată, timp în care Bob se temu că bătrînul ajunsese la concluzia că mersese prea departe.

— E rîndul meu să-ţi pun cîteva întrebări, Kefford, spuse el în cele din urmă.

— Bineînţeles, domnule.

— Fiica mea mi-a spus că ai cîştigat cursa de canoe la Cambridge trei ani la rînd.

— E adevărat, domnule.

— Felicitări, băiete. Dar, spune-mi, dacă ai fi dorit să pierzi unul dintre concursurile acelea, ai fi putut să o faci fără ca restul echipajului să-şi dea seama de asta?

Era rîndul lui Bob să cadă pe gînduri. Îşi dădea seama pentru prima oară de cînd intrase în cameră că n-ar fi trebuit să-şi închipuie că un trup fragil însemna în mod necesar o minte slabă.

— Cred că da, spuse el în cele din urmă. Poţi oricînd să schimbi ritmul pe nesimţite sau să te dezechilibrezi cînd faci cotul la Surrey. Dumnezeule, rîul îţi oferă întotdeauna destule motive pentru o asemenea înscenare.

Bob îl privi pe bătrîn drept în faţă.

— Dar nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte că cineva ar putea face asta.

— Nici mie, spuse preotul, dacă, întîmplător, cîrmaciul lor nu ar fi fost hirotonisit.

— Nu prea vă înţeleg, domnule, spuse Bob.

— Nici nu ai cum, tinere. Am impresia că în ultimul timp gîndesc în salturi. Voi încerca să fiu mai clar. Cîrmaciul echipajului de la Cambridge, din 1909, era un individ pe nume Bertie Partridge. A fost hirotonisit preot şi a primit o parohie departe, tocmai la Chersfield, în Rutland. Probabil

singurul loc care l-a acceptat, chicoti el. Dar cînd am devenit episcop de Truro, mi-a scris şi m-a invitat să le vorbesc enoriaşilor lui. Pe vremea aceea era un drum atît de anevoios de străbătut din Cornwall pînă în Rutland, încît aş fi putut găsi uşor o scuză ca să nu mă duc. Dar, asemenea dumitale, doream să dezleg misterul cursei din 1909 şi m-am gîndit că asta era singura mea şansă.

Bob se feri să-l întrerupă, temîndu-se că ar putea opri astfel şirul vorbelor şi al gîndurilor bătrînului.

— Partridge era burlac şi, după cum bine ştii, burlacii se simt cam singuri. Dacă li se iveşte cea mai mică ocazie, le place să bîrfească. Am înnoptat acolo, aşa că a avut o ocazie de zile mari. Mi-a spus la o cină prelungită, stropită cu un vin de ţară destul de mediocru, că se ştia peste tot că Mortimer avea datorii în toată facultatea. Mai toţi studenţii fac datorii, dar în cazul lui Mortimer ele îi depăşeau mult veniturile. Cred că spera ca faima şi popularitatea lui să-i mai domolească pe creditori. Cam ca Disraeli pe cînd era prim-ministru, chicoti el. Dar, în ce-l priveşte pe Mortimer, proprietarul unui magazin, un om pe care nu-l interesa canotajul şi cu atît mai puţin studenţii, ameninţa să îl dea de gol declarîndu-l falit în săptămîna dinaintea concursului nautic din 1909. La cîteva zile după ce cursa fusese pierdută, Mortimer, în mod inexplicabil, îşi plătise toate datoriile şi nu se mai pomeni nimic în legătură cu asta.

Bătrînul se opri din nou, părînd să se adîncească în gîndurile lui. Bob rămase tăcut, nedorind să-i distragă atenţia.

— Îmi mai amintesc un lucru: agenţii de pariuri dăduseră lovitura, spuse Deering pe neaşteptate. Am simţit-o pe pielea mea. Îndrumătorul meu a pierdut un pariu de cinci lire şi nu m-a lăsat niciodată să uit că îl făcusem să creadă că vom pierde. De aceea, am avut o scuză că nu am terminat cu media cea mai mare.

Ridică privirea şi-i zîmbi musafirului său.

Bob şedea pe marginea scaunului fascinat de amintirile bătrînului.

— Vă mulţumesc pentru sinceritate, domnule, spuse el. Şi puteţi să vă bazaţi pe discreţia mea.

— Mulţumesc, Kefford, spuse bătrînul aproape în şoaptă. Sînt bucuros că te-am putut ajuta. Mai doreşti să afli ceva?

— Nu, mulţumesc, domnule, spuse Bob. Cred că am aflat tot ce era necesar.

Bob se ridică de pe scaun şi, întorcîndu-se să-i mulţumească doamnei Elliot observă, pentru prima oară, un braţ turnat în bronz atîrnînd pe peretele din faţă. Sub el stătea scris în litere aurite:

H.R.R.Deering
1909-1910-1911
(Keble, Bow)

— Probabil că aţi fost un vîslaş iscusit, domnule.

— Nu cine ştie ce, spuse bătrînul „albastru". Dar am avut şansa să mă aflu în barca cea mai norocoasă trei ani la rînd, ceea ce n-ar trebui să fie pe placul unuia de la Cambridge, ca dumneata.

Bob rîse.

— Poate îmi permiteţi să vă mai pun o întrebare înainte de a pleca, domnule.

— Bineînţeles, Kefford.

— Au turnat vreodată un braţ de bronz pentru Dougie Mortimer?

— Au făcut-o, desigur, răspunse preotul. Dar a dispărut în mod misterios din hangarul vostru în 1912. Cîteva săptămîni mai tîrziu paznicul a fost concediat fără nici o explicaţie. S-a vorbit mult despre asta pe vremea aceea.

— Şi s-a aflat de ce a fost concediat? întrebă Bob.

— Partridge pretindea că într-o noapte, cînd bătrînul paznic s-a îmbătat, a mărturisit că aruncase braţul lui Mortimer în rîul Cam.

Bătrînul făcu o pauză, zîmbi şi adăugă:

— Cel mai potrivit loc pentru aşa ceva, ce părere ai, Kefford?

Bob îşi cîntări bine răspunsul în minte, gîndindu-se la modul în care ar fi reacţionat tatăl său într-o asemenea situaţie. Apoi răspunse pur şi simplu:

— Da, domnule. E locul cel mai potrivit.

INCIDENT LA GRANIŢĂ

mai 1986

Hamid Zebari zîmbi gîndindu-se că soţia sa îl conducea la aeroport. Nici unul n-ar fi crezut, în urmă cu cinci ani, cînd sosiseră în America pentru prima dată ca refugiaţi politici, că aşa ceva va fi cu putinţă. Dar de cînd începuse o viaţă nouă în Statele Unite, Hamid începuse să creadă că totul e posibil.

— Cît timp o să fii plecat, tăticule? întrebă Nadim, legat cu centura de siguranţă pe bancheta din spate a maşinii, alături de sora lui, May.

— Doar două săptămîni, promit. Nu mai mult, răspunse tatăl lor. Şi după ce mă întorc plecăm în vacanţă.

— Ce înseamnă două săptămîni? întrebă fiul său.

— Paisprezece zile, îi răspunse Hamid rîzînd.

— Şi paisprezece nopţi, adăugă soţia lui parcînd maşina lîngă emblema Liniilor Aeriene Turceşti.

Apăsă pe un buton de la bord şi portbagajul se deschise automat. Hamid ieşi în grabă, îşi luă geamantanele, le puse jos şi intră în spatele automobilului. Îşi îmbrăţişă mai întîi fiica şi apoi fiul. May plîngea, nu pentru că tatăl ei trebuia să plece; aşa făcea de cîte ori maşina era oprită prea brusc. El o lăsă să-i mîngîie mustaţa deasă. De obicei, asta punea stavilă lacrimilor.

— Paisprezece zile, repetă fiul său.

Îmbrăţişîndu-şi soţia, Hamid îi simţi talia uşor îngroşată, prevestind al treilea copil.

— Vom fi aici cînd te întorci. Te vom aştepta să te luăm acasă, îi strigă Shereen pe cînd Hamid plătea hamalul pe peronul din faţa aeroportului.

Imediat după controlul celor şase valize goale se îndreptă spre biroul Liniilor Aeriene Turceşti. Zbura cu aceeaşi cursă de două ori pe an, aşa că nu avea nevoie de nici o informaţie de la fata care şedea în spatele ghişeului. După predarea bagajelor, primi tichetul de bord. Mai era o oră pînă cînd avionul lui urma să decoleze. Porni agale spre Poarta B27. Era întotdeauna la fel. Avionul Liniilor Aeriene Turceşti aştepta cu coada îndreptată spre Manhattan. Trecînd pe lîngă ghişeul de control pentru Poarta B5, observă că pasagerii aflaţi acolo plecau cu o oră mai devreme. Un privilegiu al celor care doreau să plătească un supliment de şaizeci şi trei de dolari.

Cînd ajunse în apropierea punctului de control, o însoţitoare de bord a Liniilor Aeriene Turceşti tocmai punea anunţul pentru Cursa 014, New York–Londra–Istanbul. Avionul urma să decoleze în jurul orei zece şi zece minute.

Locurile se ocupau încetul cu încetul; era amestecul obişnuit, pestriţ, de pasageri: turci plecînd să-şi viziteze familiile, americani care preferaseră să economisească şaizeci şi trei de dolari, afacerişti ale căror cheltuieli de drum erau strict administrate de contabili zgîrciţi.

Hamid o luă spre bufet unde comandă o cafea, două ochiuri prăjite şi o porţie de musaca. Era unul dintre acele lucruri mărunte care îi aminteau zilnic de noua sa libertate şi cît de mult datora Americii.

— Pasagerii cu copii mici care călătoresc spre Istanbul sînt rugaţi să urce în avion, anunţa la megafon însoţitoarea de bord.

Hamid tocmai termina de mîncat musacaua — încă nu prinsese obiceiul american de a-şi acoperi toată mîncarea cu sos de roşii — şi sorbi pentru ultima oară din cafeaua slabă, anostă. Abia aştepta să dea din nou de cafeaua turcească tare, servită în ceşti mici de porţelan. Dar era un sacrificiu minor în comparaţie cu privilegiul de a trăi într-o ţară liberă. Plăti nota şi lăsă un dolar bacşiş în tăviţa de cositor.

— Pasagerii care au locuri între rîndurile 35 şi 41 sînt rugaţi să urce în avion.

Hamid îşi luă servieta şi se îndreptă spre coridorul care ducea la cursa 014. Un funcţionar al Liniilor Aeriene Turceşti îi controlă biletul şi îl conduse la avion.

Primise un loc lîngă culoarul de trecere, aproape de clasa a doua. Încă zece asemenea călătorii, gîndi el, şi va putea zbura la clasa întîi, la Pan Am. Atunci şi-o va putea permite.

De cîte ori roţile avionului se desprindeau de sol, Hamid privea prin hublou cum ţara sa adoptivă se topea încetul cu încetul în depărtare şi prin minte îi treceau aceleaşi gînduri.

Trecuseră aproape cinci ani de cînd Saddam Hussein îl eliminase din guvernul irakian, după ce ocupase funcţia de ministru al agriculturii timp de doi ani. Recolta de grîu fusese slabă în toamna aceea şi după ce Armata Populară îşi primise raţia, iar intermediarii ce li se cuvenea, poporul irakian rămăsese cu foarte puţin. Trebuia să se găsească un ţap ispăşitor. Cine altul dacă nu ministrul agriculturii. Tatăl lui Hamid, negustor de covoare, dorise întotdeauna ca fiul său să intre în afacerile familiei şi chiar îl avertizase, înainte de a muri, să nu accepte portofoliul agriculturii, deoarece ultimii trei miniştri fuseseră concediaţi şi apoi dispăruseră. Oricine în Irak ştia ce înseamnă, acolo, să dispari. Dar Hamid a acceptat postul. Recolta din primul an fusese abundentă şi, la urma urmei, încercase el să se autoconvingă, portofoliul agriculturii era doar o treaptă spre lucruri mai mari. Oricum, nu-l prezentase Saddam în faţa întregului Comitet Central Revoluţionar ca pe „bunul şi apropiatul său prieten"? La treizeci şi doi de ani, încă mai crezi că eşti nemuritor.

Se dovedi că tatăl său avusese dreptate şi singurul prieten adevărat, căci prietenii se topeau ca zăpada în soarele dimineţii cînd un asemenea preşedinte te concedia, îl ajută să scape.

Singura precauţie pe care şi-o luase Hamid pe cînd era ministru fusese să-şi scoată din cont mai mulţi bani decît ar fi avut nevoie. Apoi schimbă prisosul de bani în dolari la un zaraf de ocazie, folosind de fiecare dată un alt misit şi neschimbînd prea mult, ca să evite orice suspiciune. În Irak existau spioni pretutindeni.

În ziua în care a fost dat afară s-a uitat sub saltea ca să vadă cît reuşise să ascundă. Erau unsprezece mii două sute douăzeci şi unu de dolari americani.

Joia următoare, ziua în care începe la Bagdad sfîrşitul de săptămînă, luă autobuzul împreună cu soţia sa, care era gravidă, spre Erbil. Îşi parcase Mercedesul la vedere, în faţa casei sale mari de la marginea oraşului, şi nu luă nici un bagaj. Doar două paşapoarte, teancul de dolari ascuns sub hainele largi ale nevestei şi cîţiva dinari irakieni, să-i ajungă pînă la graniţă.

Nu avea cine să-i caute într-un autobuz care mergea spre Erbil.

Odată ajunşi acolo, Hamid şi soţia sa luară un taxi pînă la Sulaimania cheltuind aproape toţi dinarii rămaşi ca să plătească şoferul. Îşi petrecură noaptea într-un mic hotel departe de centrul oraşului. Nici unul nu dormi, aşteptînd să se ivească zorile prin ferestrele fără perdele.

A doua zi un alt autobuz îi duse în sus, spre colinele Kurdistanului, şi pe seară ajunseră la Zakho.

Ultima parte a călătoriei fusese cea mai lungă. Merseră călare pe cătîri printre dealuri şi plătiră două sute de dolari. Tînărul contrabandist kurd nu arătă nici un interes pentru dinarii irakieni. Îi lăsă, pe fostul ministru şi pe soţia sa, în siguranţă, dincolo de graniţă, în primele ore ale dimineţii. Urma ca aceştia să o ia pe jos pînă la cel mai apropiat sat de pe teritoriul Turciei. În aceeaşi seară ajunseră la Kirmizi Renga şi petrecură încă o noapte albă în gară, aşteptînd trenul spre Istanbul.

Hamid şi Shereen dormiră în timpul călătoriei lungi cu trenul şi se treziră a doua zi de dimineaţă ca refugiaţi politici. De îndată ce ajunse în oraş, Hamid se duse la Iz Bank, unde depuse zece mii opt sute de dolari. Apoi se prezentă la Ambasada Americană, unde arătă paşaportul său diplomatic şi ceru azil politic. Tatăl său îi spusese odată că un ministru al guvernului irakian abia demis era întotdeauna o pradă bună pentru americani.

Ambasada îi instală pe Hamid şi pe soţia sa la un hotel de categoria I şi informă imediat Washingtonul despre mica lor lovitură. Îi promiseră că îl vor contacta cît de curînd posibil

fără a preciza cînd se va petrece asta. Se hotărî să folosească timpul rămas vizitînd bazarele de covoare din sudul oraşului, atît de des frecventate de tatăl său altădată.

Mulţi negustori şi-l aminteau pe tatăl lui Hamid. Un om cinstit, căruia îi plăcea să se tocmească şi să bea multe ceşti de cafea şi care vorbea adesea despre faptul că fiul său intrase în politică. Se bucurară să-l cunoască mai ales după ce aflară ce avea de gînd să facă după ce se stabilea în Statele Unite.

Familia Zebari primi vize americane în decursul aceleiaşi săptămîni şi zbură spre Washington pe cheltuiala guvernului american, care plătise şi taxa de bagaj suplimentar pentru douăzeci şi trei de covoare turceşti.

După cinci zile de interogatorii intense la CIA, Hamid primi mulţumiri pentru ajutorul preţios. Apoi se văzu liber să înceapă o viaţă nouă în America. Urcă, împreună cu soţia gravidă şi cele douăzeci şi trei de covoare, într-un tren spre New York.

Lui Hamid îi trebuiră şase săptămîni ca să găsească magazinul de care avea nevoie, în Lower East Side din Manhattan, unde să-şi poată vinde covoarele.

De îndată ce semnă contractul de închiriere pe cinci ani, Shereen se puse pe treabă şi scrise deasupra uşii noul lor nume americanizat.

Lui Hamid îi trebuiră aproape trei luni ca să-şi vîndă primul covor, timp în care micile lui economii se cam topiseră. Dar pînă la sfîrşitul primului an, şaisprezece din cele douăzeci şi trei de covoare se vînduseră şi peste puţin timp realiză că va trebui să se întoarcă la Istanbul să mai cumpere marfă.

Au trecut patru ani de atunci. Familia Zabari s-a mutat, de curînd, într-o clădire mai spaţioasă în care aveau un mic apartament deasupra magazinului. Hamid îi tot spunea soţiei lui că acesta era doar începutul, că orice era posibil în Statele Unite. Se considera acum cetăţean american în toată puterea cuvîntului, şi asta nu numai din cauza mult preţuitului paşaport albastru. Se împăcase cu ideea că nu se va mai putea întoarce în ţara lui de baştină atîta timp cît Saddam se va afla la conducere. Casa şi averea sa fuseseră de mult rechiziţio-

nate de statul irakian, iar el fusese condamnat la moarte în contumacie. Se îndoia că va mai vedea vreodată Bagdadul.

După o escală la Londra, avionul ateriză pe aeroportul Atatürk din Istanbul cu cîteva minute mai devreme decît fusese prevăzut. Hamid trase la acelaşi hotel modest la care stătea de obicei şi-şi planifică, cum putu mai bine, următoarele două săptămîni. Se simţea bine înconjurat din nou de zarva şi freamătul capitalei turceşti.

Dorea să viziteze treizeci şi unu de negustori, pentru că spera, de data aceasta, să se întoarcă la New York cu cel puţin şaizeci de covoare. Asta însemna paisprezece zile de cafele tari turceşti şi multe ceasuri de tocmeală, pentru că primul preţ al unui comerciant era de trei ori mai mare decît Hamid ar fi vrut să plătească sau decît negustorul se aştepta să primească. Dar nu putea fi redus timpul tocmelii, pe care Hamid îl savura, ca şi tatăl său, cu o plăcere ascunsă.

Pînă la sfîrşitul săptămînii Hamid cumpărase cincizeci şi şapte de covoare, la un preţ care depăşea cu puţin douăzeci şi unu de mii de dolari. Avusese grijă să aleagă numai covoarele căutate de cei mai pretenţioşi newyorkezi şi era sigur că acest transport îi va aduce un cîştig de aproape o sută de mii de dolari în America. Fusese o călătorie de afaceri atît de reuşită, încît Hamid simţi că-şi poate permite să se întoarcă la New York cu acea cursă Pan Am care pleca mai devreme. Îşi cîştigase cu vîrf şi îndesat dreptul la suplimentul de şaizeci şi trei de dolari.

Era nerăbdător să o vadă pe Shereen şi să-şi întîlnească din nou copiii, încă înainte ca avionul să decoleze. Însoţitoarea de bord americană, cu accentul ei newyorkez pronunţat şi zîmbetul prietenos, îi dădu şi mai mult senzaţia că se afla deja acasă. După ce servi prînzul şi hotărî să nu urmărească filmul, Hamid aţipi şi visă despre viitoarele lui realizări în America. Poate că fiul său va intra în politică. Oare Statele Unite vor fi pregătite să accepte un preşedinte irakian pînă în anul 2025? Zîmbi la gîndul acesta şi, mulţumit, căzu într-un somn profund.

— Doamnelor şi domnilor, răsună în difuzoare o voce gravă cu accent sudic, vă vorbeşte căpitanul echipajului. Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez de la vizionarea filmului

sau să-i trezesc pe cei care se odihnesc, dar avem o mică defecțiune la unul dintre motoare. Nimic serios, dar conform regulamentului Federației Aviatice trebuie să aterizăm pe cel mai apropiat aeroport și să detectăm defecțiunea. Probabil că nu va dura mai mult de o oră și apoi ne vom continua călătoria. Vă asigurăm că vom face tot posibilul să recuperăm timpul pierdut.

Hamid se trezi de-a binelea.

— Nu vom coborî din avion, pentru că nu e o oprire din programul nostru de zbor. Totuși o să puteți povesti acasă că ați fost la Bagdad.

Hamid simți mai întîi cum îl lasă puterile, apoi țîșni cu capul înainte. Însoțitoarea de bord se apropie de el în grabă.

— Vă simțiți bine, domnule? întrebă ea.

El ridică privirea și se uită drept în ochii ei.

— Trebuie să vorbesc cu căpitanul imediat. E urgent.

Însoțitoarea nu se mai îndoia de starea de profundă neliniște a pasagerului și îl conduse de îndată drept înainte pe scara în spirală, spre compartimentul de la clasa întîi și mai departe, spre puntea de comandă.

Ea bătu ușor la ușa cabinei pilotului, deschise și spuse:

— Domnule căpitan, unul dintre pasageri trebuie să vă vorbească de urgență.

— Să intre, atunci, spuse vocea cu accent sudic.

Căpitanul se întoarse spre Hamid, care își pierduse controlul și tremura deja.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule? întrebă el.

— Mă numesc Hamid Zebari. Sînt cetățean american, începu el. Dacă aterizați în Bagdad, voi fi arestat, torturat și apoi executat.

Cuvintele se rostogoleau cu repeziciune.

— Sînt refugiat politic și trebuie să înțelegeți că actuala conducere nu va ezita să mă lichideze.

Căpitanului îi ajunse să îl privească o dată pe Hamid ca să își dea seama că nu exagera.

— Preia conducerea, Jim, îi spuse el pilotului secund, pînă termin de discutat cu domnul Zebari. Cheamă-mă de îndată ce se dă semnalul de aterizare.

Căpitanul își desfăcu centura de siguranță și îl conduse pe Hamid într-un colț liber al compartimentului de clasa întîi.

— Lămuriți-mă pe îndelete despre ce este vorba, spuse el.

În minutele următoare Hamid îi explică de ce trebuise să părăsească Bagdadul și cum ajunsese să trăiască în America. Cînd termină de povestit, căpitanul clătină din cap și zîmbi.

— Nu aveți de ce să a temeți, domnule, îl asigură el pe Hamid. Nimeni nu va trebui să părăsească avionul, așa că pașapoartele pasagerilor nu vor fi controlate. De îndată ce rezolvăm problema de la motor, ne continuăm drumul. Puteți rămîne aici, la clasa întîi, și-mi puteți vorbi în orice clipă dacă vă cuprinde teama.

Oare cît timp poate cineva să suporte o asemenea neliniște? se întrebă Hamid cînd căpitanul plecă să schimbe o vorbă cu pilotul secund. Începu să tremure iarăși.

— Vă vorbește din nou căpitanul vostru. Vreau să vă pun la curent cu ultimele noutăți. Am primit semnalul de aterizare de la Bagdad, așa că am început să coborîm și vom ateriza peste aproximativ douăzeci de minute. Vom înainta apoi spre capătul pistei, unde vom aștepta mecanicii. De îndată ce vor rezolva mica noastră problemă, vom decola și ne vom continua drumul.

Se auzi un oftat general de ușurare, în timp ce Hamid apuca strîns brațul fotoliului și-și dorea să nu fi prînzit. Nu se opri din tremurat nici în următoarele douăzeci de minute și aproape că leșină cînd roțile atinseră pămîntul țării sale natale. Privi prin hublou în timp ce avionul trecea pe lîngă punctul de îmbarcare pe care îl cunoștea atît de bine. Putea vedea gărzile înarmate de pe acoperiș și de la ușile care duceau spre pista de aterizare. Se rugă lui Allah, se rugă lui Isus, se rugă chiar și președintelui Reagan.

În următoarele cincisprezece minute tăcerea fu întreruptă doar de zgomotul făcut de o furgonetă care traversă pista și se opri sub aripa de la tribord.

Hamid văzu cum doi mecanici, ducîndu-și gențile burdușite cu unelte, ieșiră din mașină, păși pe platforma unei macarale și fură ridicați pînă la nivelul aripii. Începură să deșurubeze plăcile exterioare ale unuia dintre motoare. După patruzeci de minute înșurubară la loc plăcuțele și fură

coborîți cu macaraua. Furgonul porni spre punctul de îmbarcare.

Hamid răsuflă ușurat, deși încordarea nu îl părăsise cu totul. Plin de speranță, își puse centura de siguranță. Bătăile inimii scăzură de la 180 la 120 pe minut, dar știa că ritmul nu va reveni la normal pînă la decolarea avionului, cînd va fi sigur că nu se vor mai întoarce. În următoarele minute nu se mai întîmplă nimic și Hamid deveni din nou neliniștit. Ușa cabinei se deschise și îl văzu pe căpitan, cu o mină rău prevestitoare, îndreptîndu-se spre el.

— Ar fi mai bine să vii cu noi în cabină, îi șopti căpitanul.

Hamid își desfăcu centura și reuși cu greu să se ridice. Clătinîndu-se, îl urmă pe căpitan în carlingă. Picioarele i se muiaseră. Ușa se închise în urma lui.

Căpitanul fu succint:

— Mecanicii nu pot găsi defecțiunea. Inginerul-șef e ocupat încă o oră, așa că ni s-a ordonat să debarcăm și să așteptăm în zona de tranzit pînă la rezolvarea problemei.

— Aș prefera să mor căzînd cu avionul, bîigui Hamid.

— Nu vă faceți griji, domnule Zebari. Ne-am gîndit la o soluție în ceea ce vă privește. Vă vom îmbrăca într-una dintre uniformele noastre de rezervă. În felul acesta veți sta cu noi tot timpul, folosindu-vă de avantajele oferite echipajului. Nimeni nu vă va cere pașaportul.

— Dar dacă cineva mă va recunoaște..., începu Hamid.

— Dacă vă radeți mustața, vă puneți uniforma, ochelari fumurii și casketă, nici mama nu vă mai recunoaște.

Cu foarfeca, urmată de spumă de ras și de lamă, Hamid scăpă de mustața stufoasă cu care se mîndrise atîta, lăsînd buza superioară dezgolită și palidă ca un strop de înghețată de vanilie. Șefa însoțitoarelor de bord îl machie ușor pînă ce porțiunea de piele albă căpătă aceeași culoare cu restul feței. Hamid încă nu era convins de transformare, dar după ce îmbrăcă uniforma de rezervă a pilotului secund și se examină cu atenție în oglinda de la toaletă, trebui să admită că, într-adevăr, devenise de nerecunoscut.

Pasagerii părăsiră cei dintîi avionul și fură transportați de un autobuz al aeroportului către punctul principal de îmbarcare.

O furgonetă de tranzit elegantă luă întregul echipaj, care-l înconjură protector pe Hamid. Acesta, pe măsură ce automobilul se apropia de punctul de îmbarcare, devenea tot mai nervos.

Soldaţii nu arătară nici un interes pentru echipajul care intra în clădire. Fură lăsaţi să îşi ocupe locurile în linişte pe băncile de lemn din sala de aşteptare vopsită în alb. Singurul ornament era un portret masiv al lui Saddam Hussein în uniformă şi înarmat cu un kalaşnikov. Hamid nu se simţi în stare să privească tabloul reprezentîndu-l pe „bunul şi apropiatul său prieten".

Un alt echipaj aştepta de asemenea să se îmbarce, dar Hamid era prea înfricoşaşt ca să înceapă o conversaţie cu vreunul dintre membrii săi.

— Sînt francezi, îl informă şefa însoţitoarelor de bord. Am de gînd să aflu cîte parale a făcut cursul meu seral de franceză.

Se aşeză pe un loc liber, alături de căpitanul echipajului francez, şi încercă pentru început o simplă întrebare.

Căpitanul francez tocmai îi spunea că se îndreptau spre Singapore, trecînd prin New Delhi, cînd Hamid îl văzu: Saad al-Takriti, fostul membru al gărzii personale a lui Saddam, intră în salon. Judecînd după însemnele de pe umeri, părea să răspundă acum de securitatea aeroportului.

Hamid se rugă ca acesta să nu privească în direcţia lui. Al-Takriti făcu un tur al salonului inspectînd de la distanţă cele două echipaje, ochii lui întîrziind mai mult asupra picioarelor îmbrăcate în ciorapi de mătase neagră ale însoţitoarelor de bord.

Căpitanul îl atinse uşor pe Hamid pe umăr şi acesta tresări speriat.

— E în regulă, nu e nici o problemă. M-am gîndit doar că vă interesează să aflaţi că inginerul-şef se îndreaptă acum spre avion, aşa că nu mai poate dura mult.

Hamid privi dincolo de avionul francez şi observă furgoneta care oprise lîngă aripa dreaptă a aparatului lor. Un bărbat în salopetă albastră ieşi din maşină şi păşi pe platforma macaralei.

Se ridică să vadă mai bine şi tocmai atunci Saad al-Takriti intră din nou în încăpere. Se opri deodată şi cei doi se priviră cîteva clipe, înainte ca Hamid să apuce să-şi reia rapid locul de lîngă căpitan. Al-Takriti dispăru într-o cameră alăturată pe a cărei uşă stătea scris: „Intrarea interzisă".

— Cred că m-a recunoscut, spuse Hamid. Machiajul începuse să i se prelingă pe buze.

Căpitanul se aplecă spre însoţitoarea-şefă şi-i întrerupse conversaţia cu căpitanul francez. Ea îi ascultă instrucţiunile şi apoi încercă să-i pună francezului o întrebare mai dificilă.

Saad al-Takriti ieşi din birou şi se îndreptă spre căpitanul american. Hamid crezu că o să leşine.

Fără să-l privească pe Hamid, al-Takriti îi vorbi răstit căpitanului:

— Domnule căpitan, arătaţi-mi lista cu membrii echipajului şi paşapoartele lor.

— Pilotul secund are toate paşapoartele, răspunse căpitanul. Voi avea grijă să le primiţi.

— Mulţumesc, spuse al-Takriti. După ce le adunaţi, aduceţi-le în biroul meu ca să le pot controla unul cîte unul. Între timp, vă rog să cereţi echipajului să rămînă aici. Nu vor părăsi sub nici un motiv clădirea fără permisiunea mea.

Căpitanul se ridică în picioare, se îndreptă agale spre pilotul secund şi-i ceru paşapoartele. Apoi dădu un ordin care îl luă prin surprindere. Luă paşapoartele şi le duse în biroul securităţii aeroportului tocmai cînd autobuzul de tranzit oprea afară să transporte echipajul francez la avion.

Saad al-Takriti puse cele paisprezece paşapoarte în faţa lui, pe birou. Părea să controleze cu mare plăcere, pe îndelete, fiecare document. Cînd termină, spuse pe un ton care mima ironic surpriza:

— Cred, domnule căpitan, că am numărat cincisprezece membri ai echipajului care purtau uniforma Pan Am.

— Probabil că v-aţi înşelat, spuse căpitanul. Sîntem numai paisprezece.

— Atunci va trebui să controlez cu mai multă atenţie, nu-i aşa, domnule căpitan? Vă rog să înapoiaţi documentele acelora cărora le aparţin. Fireşte că persoana care nu se va afla în posesia unui paşaport va trebui să-mi dea explicaţii.

— Dar asta este împotriva reglementărilor internaţionale, spuse căpitanul, după cum sînt sigur că ştiţi prea bine. Sîntem în tranzit şi, prin urmare, conform rezoluţiei 238 a Organizaţiei Naţiunilor Unite, nu ne aflăm, din punct de vedere legal pe teritoriul ţării dumneavoastră.

— Vă pierdeţi timpul, domnule căpitan. Aici, în Irak, nu ne interesează rezoluţiile Naţiunilor Unite. Şi, după cum aţi arătat foarte corect, în ce ne priveşte nici măcar nu vă aflaţi din punct de vedere legal în ţara noastră.

Căpitanul îşi dădu seama că nu avea rost să continue. Jocul luase sfîrşit. Strînse paşapoartele cu mişcări foarte lente şi-l lăsă pe al-Takriti să-l conducă înapoi în salon. Cînd intrară, membrii echipajului Pan Am, care erau răspîndiţi pretutindeni, se ridicară brusc şi începură să meargă schimbîndu-şi mereu direcţia şi vorbind, în acelaşi timp, foarte tare.

— Spuneţi-le să se aşeze, şuieră al-Takriti pe cînd membrii echipajului se deplasau în zigzag, înainte şi înapoi.

— Poftim? întrebă căpitanul punînd mîna căuş la ureche.

— Spuneţi-le să se aşeze! strigă al-Takriti.

Căpitanul dădu un ordin cu jumătate de gură şi peste cîteva clipe toată lumea se aşeză. Dar continuară să vorbească cu glas tare.

— Şi spuneţi-le să tacă!

Căpitanul porni într-un tur al salonului, trecînd pe la fiecare şi rugîndu-l să vorbească mai încet.

Pe cînd al-Takriti scormonea cu privirea printre băncile sălii de aşteptare, ochii căpitanului se îndreptară spre pista de decolare urmărind apoi avionul francez care se apropia de ea.

Al-Takriti începu să numere şi se enervă observînd că în salon se aflau numai paisprezece membri ai echipajului Pan Am. Aruncă o privire furioasă în jurul salonului, apoi numără încă o dată.

— Toţi paisprezece par să fie aici, spuse căpitanul după ce înapoie toate paşapoartele membrilor echipajului.

— Unde este individul care stătea lîngă dumneavoastră? întrebă al-Takriti împungîndu-l cu degetul pe căpitan.

— Vă referiţi la secundul meu?

— Nu, la cel care arăta ca un arab.

— Nu am arabi în echipaj, îl asigură căpitanul.

Al-Takriti se îndreptă către însoţitoarea-şefă.

— Şedea lîngă dumneavoastră. Machiajul de pe buza superioară începuse să se prelingă.

— Lîngă mine şedea căpitanul avionului francez, spuse însoţitoarea.

Imediat îşi dădu seama că făcuse o greşeală.

Saad-al-Takriti se întoarse şi privi pe fereastră către avionul companiei Air France, care se afla la capătul pistei, gata de decolare. Apăsă pe un buton al telefonului său portabil pe cînd motoarele avionului se puneau în funcţiune şi dădu cîteva ordine răstite pe limba sa. Căpitanul nu avea nevoie să ştie limba arabă ca să înţeleagă, în esenţă, ce spunea.

Acum tot echipajul american era cu ochii pe avionul francez, dorind ca acesta să se pună mai repede în mişcare, în timp ce Al-Takriti vorbea tot mai tare în receptor.

Cursa 747 a companiei de zbor Air France porni înainte, prinzînd, încetul cu încetul, viteză. Saad-al-Takriti înjură cu glas tare, ieşi din clădire şi sări într-un jeep care-l aştepta afară. Arătă în direcţia avionului şi ordonă şoferului să îl urmărească. Jeep-ul porni ca o săgeată, accelerînd, în urma avionului. Cînd ajunse la pista de decolare, atinsese aproape o sută cincizeci pe oră. Îşi continuă drumul încă vreo sută de metri în paralel cu aparatul de zbor francez. Al-Takriti stătea în picioare, în faţă, lipit de parbriz, ameninţînd cu pumnii strînşi către cabina pilotului.

Căpitanul francez îi răspunse cu un salut scurt, milităresc, şi cînd roţile aparatului se desprinseră de sol, în sala de tranzit a aeroportului răsunară ovaţiile puternice ale echipajului Pan Am.

Căpitanul american zîmbi şi se întoarse către şefa însoţitoarelor de bord.

— Asta confirmă teoria mea că francezii ar fi în stare de orice ca să mai pună mîna pe un pasager.

Peste şase ore Hamid Zebari ateriză la New Delhi şi îşi sună imediat soţia ca să îi povestească ce i se întîmplase. A doua zi, dis-de-dimineaţă, Pan Am îl duse înapoi la New York, la clasa întîi. Cînd Hamid ieşi din clădirea aeroportului, soţia lui sări din maşină şi îl îmbrăţişă puternic.

Nadim deschise geamul şi-i spuse sentenţios:

— Ai greşit, tăticule. Două săptămîni înseamnă cincisprezece zile.

Hamid îi zîmbi băiatului, dar fetiţa izbucni în plîns şi, de data aceasta, nu pentru că maşina oprise prea brusc. Pur şi simplu era îngrozită de faptul că mama ei strîngea la piept un străin.

VIZIUNE ÎN TUNEL

De cîte ori mă aflu la New York, fac tot posibilul ca să cinez cu un vechi prieten pe nume Duncan McPherson. Sîntem complet opuşi şi, prin urmare, ne simţim atraşi unul de celălalt. De fapt, Duncan şi cu mine avem un singur lucru în comun: amîndoi sîntem scriitori. Dar chiar şi aici sîntem diferiţi, pentru că Duncan s-a specializat în scenarii de film, pe care le scrie între un articol pentru *Newsweek* şi altul pentru *New Yorker*, în timp ce eu prefer romanele şi povestirile.

O altă deosebire constă în faptul că eu sînt căsătorit de douăzeci şi opt de ani cu aceeaşi femeie, pe cînd Duncan, de cîte ori mă aflu la New York, pare să aibă o altă prietenă. Ceea ce nu-i chiar aşa de grav, dat fiind că vizitele mele au loc cam de două ori pe an. Fetele sînt întotdeauna atrăgătoare, pline de viaţă, inteligente şi mai mult sau mai puţin implicate, în funcţie de stadiul în care se află relaţia lor cu Duncan. Fusesem pînă acum de faţă la stadiul incipient (mare intimitate fizică) şi la o etapă de mijloc (uşoară răcire a intimităţii), dar cu ocazia acestei vizite aveam să cunosc etapa finală.

L-am sunat pe Duncan de la hotelul unde locuiam, pe Fifth Avenue, ca să-i spun că mă aflu în oraş cu ocazia lansării noului meu roman, şi el m-a invitat imediat la cină pentru seara următoare. Am presupus că, aşa cum se întîmpla de obicei, vom cina la el acasă. Altă deosebire fundamentală: spre deosebire de mine, el este un bucătar excelent.

— Abia aştept să te văd, spuse el. Am, în sfîrşit, o idee pentru un roman şi aş dori să-ţi cer părerea.

— Îţi stau la dispoziţie, i-am răspuns. Sînt curios să aud despre ce este vorba. Pe mîine seară, atunci. Şi dacă nu te superi, cine..., am ezitat cîteva clipe.

— Christabel, spuse el.

— Christabel, am repetat eu, încercînd să-i reţin numele pentru cazul că aş întîlni-o.

— Dar nu e nevoie să-ţi aminteşti nimic în legătură cu ea, adăugă el. În curînd îi fac vînt, cum se spune la voi. Tocmai am întîlnit una nouă, Karen. E senzaţională. O să-ţi placă la nebunie.

Mi-am dat seama că nu era momentul potrivit ca să îi atrag atenţia că toate îmi plăcuseră la nebunie. Am preferat să îl întreb care dintre ele urma să fie cu noi la cină.

— Depinde dacă Christabel a terminat de făcut bagajele, răspunse Duncan. În caz că aşa stau lucrurile, va fi cu noi Karen. Încă nu m-am culcat cu ea şi aveam de gînd s-o fac mîine seară. Dar pentru că te afli aici, va trebui să amînăm evenimentul.

Am izbucnit în rîs.

— Eu mai pot aştepta, l-am asigurat. În fond, mai stau încă o săptămînă.

— Nu, nu e cazul. Oricum trebuie să-ţi vorbesc despre ideea mea în legătură cu romanul. Asta e mult mai important. Aşa că ce-ar fi să vii la mine mîine seară pe la şapte şi jumătate?

Înainte de a ieşi din hotel, am făcut un pachet cu ultima mea carte şi am scris pe el: „Sper că o să-ţi placă".

Duncan locuieşte într-unul dintre blocurile tip de pe 72nd Street, colţ cu Park Avenue. Deşi am fost acolo de multe ori, întotdeauna îmi trebuie cîteva minute ca să găsesc intrarea. Mai ales că, asemenea fetelor lui Duncan, portarii se schimbă foarte des.

Cel nou de acum mormăi ceva cînd îmi auzi numele şi îmi arătă liftul din cealaltă parte a holului. Am intrat şi am apăsat pe butonul pentru etajul paisprezece. Locuinţa se afla la ultimul etaj şi totuşi n-ar fi putut fi numit „apartament cu terasă" nici de către cei mai inventivi agenţi de bunuri mobiliare.

Am ieşit din lift exersînd zîmbetele potrivite pentru ambele situaţii: „La revedere, Christabel" şi „Bună, Karen". Apropiindu-mă de uşa apartamentului am auzit voci ridicate, un eufemism britanic pentru ceea ce se auzea de fapt. Să fim mai bine oneşti şi să recunoaştem că pur şi simplu urlau unul la celălalt cît puteau de tare. Am ajuns astfel la concluzia că acesta trebuia să fie mai curînd sfîrşitul lui Christabel decît începutul lui Karen.

Întîrziasem deja cîteva minute, aşa că nu mă mai puteam întoarce. Am apăsat pe butonul soneriei şi, spre uşurarea mea, vocile se domoliră de îndată. Duncan deschise uşa şi, cu toate că obrajii îi erau purpurii de furie, reuşi să-mi zîmbească ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Asta îmi aminteşte de încă o mare deosebire dintre noi, pe care nu o pomenisem: afurisitul are o claie de păr negru cîrlionţat care îi dă un aer juvenil, iar chipul său poartă trăsăturile aspre masculine ale strămoşilor lui irlandezi. La asta se adaugă alura unui veritabil campion de tenis.

— Intră, te rog, spuse el. Apropo, aceasta este Christabel, dacă nu ai ghicit deja.

În general, nu îmi place să iau ceea ce aruncă alţii, dar de data aceasta aş fi făcut-o bucuros. Avea chipul oval, ochii de un albastru profund şi un zîmbet angelic. Era, de asemenea, binecuvîntată cu părul acela blond minunat, cu care se nasc numai cei din rasa nordică şi acea siluetă de pe urma căreia, de obicei, profită reclamele pentru reţete de slăbire. Purta un pulover de caşmir şi o pereche de jeans albi, strîmţi.

Christabel dădu mîna cu mine şi se scuză că arată puţin neglijent.

— Am împachetat toată după-amiaza, explică ea.

Aveam în faţa ochilor dovada eforturilor ei: trei geamantane mari şi două cutii de carton pline cu cărţi, aşezate lîngă uşă. Deasupra uneia dintre cutii se afla un roman poliţist de Dorothy Sayers cu supracoperta roşie ruptă.

Începusem să-mi dau seama că nu aş fi putut găsi un moment mai nepotrivit pentru a-mi revedea vechiul prieten.

— Mă tem că de data asta va trebui să luăm masa în oraş, spuse Duncan. A fost aici — făcu el o mică pauză — o zi plină. N-am mai ajuns la magazin. De fapt e mai bine aşa,

adăugă el. Voi avea mai mult timp ca să-ţi vorbesc despre romanul meu.

— Felicitări, spuse Christabel.

M-am întors spre ea.

— Romanul dumneavoastră, spuse ea. Numărul unu pe lista cărţilor de succes din *New York Times*, nu-i aşa?

— Da, felicitări, spuse Duncan. Încă nu am reuşit să-l citesc, aşa că nu-mi spune nimic despre el. Nu l-am putut cumpăra în Bosnia, adăugă el rîzînd.

I-am înmînat micul meu dar.

— Mulţumesc, spuse el punîndu-l pe masa din hol. Abia aştept să-l citesc.

— Eu l-am citit, spuse Christabel.

Duncan îşi muşcă buza.

— Să mergem, spuse el şi tocmai era pe punctul de a se întoarce pentru a-şi lua la revedere de la Christabel cînd ea mă întrebă:

— Pot să vă însoţesc? Îmi este foarte foame şi, aşa cum spunea Duncan, în frigider nu este nimic.

Am văzut că Duncan era pe punctul de a protesta, dar Christabel i-o luase deja înainte, pe coridor, îndreptîndu-se spre lift.

— Putem să mergem pe jos pînă la restaurant, spuse Duncan cînd liftul ajunse la parter. Numai cei din California iau maşina ca să ajungă la blocul de alături.

Mergînd pe 72nd Street, spre partea de răsărit a oraşului, Duncan îmi spuse că alesese un restaurant nou franţuzesc, foarte şic, la care să mă ducă.

Am început să protestez, nu numai pentru că nu eram mare amator de mîncare sofisticată franţuzească, dar şi deoarece eram conştient de situaţia financiară precară a lui Duncan. Uneori era plin de bani, alteori era falit. Speram că luase un avans pentru roman.

— Nu, ca şi tine, în mod normal nu m-aş duce, spuse el. Dar s-a deschis de curînd şi i-au făcut o reclamă grozavă în *New York Times*. Oricum, de cîte ori mă aflu la Londra, mă tratezi „pur şi simplu" regeşte, adăugă el cu o pronunţie pe care şi-o imagina foarte britanică.

Era una dintre acele seri răcoroase în New York care te îmbie la plimbare. Îmi făcea plăcere să merg pe jos. Duncan începuse să-mi povestească ultima lui călătorie în Bosnia.

— Ai avut noroc să mă găseşti la New York, spuse el Tocmai m-am întors, după ce am stat în văgăuna aceea blestemată trei luni încheiate.

— Da, ştiu. Ţi-am citit articolul din *Newsweek* în avion, pe cînd veneam încoace, i-am răspuns şi am continuat spunîndu-i cît de fascinante mi se păruseră dovezile lui că un grup de soldaţi ai Naţiunilor Unite îşi organizaseră o reţea subterană şi conduceau astfel, indiferent de ţara în care s-ar fi aflat, un fel de piaţă neagră.

— Da, asta a cam făcut zarvă la ONU, spuse Duncan. *New York Times* şi *Washington Post* au preluat povestea dînd şi amănunte despre vinovaţii principali, dar bineînţeles că nu s-au deranjat să-mi acorde nici un credit pentru descoperirea mea.

M-am întors să văd dacă Christabel mai era cu noi. Părea cufundată în gînduri şi rămăsese cîţiva paşi în urma noastră. I-am zîmbit, sperînd că zîmbetul meu îi va spune: consider că Duncan e un netot şi tu eşti o fiinţă extraordinară. Dar nu avu nici o reacţie.

După ce am mai făcut cîţiva paşi, am zărit în faţa noastră o tendă vopsită în roşu şi auriu, bătînd în vînt, sub firma „Le Manoir". M-au cuprins nişte temeri mai vechi. Am preferat, de cînd mă ştiu, mîncarea simplă şi am considerat întotdeauna bucătăria franceză ca una dintre marile escrocherii ale anilor optzeci, şi încă una demodată, care ar fi trebuit, pînă în anii nouăzeci, să fi devenit un episod din istoria artei culinare.

Duncan ne conduse pe o potecă pavată în stil neorealist, printr-o uşă de stejar, în restaurantul inundat de lumină. O privire aruncată în jurul sălii mari, bogat ornamentate, îmi confirma cele mai pesimiste temeri. *Le maitre d'*[1] veni spre noi şi spuse:

— Bună seara, *monsieur*.

— Bună seara, răspunse Duncan. Avem o masă rezervată pe numele McPherson.

[1] Şeful de sală. (fr., colocvial)

Le maitre d' consultă o listă lungă de rezervări.

— A, da. O masă pentru două persoane.

Christabel se bosumflă, ceea ce nu-i răpi din farmec.

— Poate fi şi pentru trei? întrebă, fără prea mult entuziasm, gazda mea.

— Desigur, domnule. Permiteţi-mi să vă conduc la masa dumneavoastră.

Ne însoţi prin sala aglomerată pînă într-un colţ în care se afla, aranjată, o masă pentru două persoane.

Îmi ajunse să văd faţa de masă, farfuriile masive cu înfloriturl, pe care era scris cu litere stacojii „Le Manoir", precum şi modul în care fuseseră aranjaţi crinii în mijlocul mesei, ca să mă simt încă şi mai vinovat faţă de Duncan. Un chelner îmbrăcat într-o cămaşă albă, descheiată la gît, cu pantaloni negri şi vestă de aceeaşi culoare, pe al cărei buzunar de la piept era brodat în roşu numele localului, îi aduse lui Christabel un scaun. În acelaşi timp un alt chelner îi aranja, cu multă îndemînare, tacîmurile.

Un al treilea chelner apăru lîngă Duncan şi întrebă dacă dorim un aperitiv. Christabel zîmbi încîntător şi dori să afle dacă putea fi servită cu un pahar de şampanie. Eu am cerut apă de Evian, iar Duncan dădu din cap în semn că doreşte acelaşi lucru.

În următoarele minute, în timp ce aşteptam să primim listele de bucate, am continuat să discutăm despre călătoria lui Duncan în Bosnia şi despre diferenţa dintre prînzul servit într-o gamelă, zgribulit de frig pe fundul unei tranşee, sub şuieratul gloanţelor şi cina servită în farfurii de porţelan, la căldură, într-un restaurant unde un cvartet de coarde interpreta muzică de Schubert.

Un alt chelner apăru lîngă Duncan şi ne oferi trei liste de bucate roz, arătînd ca nişte afişe de dimensiuni reduse. În timp ce consultam lista, Christabel îi şopti ceva chelnerului, care dădu afirmativ din cap şi dispăru în mod discret.

Am început să studiez lista cu mai multă atenţie şi am fost dezamăgit descoperind că mă aflam la unul dintre acele restaurante care permit numai gazdei să afle preţurile bucatelor. Încercam să aflu care era cel mai ieftin fel de

mîncare cînd lui Christabel i se aduse al doilea pahar de şampanie.

Am hotărît că supa de vacă trebuia să fie cea mai ieftină opţiune pentru primul fel şi că, pe deasupra, m-ar fi ajutat la cura de slăbire pe care o încercam fără prea multă convingere în ultimul timp.

La felul doi lucrurile s-au complicat, mai ales datorită slabelor mele cunoştinţe de limbă franceză. N-am reuşit să găsesc nicăieri scris „poulet", aşa că m-am oprit în cele din urmă la raţă.

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd s-a întors, chelnerul a observat imediat paharul gol al lui Christabel şi a întrebat-o:

— Mai doriţi un pahar de şampanie, doamnă?

— Da, mulţumesc, răspunse ea pe un ton plin de amabilitate, pe cînd *le maitre d'* sosi să ne ia comanda.

Dar mai întîi trebuia să trecem prin încercările grele la care eşti supus în ziua de azi la orice restaurant franţuzesc din lume.

— Astăzi specialităţile noastre sînt, începu el cu un accent cam dubios: pentru aperitive *Gelée de saumon sauvage et caviar imperial en aigre doux*, ceea ce înseamnă felii de somon sălbatic şi caviar imperial într-un jeleu uşor cu smîntînă şi dovlecei muiaţi în oţet cu mărar. Avem de asemenea *Cuisses de grenouilles à la purée d'herbes à soupe, fricassée de chanterelles et racines de persil*, adică picioare de pui de baltă fripte la tigaie, cu piure de verdeţuri, tocăniţa de ciuperci şi rădăcini de pătrunjel. Pentru felul doi avem *Escalope de turbot*, adică file de calcan fiert în piure de hrenită, *sabayon*[1] cu lămîie şi sos picant. Vă recomandăm, de asemenea, oricare alte feluri din meniul nostru...

Mă săturasem încă înainte ca el să termine descrierea tuturor acelor mîncăruri.

Christabel părea să studieze lista de bucate cu atenţia cuvenită. Îi arătă apoi ospătarului-şef un fel anume şi acesta zîmbi aprobator.

[1] Băutură italienească (din vin, gălbenuşuri de ouă, zahăr şi mirodenii) (n.tr.)

Duncan se aplecă peste masă şi mă întrebă dacă am ales ceva.

— Supă de vacă şi raţă mi se par cele mai potrivite, am spus eu fără ezitare.

— Mulţumesc, domnule, spuse ospătarul-şef. Cum doriţi raţa? Friptă bine sau puţin în sînge?

— Bine friptă, i-am răspuns eu, ceea ce evident i-a stîrnit dezaprobarea.

— Şi *monsieur*? întrebă el întorcîndu-se spre Duncan.

— O salată Caesar şi un biftec în sînge.

Ospătarul tocmai luase meniul şi se întorsese să plece cînd Duncan îmi spuse:

— Acum dă-mi voie să-ţi vorbesc despre ideea mea în legătură cu romanul.

— Doriţi să comandaţi un vin, domnule? întrebă alt chelner care venise cu un fel de registru mare de piele, roşu, cu ciorchini de struguri aurii gravaţi pe copertă.

— Vrei să comand eu în locul tău? sugeră Christabel. În felul ăsta nu va trebui să te mai întrerupi.

Duncan dădu din cap aprobator şi chelnerul îi oferi lista lui Christabel. Ea deschise registrul cu coperte din piele roşie cu acelaşi interes cu care ar fi început un roman de mare succes.

— O să fii surprins de faptul că acţiunea din romanul meu se petrece în Anglia. Şi trebuie să-ţi spun de la bun început că momentul publicării cărţii este absolut vital. După cum ştii, un consorţiu anglo-francez construieşte actualmente un tunel între Folkestone şi Sangatte, care urmează să fie inaugurat de regina Elisabeta la 6 mai 1994. De fapt, titlul cărţii mele va fi *Tunelul*.

M-am îngrozit. Un alt pahar de şampanie apăru în faţa lui Christabel.

— Povestea începe în patru localităţi diferite cu patru serii de personaje distincte. Deşi este vorba despre oameni de origine socială şi din ţări şi grupuri de vîrstă diferite, ei au un singur lucru în comun: toţi şi-au rezervat locuri la primul tren de persoane care călătoreşte de la Londra la Paris prin tunelul de sub Canalul Mînecii.

Am fost cuprins brusc de un sentiment de vinovăţie şi am început să mă întreb dacă n-ar trebui să intervin, dar în aceeaşi clipă un chelner se întoarse cu o sticlă de vin alb. Christabel studie cu multă atenţie eticheta albă. Dădu afirmativ din cap şi ospătarul scoase dopul şi turnă puţin în paharul ei gol. O sorbitură îi readuse zîmbetul pe buze. Apoi chelnerul ne umplu şi nouă paharele.

Duncan continuă:

— Va fi o familie de americani, mama, tata şi doi copii adolescenţi, la prima lor vizită în Anglia; un cuplu de englezi tineri care tocmai s-au căsătorit în dimineaţa aceea şi sînt pe punctul de a-şi începe luna de miere; un grec care a ajuns milionar prin propriile eforturi şi soţia lui franţuzoaică, amîndoi au rezervat locurile în urmă cu un an, dar acum se gîndesc să divorţeze, şi trei studenţi.

Duncan făcu o pauză în tip ce salata Caesar îi era pusă în faţă şi al doilea chelner îmi aduse farfuria cu supă de vacă. Am aruncat o privire spre felul de mîncare ales de Christabel: felii subţiri de peşte afumat şi o picătură de caviar în mijloc. Fericită, storcea o jumătate de lămîie, pe care o apucase cu o bucată de şifon, peste toată mîncarea.

— Ei bine, spuse Duncan, este important ca în primul capitol cititorul să nu-şi dea seama că studenţii au vreo legătură unul cu celălalt, pentru că ulterior acest amănunt va deveni foarte important pentru desfăşurarea intrigii. Am de gînd să abordez toate cele trei grupuri în capitolul doi, în momentul în care se pregătesc de plecare. Cititorul descoperă motivele pentru care ei doresc să ia trenul şi eu încep să schiţez elementele de fond privind fiecare personaj.

— Pe ce perioadă de timp se desfăşoară intriga? am întrebat temător, între o lingură şi alta de supă.

— Probabil că e vorba de trei zile, răspunse Duncan. Ziua dinaintea călătoriei, ziua călătoriei propriu-zise şi ziua următoare. Dar încă nu sînt absolut sigur. Pînă ajung la schiţa finală, s-ar putea ca totul să se petreacă într-o singură zi.

Christabel apucă sticla de vin din frapieră şi îşi umplu din nou paharul înainte ca ospătarul să aibă timp să o servească.

— În capitolul trei, continuă Duncan, găsim diversele grupuri de personaje la gara Waterloo, gata de plecare.

Milionarul grec şi soţia sa franţuzoaică vor fi conduşi la locurile lor de la clasa întîi de către un membru de culoare al echipajului, în timp ce ceilalţi pasageri sînt duşi la clasa a doua. După ce toată lumea s-a urcat în tren, pe peron va începe o festivitate în cinstea inaugurării tunelului. O orchestră mare, focuri de artificii, regina vine să taie panglica roşie şi aşa mai departe. Asta ar trebui să cuprindă cel puţin încă un capitol.

În timp ce încercam să-mi imaginez scena şi îmi sorbeam supa — deşi restaurantul avea un aspect exagerat de pompos, mîncarea era excelentă —, ospătarul umplu paharul meu şi apoi pe cel al lui Duncan. De obicei, nu beau vin alb. Acesta, totuşi, mi s-a părut că avea un gust ieşit din comun.

Duncan făcu o pauză, ca să mănînce, iar eu mi-am îndreptat atenţia către Christabel, care era servită a doua oară cu o porţie de icre negre ce părea mai consistentă decît prima.

— Capitolul cinci, spuse Duncan, începe cu momentul în care trenul porneşte din gară. Acum începe adevărata acţiune. Familia de americani se bucură de fiecare clipă. Mirele şi mireasa fac dragoste în micul lor dormitor. Milionarul se ceartă din nou cu soţia lui în legătură cu viaţa ei extravagantă şi cei trei studenţi se întîlnesc la bar pentru prima oară. Aici cititorul ar trebui să bănuiască deja că nu este vorba despre studenţi obişnuiţi şi că este posibil ca aceştia să se fi cunoscut înainte de a urca în tren.

Duncan zîmbi şi continuă să ia din salată. Eu m-am posomorît.

Christabel îmi făcu semn cu ochiul ca să-mi arate că ştia foarte bine ce se întîmpla. M-am simţit vinovat pentru faptul că mă făcusem părtaş la o conspiraţie pusă la cale de ea. Şi doream să-i dezvălui lui Duncan acest lucru.

— Intriga este, bineînţeles, foarte interesantă, m-am aventurat eu pe cînd chelnerul ne umplea al treilea pahar şi, dat fiind că *„madame"* reuşise să golească sticla, o privea întrebător. Ea dădu din cap afirmativ afişînd un zîmbet mieros.

— Ai început munca de cercetare? l-am întrebat eu.

— Da. Cercetarea este cheia acestui proiect şi am avansat destul de mult în direcţia asta, spuse Duncan. I-am scris

președintelui comisiei *Eurotunel*, pe hîrtie cu antetul revistei *Newsweek*, și am primit de la el o ladă plină cu documentele de rigoare. Îți pot spune cu precizie cît material rulant au, cîte vagoane, diametrul roților, de ce trenul merge mai repede în partea franceză decît în cea engleză, pînă și motivul pentru care folosesc două tipuri de măsurători pe cele două maluri opuse ale Canalului Mînecii.

Pocnetul unui dop m-a făcut să tresar. Chelnerul începu să toarne dintr-o altă sticlă. Oare era momentul potrivit să îi spun?

— În capitolul șase începe intriga propriu-zisă, spuse Duncan, care se înfierbîntase expunîndu-și tema, în timp ce unul dintre chelneri lua în grabă paharele goale și altul strîngea firimiturile de pe masă într-un mic făraș de argint.

— Lucrul cel mai important este să păstrezi viu interesul cititorului pentru cele patru grupuri de personaje.

Am dat din cap aprobîndu-l.

— Și acum ajungem la punctul în care cititorul descoperă că studenții nu erau de fapt studenți, ci teroriști care aveau de gînd să deturneze trenul.

Trei farfurii acoperite cu capace boltite, de argint, apărură în fața noastră. La un semn din cap al ospătarului-șef, chelnerii ridicară capacele în același timp. Aș fi nedrept dacă nu aș recunoaște că mîncarea arăta magnific. M-am întors ca să văd ce comandase Christabel: trufe cu ficat de gîscă. Mi-au sugerat o pictură de Miro pînă în clipa în care Christabel „mîzgăli" pînza.

— Care crezi că ar fi motivul cel mai potrivit pentru deturnarea trenului? mă întrebă Duncan.

Cu siguranță era momentul cel mai potrivit să-i spun. Dar m-a cuprins din nou teama. Am încercat să-mi amintesc în ce punct al povestirii ajunsese.

— Depinde dacă dorești ca în cele din urmă teroriștii să scape sau nu, am sugerat eu. Ceea ce ar fi destul de dificil, dacă se află în mijlocul tunelului și la cele două ieșiri îi așteaptă poliția.

Ospătarul de la bar îi prezentă lui Christabel sticla cu vin roșu pe care o comandase. Îi ajunse să adulmece ușor dopul ca să-și exprime aprobarea.

— Nu cred că i-ar interesa vreun cîştig bănesc, spuse Duncan. Ar trebui să fie din Armata Republicană Irlandeză, fundamentalişti islamici, terorişti basci sau orice fel de terorişti s-ar nimeri să fie la modă în momentul acela.

Am sorbit vinul. Avea un gust catifelat. Mai gustasem aşa ceva numai o dată, mai de mult, în casa unui prieten care poseda o pivniţă întreagă plină cu vin vechi cumpărat cu dolari noi-nouţi. Un gust de neuitat.

— La capitolul şapte am o problemă, continuă Duncan concentrîndu-se asupra temei sale. Unul dintre terorişti trebuie cumva să ia legătura cu proaspeţii căsătoriţi, sau cel puţin cu mirele.

Făcu o mică pauză.

— Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme că în faza iniţială, de conturare a personajelor, unul dintre studenţi se dovedeşte a fi un lup singuratic, în timp ce ceilalţi doi, un bărbat şi o femeie, trăiesc de cîtva timp împreună.

Începu să taie biftecul.

— Ceea ce mă frămîntă acum este cum să-i apropii pe studentul solitar şi pe mire. Ai vreo idee?

— Asta n-ar fi aşa de greu, am spus eu. Poţi folosi vagonul-restaurant, bufetul sau oricare alt vagon. Fără a mai vorbi de vreunul dintre membrii de culoare ai echipajului, personalul căilor ferate, vagoanele-salon.

— Da, dar totul trebuie să pară firesc, spuse Duncan cufundat în gînduri.

Am fost mirat să observ că farfuria goală a lui Christabel a fost luată în grabă, pe cînd eu şi cu Duncan abia ne atinseserăm de mîncare.

— Capitolul se termină în momentul în care trenul se opreşte la mijlocul tunelului, spuse Duncan cu ochii pierduţi undeva, în depărtare.

— Dar cum? De ce?

— Păi, tocmai asta e chestia. E o alarmă falsă. O greşeală nevinovată. Cel mai mic dintre copiii familiei americane, pe nume Ben, trage semnalul de alarmă la toaletă. E o toaletă atît de sofisticată, încît îl confundă cu mînerul de tras apa.

Tocmai mă gîndeam dacă eroarea era plauzibilă, cînd lui Christabel i se aduse o farfurie cu piept de potîrniche, cartofi

parizieni şi slănină afumată. Fără a mai pierde timpul, se repezi asupra vînatului.

Duncan se opri din povestit ca să soarbă din vin. Acum, îmi dădeam seama, trebuia să îi spun. Dar nu-mi dădu posibilitatea să o fac, pentru că reîncepu istorisirea.

— Aşa, deci, continuă el, ne aflăm la capitolul opt. Trenul s-a oprit după cîţiva kilometri, în interiorul tunelului, dar nu chiar la jumătatea drumului.

— Are vreo importanţă? am întrebat fără prea multă convingere.

— Bineînţeles că are, spuse Duncan. Francezii şi englezii au căzut de acord cu precizie asupra punctului în care începe sfera de jurisdicţie a fiecărei ţări. După cum vei descoperi, acest lucru va deveni foarte important pe parcursul desfăşurării intrigii.

Chelnerul începu din nou să se învîrtă în jurul nostru, umplîndu-ne paharele cu vin roşu. Am pus palma peste paharul meu, nu pentru că vinul n-ar fi fost un nectar delicios, ci pur şi simplu fiindcă nu doream să-i dau lui Christabel ocazia să mai comande o sticlă. În ceea ce o priveşte, nu lua asemenea măsuri de precauţie. Îşi bău vinul cu sorbituri mari, savurînd totodată pieptul de prepeliţă. Duncan îşi continuă povestirea.

— Prin urmare oprirea trenului, spuse Duncan, se dovedeşte a fi numai o diversiune, de altfel imediat rezolvată. Copilul plînge, familia îşi cere scuze, şeful trenului le explică, prin intercom, pasagerilor ce s-a întîmplat şi astfel toată lumea e liniştită. Peste cîteva minute trenul porneşte din nou şi, de data aceasta, depăşeşte mijlocul tunelului.

Trei ospătari ne luară paharele goale. Christabel îşi tamponă uşor buzele cu şervetul şi îmi zîmbi larg.

— Şi ce se întîmplă în continuare? am întrebat evitîndu-i privirea.

— Cînd trenul s-a oprit, teroriştii s-au temut că în tren s-ar fi putut urca un grup rival, avînd acelaşi scop. Dar de îndată ce află ce s-a întîmplat de fapt, profită de confuzia generală creată de micul Ben ca să pătrundă în cabina conductorului.

— Doriţi ceva din căruciorul nostru cu desert, doamnă? o întrebă ospătarul-şef pe Christabel. Am privit îngrozit în timp ce se lăsa servită cu cîte o felie zdravănă din tot ce se afla pe tavă.

— E pasionant, nu-i aşa? spuse Duncan, interpretînd mimica mea ca pe o expresie a îngrijorării pentru cei din tren. Şi asta nu-i tot.

— *Monsieur*?

— Sînt sătul, mulţumesc, i-am spus ospătarului-şef. Poate doar o cafea mai tîrziu.

— Nu, nimic, mulţumesc, spuse Duncan încercînd să nu-şi piardă şirul. Cînd ajungem la capitolul nouă, teroriştii se află deja în cabina mecanicului. Amenînţîndu-i cu pistoalele, pe el şi pe ajutorul lui, îi obligă să oprească, pentru a doua oară, locomotiva. Dar nu-şi dau seama că acum se află pe teritoriul francez. Lupul singuratic le comunică prin intercom călătorilor că, de data aceasta, nu este vorba despre o alarmă falsă, că trenul a fost deturnat de un grup de terorişti, văd eu mai tîrziu care, şi va sări în aer peste un sfert de oră. Le spune să coboare din tren şi să se îndepărteze cît mai mult posibil înainte ca explozia să aibă loc. Fireşte că unii pasageri intră în panică. Cîţiva sar afară în tunelul slab luminat. Mulţi îşi caută disperaţi soţii, soţiile, copiii şi aşa mai departe, în timp ce alţii încep să alerge către partea engleză sau cea franceză, în funcţie de naţionalitate.

Ospătarul-şef, care venea spre noi împingînd din nou măsuţa cu rotile, îmi distrase atenţia. Se opri, făcu o plecăciune în faţa lui Christabel şi aprinse un mic arzător. Turnă puţin coniac într-o tigaie cu fundul de aramă şi începu să pregătească clătitele flambate.

— În acest punct al povestirii, la capitolul zece bănuiesc, capul familiei americane, tatăl copiilor, se hotărăşte să rămînă în tren, spuse Duncan mai emoţionat ca oricînd. Le spune celorlalţi membri ai clanului să iasă naibii afară. Singurii pasageri care mai rămîn în tren sînt milionarul, soţia lui şi tînărul căsătorit. Toţi vor avea motive solide ca să rămînă. Motivele o să le introduc undeva la începutul acţiunii.

Ospătarul-şef aprinse un chibrit şi dădu foc clătitelor. O flacără albastră linse lent tigaia şi ţîşni apoi în sus. Printr-o mişcare dibace, piesa sa de rezistenţă ajunse pe o farfurie încălzită, în faţa lui Christabel.

Mă gîndeam că depăşisem momentul în care i-aş fi putut spune adevărul lui Duncan.

— Buun! Acum am trei terorişti în cabină cu mecanicul. L-au omorît pe secund şi mai sînt doar patru pasageri în tren, fără a mai vorbi de controlorul de bilete negru, care s-ar putea dovedi că face parte din trupele de comando antiteroriste britanice şi e deghizat. Încă nu m-am hotărît.

— Doriţi cafea, doamnă? întrebă ospătarul-şef cînd Duncan se opri o clipă.

— Cafea irlandeză[1], spuse Christabel.

— Obişnuită, vă rog, am spus eu.

— Fără cofeină pentru mine, spuse Duncan.

— Lichior sau trabucuri?

Numai Christabel reacţionă la invitaţia chelnerului.

— Aşadar, la începutul capitolului unsprezece, teroriştii încep tratativele cu poliţia britanică. Dar poliţiştii englezi răspund că nu se poate discuta cu ei pentru că nu se mai află sub jurisdicţia lor. Asta îi face praf pe terorişti, fiindcă nici unul nu vorbeşte franceza şi, oricum, ei sînt în conflict cu guvernul britanic. Unul dintre ei caută prin tren vreun vorbitor de limbă franceză şi dă peste soţia milionarului grec.

Între timp poliţia, de ambele părţi ale tunelului, opreşte toate trenurile, indiferent de direcţia în care merg. Trenul nostru se află acolo, în tunel, abandonat — în mod normal ar trebui să fie vreo douăzeci de trenuri care să circule în ambele direcţii, între Londra şi Paris, în orice clipă.

Se opri să soarbă din cafea.

— Vorbeşti serios? am întrebat eu, cunoscînd răspunsul foarte bine.

— Cît se poate de serios, răspunse Duncan. Am făcut investigaţii temeinice.

[1] Cafea fiartă conţinînd whisky irlandez, cu lapte sau frişcă pe deasupra (n.tr.)

Lui Christabel i se turnă un vin de un roşu aprins. M-am uitat la etichetă: Taylor's 1955. O băutură din care nu am avut niciodată posibilitatea să gust. Christabel făcu semn că sticla trebuia lăsată pe masă. Chelnerul dădu din cap afirmativ şi Christabel îmi turnă imediat un pahar, fără să mai întrebe dacă doresc să beau. Între timp ospătarul şef tăie un trabuc pentru Duncan, deşi acesta nu-l comandase.

— În capitolul doisprezece descoperim scopul final al teroriştilor, continuă Duncan. Şi anume, să arunce în aer trenul ca să-şi facă publicitate cu o ştire senzaţională, aducînd astfel cauza lor pe prima pagină a tuturor cotidienelor din lume. Pasagerii rămaşi în tren, conduşi de capul familiei americane, plănuiesc o contraofensivă.

Ospătarul-şef aprinse un chibrit, iar Duncan, cu un gest automat, apucă trabucul şi îl puse în gură. Ceea ce îl făcu să tacă...

— Milionarul, care s-a îmbogăţit prin propriile eforturi, ar putea simţi că el este singurul cu stofă de conducător, am sugerat eu, dar numai pentru o clipă.. Căci replica veni imediat:

— E grec. Dacă e vorba să iasă ceva parale din proiectul ăsta, trebuie să am în vedere, în primul rînd, piaţa americană. Şi nu uita drepturile de filmare, spuse Duncan, agitînd trabucul.

Într-adevăr, o logică fără cusur.

— Nota de plată, vă rog, îi spuse Duncan ospătarului-şef cînd acesta trecu pe lîngă masa noastră.

— Bineînţeles, domnule, răspunse el, fără să se oprească din mers.

— Acum problema mea este finalul, începu Duncan cînd Christabel se ridică deodată, clătinîndu-se puţin.

Se întoarse spre mine şi îmi spuse:

— Mă tem că a venit momentul să plec. Mi-a făcut plăcere să vă întîlnesc, deşi am senzaţia că n-o să ne mai vedem. Aş dori doar să vă spun cît de mult mi-a plăcut ultimul dumneavoastră roman. O idee atît de originală. Merită să fie numărul unu în top.

M-am ridicat în picioare, i-am sărutat mîna şi i-am mulţumit, simţindu-mă mai vinovat ca niciodată.

— La revedere, Duncan, spuse ea întorcîndu-se către fostul ei iubit, dar el nici măcar nu catadicsi să o privească. Nu-ţi face probleme, adaugă ea. Pînă te întorci nu voi mai fi în casă.

Porni cu oarecare dificultate, clătinîndu-se, prin sala de mese, ajungînd în cele din urmă la ieşire. Ospătarul-şef îi deschise uşa cu o plecăciune adîncă.

— Nu pot pretinde că îmi pare rău că pleacă, spuse Duncan pufăind din trabuc. Un corp fantastic, extraordinară în pat, dar total lipsită de imaginaţie.

Ospătarul reapăru alături de Duncan, de data aceasta pentru a-i pune în faţă un mic pliant cu coperte din piele neagră.

— Mda, au avut dreptate cînd au scris aşa de frumos despre localul ăsta, am spus eu.

Duncan dădu afirmativ din cap.

Ospătarul-şef făcu o plecăciune, cu mai puţin entuziasm ca în urmă cu cîteva minute.

— Acum problema mea, după cum încercam să-i explic lui Christabel înainte de a se fi hotărît să mă părăsească, urmă Duncan, este că am făcut planul general, am terminat munca de cercetare, dar nu am reuşit să găsesc un final potrivit. Ai vreo idee? continuă Duncan, pe cînd o femeie între două vîrste se ridică de la o masă alăturată şi o porni cu hotărîre spre noi.

Duncan deschise pliantul cu coperte negre şi privirile îi rămaseră pironite, neîncrezătoare, pe nota de plată.

Femeia se opri lîngă masa noastră.

— Tocmai doream să vă spun cît de mult mi-a plăcut ultima dumneavoastră carte, spuse ea cu glas tare.

Cei din jur se întoarseră spre noi ca să vadă ce se petrece.

— Mulţumesc, am răspuns eu laconic, sperînd să previn astfel un motiv în plus pentru care să mă simt stînjenit.

Duncan privea încă uluit nota de plată.

— Şi finalul, spuse ea. Atît de ingenios! N-aş fi ghicit în ruptul capului cum aveaţi să scoateţi familia americană vie şi nevătămată din tunel...

LUSTRAGIUL

Ted Barker era unul dintre acei membri ai Parlamentului pe care nu îi interesase niciodată să avanseze în ierarhia politică. Trecuse prin ceea ce colegii lui din breasla militară obişnuiau să numească „un război bun", în care i se acordase Crucea Militară şi fusese avansat la gradul de maior. După demobilizare, în noiembrie 1945, a fost foarte fericit să se întoarcă la soţia lui, Hazel, şi la căsuţa lor din Suffolk.

Şi mica afacere cu motoare a familiei avusese un „război bun", sub administraţia înţeleaptă a fratelui său mai mare, Ken. De îndată ce ajunse acasă, lui Ted i se oferi vechiul său loc în consiliul de conducere, pe care îl acceptă bucuros. Dar după cîteva săptămîni, distinsul războinic fu cuprins de plictiseală şi se simţi dezamăgit. Fabrica nu-i putea oferi nimic care să semene, cît de cît, cu serviciul militar.

Cam în perioada aceea îl abordă Ethel Thompson, secretara consiliului de administraţie al fabricii şi, ceea ce e mai important pentru istorioara noastră, preşedinta filialei din Wedmore a Asociaţiei Conservatorilor din North Suffolk. Actualul membru al Parlamentului, Sir Dingle Lightfoot, cunoscut în circumscripţie sub porecla de „Tiptil"[1], se exprimase clar arătînd că îndată ce se va termina războiul vor trebui să-i găsească un înlocuitor.

[1] Joc de cuvinte: *lightfoot*, în limbaj poetic: păşind uşor. Porecla în engl. în original este *Tiptoe*: păşind în vîrful picioarelor (n.tr.).

— Nu ne trebuie vreun „beţe-n roate" de la Londra care să facă pe deşteptul şi să ne arate cum să conducem organizaţia, spuse doamna Thompson. Avem nevoie de cineva care cunoaşte ţinutul şi înţelege problemele oamenilor de aici. Ted, sugera ea, ar fi tocmai omul potrivit.

Ted mărturisi că nu se gîndise nici o clipă la posibilitatea aceasta, dar îi promise doamnei Thompson că va lua propunerea în serios, cerînd numai un răgaz de o săptămînă în care să cîntărească lucrurile şi să ia o hotărîre. Discută cu soţia lui şi, întrucît aceasta se arătă entuziasmată de idee, în următoarea duminică după-amiaza îi făcu o vizită doamnei Thompson. Aceasta fu încîntată să audă că domnul Baker era de acord să candideze pentru Parlament, ca reprezentant al filialei din North Suffolk a partidului.

Ultima listă includea doi „beţe-n roate" de la Londra — dintre care unul avea să facă parte mai tîrziu din administraţia lui Macmillan — şi pe omul lor, Ted Baker. Cînd preşedintele filialei anunţă în presa locală hotărîrea comitetului de conducere, arătă că ar fi nepotrivit să divulge numărul de voturi pe care le primise fiecare candidat. De fapt, Ted adunase mai multe voturi decît cei doi rivali ai săi la un loc.

Peste şase luni, primul-ministru anunţă alegerile generale şi, după o campanie alertă de trei săptămîni, Ted deveni membru în Parlament pentru North Suffolk cu o majoritate de peste şapte mii de voturi. Ajunse repede să-şi cîştige popularitatea şi respectul ambelor tabere din Cameră, deşi, în ce îl priveşte, nu se considerase niciodată mai mult decît, cum spunea el, un „politician amator".

Cu trecerea anilor, popularitatea lui Ted crescu în circumscripţie şi, cu fiecare nouă alegere, majoritatea favorabilă lui devenea tot mai cuprinzătoare. După paisprezece ani de activitate intensă în slujba partidului, pe plan naţional şi local, prim-ministrul din vremea aceea, Harold Macmillan, îl recomandă reginei pentru învestirea cu titlul de cavaler.

La sfîrşitul anilor '60, Sir Ted (niciodată Sir Edward) simţi că se apropie cu repeziciune timpul cînd filiala partidului trebuia să înceapă să caute un candidat mai tînăr. Îşi exprimă clar intenţia faţă de preşedintele filialei, arătînd că nu avea de gînd să mai candideze la alegerile viitoare. Se

pregătea, împreună cu Hazel, să se retragă într-un colţişor liniştit din îndrăgita East Anglia.

La puţin timp după alegeri, Ted fu surprins să primească un telefon din Downing Street, numărul 10[1]: „Domnul prim-ministru ar dori să-l vadă pe Sir Ted mîine dimineaţă la ora unsprezece şi jumătate."

Ted nu-şi putea imagina de ce voia Edward Heath să-l întîlnească. Cu toate că, desigur, avusese ocazia să viziteze locuinţa de la numărul 10 de cîteva ori pe vremea cînd era membru în Parlament, vizitele acelea avuseseră loc pentru cocteiluri, recepţii şi dineuri, care se organizau de cîte ori era primit un şef de stat. Recunoscu faţă de Hazel că era cam neliniştit.

Ted se înfiinţă a doua zi, la ora unsprezece şi şaptesprezece minute, în faţa intrării casei de la numărul 10. Funcţionarul de serviciu îl conduse de-a lungul coridorului de la parter şi îl rugă să ia loc în sala de aşteptare, care se afla alături de cabinetul ministerial. Ted nu mai era doar neliniştit, ci începuse chiar să se teamă. Se simţea ca un elev chiulangiu care urma să dea ochii cu directorul şcolii.

După cîteva minute apăru unul dintre secretarii personali ai primului-ministru:

— Bună dimineaţa, Sir Ted. Domnul prim-ministru vă aşteaptă.

Îl însoţi pe Ted pînă în cabinetul ministerial, unde domnul Heath se ridică în picioare şi îl salută.

— Drăguţ din partea dumitale să fii atît de prompt, Ted.

Ted trebui să-şi suprime un zîmbet. Primul-ministru ştia foarte bine că numai o boală grea sau un uragan l-ar fi putut împiedica să vină.

— Sper să mă poţi ajuta într-o problemă delicată, Ted, continuă prim-ministrul, căruia nu-i plăcea să-şi piardă timpul cu conversaţii de complezenţă. Urmează să numesc un nou guvernator în insulele St. George şi nu cunosc un om mai potrivit pentru treaba asta decît pe dumneata.

[1] Adresa la care se află reşedinţa oficială a primului-ministru britanic (n.tr.).

Ted îşi aminti de ziua în care doamna Thompson îl rugase să se gîndească să candideze pentru alegerile parlamentare. Dar de data asta nu avu nevoie de o săptămînă pentru a lua o hotărîre, deşi îi venea greu să recunoască faptul că, în ciuda unor informaţii vagi pe care le avea despre insulele St. George, i-ar fi fost imposibil să le găsească pe hartă. Răspunse de îndată foarte simplu:

— Mulţumesc, domnule prim-ministru. Mă simt onorat.

În săptămînile care urmară, Ted făcu numeroase vizite la Ministerul de Externe pentru a fi instruit în legătură cu diversele aspecte ale numirii sale. Citi apoi cu asiduitate fiecare carte, pamflet, document guvernamental procurate de înalţii funcţionari din minister.

După cîteva săptămîni de studiu aprofundat află că St. George era un mic grup de insule din mijlocul Oceanului Atlantic de Nord. Fusese colonizat de către britanici în 1643 şi de atunci avusese o lungă istorie imperială, dat fiind că băştinaşii respinseseră cu dispreţ orice ofertă de acordare a independenţei naţionale. Era una dintre coloniile Maiestăţii sale şi aşa doreau să rămînă.

Încă înainte de a porni în călătoria sa, Ted se obişnuise cu apelativul „Excelenţă". Dar după ce se văzu dotat cu două uniforme complete, făcute de Alan Benett de la Savile Row, Ted începu să se teamă că arată — cum sună expresia aceea modernă — ca „un bunicuţ la patru ace". Iarna trebuia să poarte un costum de lînă care imita pielea de căprioară, de culoare bleumarin, cu guler stacojiu şi mîneci pe care erau brodate frunze de stejar aurii. Vara, urma să se gătească cu uniforma albă de bumbac, cu guler brodat în aur şi fireturi aurii la umeri. Cînd îl vedea, în oricare dintre cele două uniforme, Hazel izbucnea în rîs.

Lui Ted nu-i veni deloc să rîdă cînd croitorii îi trimiseră nota de plată, mai ales după ce află că era puţin probabil să poarte uniforma mai des decît o dată sau de două ori pe an.

— Oricum, gîndeşte-te ce succes vei avea la bal mascat după ce vei ieşi la pensie, comenta Hazel.

Nou numitul guvernator şi comandant suprem al insulelor St. George, împreună cu soţia sa, plecă apoi cu avionul să-şi ia în primire postul la 12 ianuarie 1971. Au fost primiţi de

prim-ministru, ca prim cetățean al coloniei, și de procurorul-șef, ca reprezentant legal al reginei. După ce noul guvernator primi salutul celor șase polițiști, scutiți de îndatoririle obișnuite pentru această ocazie, într-o aproximativă poziție de drepți, orchestra orașului interpretă imnul național. Stindardul britanic se înălță pe acoperișul sălii de așteptare a aeroportului și niște aplauze cam anemice se auziră printre cei douăzeci sau treizeci de demnitari locali.

Sir Ted și Lady Barker au fost apoi conduși la reședința lor oficială într-un Rover cam vechi, care-i servise deja pe cei doi guvernatori precedenți. Cînd ajunseră la Casa Guvernului, șoferul opri mașina și sări afară ca să deschidă poarta. Înaintînd pe drumul pietruit, Ted și Hazel își văzură pentru prima oară noua locuință.

Conacul colonial ar fi impresionat orice vizitator. În mod evident construit în perioada de glorie a imperiului britanic, era disproporționat de mare în comparație cu importanța insulei și cu situația actuală a Angliei. Dar mărimea casei, așa cum aveau să descopere guvernatorul și soția sa destul de repede, nu presupunea în mod necesar eficiență sau confort.

Instalația de aer condiționat nu funcționa, iar cea de apă era nesigură. Doamna Rogers, femeia de serviciu, era în mod obișnuit scutită din motive de boală și singurul lucru pe care predecesorul lui Ted îl lăsase în urmă era un cîine de vînătoare bătrîn. Mai rău era că Ministerul de Externe nu avea fonduri ca să se ocupe de nici una dintre aceste probleme și de cîte ori Ted le pomenea în mesajele sale, i se sugerau diverse modalități economice prin care să le rezolve.

După cîteva săptămîni, Ted și Hazel începură să se gîndească la St. George ca la un fel de circumscripție parlamentară mai mare, împărțită în cîteva insule, cele două mari fiind Suffolk și Edward. Acest lucru îl însufleți pe Ted, care începu să se întrebe dacă prim-ministrul nu se gîndise în același fel cînd îi oferise postul.

Nu s-ar fi putut spune că îndatoririle guvernatorului erau împovărătoare: împreună cu Hazel, își petrecea cea mai mare parte a timpului vizitînd spitale, ținînd discursuri la serbările școlare și participînd, în juriu, la expozițiile florale. Evenimentul anului era desigur ziua de naștere a reginei, în iunie,

cînd guvernatorul dădea o petrecere în aer liber pentru demnitarii locali, la Casa Guvernului, şi echipa de cricket din Suffolk juca împotriva celei din Edward. O ocazie potrivită pentru cei mai mulţi cetăţeni ai coloniei să petreacă două zile de beţie cruntă.

Ted şi Hazel acceptară normele politicii pragmatice locale şi se obişnuiseră cu ideea că vor urma cinci ani de activitate diplomatică lejeră, în mijlocul unor oameni minunaţi, într-o climă divină. Nu se întrezărea nici un nor la orizont care să le poată întuneca existenţa fericită.

Pînă primiră telefonul acela.

Era într-o joi după-amiază şi guvernatorul se afla în biroul său citind *Times*-ul de luni. Tocmai se gîndise să mai amîne lectura unui articol lung despre o conferinţă importantă de la Washington, ca să termine de rezolvat jocul de cuvinte încrucişate, şi era pe punctul de a completa răspunsul la punctul 12 orizontal, cînd secretarul său, Charles Roberts, intră în grabă, fără să mai bată, în birou.

Ted îşi dădu seama că trebuie să fi fost vorba despre ceva important. Nu-l mai văzuse pe Charles grăbit şi, în nici un caz, intrînd în birou fără să bată la uşă.

— Mountbatten e la telefon, bîigui Charles.

N-ar fi arătat mai îngrijorat dacă ar fi anunţat că nemţii tocmai debarcaseră pe ţărmul nordic al insulei. Guvernatorul ridică din sprîncene.

— Amiralul flotei britanice, contele Mountbatten de Burma, spuse Charles, ca şi cum Ted n-ar fi înţeles.

— Atunci fă-mi legătura, spuse Ted calm, împăturind ziarul şi punîndu-l pe birou, în faţa lui.

Îl întîlnise pe Mountbatten de trei ori în ultimii douăzeci de ani, dar se îndoia că marea personalitate îşi va mai aminti de vreuna dintre aceste întîlniri. De altfel, în timpul ultimei lor întrevederi nu prea fusese la înălţimea funcţiei sale, aşa cum s-ar fi aşteptat amiralul, pentru că se simţise cam rău. Nu-şi dădea seama despre ce ar fi dorit Mountbatten să discute acum şi nu avea timp să se gîndească la asta deoarece telefonul de pe biroul său începuse să sune.

Pe cînd ridica receptorul, Ted se întreba dacă să i se adreseze lui Mountbatten cu „domnule conte", întrucît

deţinea acest grad de noblețe, cu „domnule comandant suprem", deoarece fusese şeful statului-major al armatei, sau cu „domnule amiral", pentru că funcţia de amiral al flotei britanice era pe viaţă.

Se opri în cele din urmă la „Bună dimineaţa, domnule".

— Bună dimineaţa, Excelenţă, sper că sînteţi bine sănătos.

— Da, mulţumesc, domnule, răspunse Ted.

— Pentru că îmi amintesc că ultima oară cînd ne-am întîlnit sufereaţi de o infecţie intestinală.

— Aveţi dreptate, domnule, răspunse guvernatorul surprins. Era sigur că Mountbatten nu îl sunase doar să îl întrebe de sănătate după atîţia ani.

— Domnule guvernator, probabil că sînteţi curios să ştiţi de ce vă sun.

— Aşa este, domnule.

— Mă aflu acum la congresul de la Washington şi intenţionam să mă întorc la Londra mîine dimineaţă.

— Înţeleg, domnule, spuse Ted fără să înţeleagă nimic.

— Dar m-am gîndit să fac un mic ocol şi să vă vizitez în trecere. Îmi place, de cîte ori am ocazia, să revăd coloniile noastre. În felul acesta o pot informa şi pe Maiestatea sa despre cum mai merg lucrurile pe acolo. Sper ca vizita mea să nu fie inoportună.

— Deloc, domnule,spuse Ted. Am fi încîntaţi să vă avem printre noi.

— Perfect, spuse Mountbatten. Atunci v-aş ruga să anunţaţi aeroportul că avionul meu va sosi în jurul orei patru, mîine după-amiază. Aş dori să înnoptez acolo, dar pentru că am un program foarte încărcat, va trebui să plec a doua zi de dimineaţă devreme.

— Bineînţeles, domnule. Nimic mai simplu. Soţia mea şi cu mine vă vom aştepta la aeroport mîine după-amiază la ora patru.

— Sînteţi foarte amabil, domnule guvernator. Apropo, aş prefera ca vizita mea să fie neprotocolară. Nu faceţi nici un efort special.

Legătura telefonică se întrerupse.

De îndată ce puse telefonul în furcă, veni rîndul lui Ted să alerge, pentru prima oară în ultimele două luni. Charles venea

drept spre el pe coridor. Era evident că ascultase convorbirea de la telefonul său.

— Găseşte-o pe soţia mea şi fă rost de un blocnotes. Imediat după aceea veniţi în birou.

Hazel sosi cîteva minute mai tîrziu strîngînd la piept un buchet de dalii, urmată de secretarul care de abia îşi trăgea sufletul.

— Ce-i cu graba asta, Ted? Ce rost are panica asta?

— Vine Mountbatten.

— Cînd? întrebă Hazel liniştită.

— Mîine după-amiază la ora patru.

— Iată un motiv de panică, recunoscu Hazel.

Aruncă florile într-o vază de pe pervazul ferestrei şi se aşeză vizavi de soţul ei, în faţa biroului.

— Poate nu este momentul cel mai potrivit să te anunţ că doamna Rogers este bolnavă.

— E admirabil cît de bine şi-a ales momentul, spuse Ted. Asta este. Va trebui să fabricăm o mare cacealma.

— Cum adică o cacealma? întrebă Hazel.

— Păi, să nu uităm că Mountbatten este membru al familiei regale, fost comandant al statului-major al armatei şi amiralul flotei britanice. Ultimul post colonial pe care l-a deţinut a fost cel de vicerege al Indiei, avînd în subordine trei regimente şi un personal de peste o mie de oameni. Aşa că nu-mi dau seama la ce se aşteaptă să găsească aici.

— Atunci să începem să facem o listă cu ceea ce trebuie făcut, spuse Hazel cu vioiciune.

Charles scoase un stilou din buzunarul interior al hainei, deschise blocnotesul şi aşteptă să primească instrucţiuni de la superiorul său.

— Dacă soseşte la aeroport, primul lucru la care se va aştepta va fi un covor roşu, spuse Hazel.

— Dar nu avem covor roşu, spuse Ted.

— Ba avem unul. Pe cel care duce de la sala de mese la sufragerie. Va trebui să-l folosim pe acela şi să sperăm că-l putem pune la loc înainte de a ajunge să viziteze acea parte a locuinţei. Charles, tu va trebui să-l rulezi şi să-l duci la aeroport, făcu o mică pauză, şi apoi să-l aduci înapoi.

Charles se bosumflă, dar începu să scrie cu mult zel.

— Şi Charles, ai putea să ai grijă ca pînă mîine să fie curăţat? interveni guvernatorul. Nici nu-mi dădusem seama că e roşu. Acum ce facem cu garda de onoare?

— Nu avem gardă de onoare, spuse Hazel. Poate îţi aminteşti că atunci cînd am sosit pe insulă am fost întîmpinaţi de prim-ministru, de procurorul-şef şi de şase poliţişti scoşi momentan din serviciul activ.

— Aşa este, spuse Ted. Atunci va trebui să ne bazăm pe infanterie.

— Te referi la colonelul Hodges şi echipa lui de războinici? Nici măcar nu au uniforme pe măsură. Iar în ce priveşte puştile...

— Hodges va trebui să pună cumva lucrurile la punct pînă mîine după-amiază la ora patru. Mă ocup eu de asta, spuse Ted notînd ceva în carnetelul său. Îl sun mai tîrziu. Acum ce facem cu fanfara?

— Există o fanfară a oraşului, spuse Charles. Şi mai există, desigur, fanfara poliţiei.

— Vor trebui să se unească, pentru această ocazie, ca să nu jignim pe nimeni.

— Dar, la un loc, nu ştiu mai mult de trei melodii, spuse Ted.

— Nu trebuie să ştie decît una, spuse Hazel. Imnul naţional.

— Aşa este, spuse guvernatorul. Şi pentru că sînt sigur că talentul lor muzical are nevoie de o oarecare încurajare, te las pe tine, Hazel, să te ocupi de asta. Problema următoare este cum să-l transportăm de la aeroport la Casa Guvernului.

— Bineînţeles că nu în Rover-ul acela vechi, spuse Hazel. S-a stricat de trei ori în ultima lună şi miroase îngrozitor.

— Henry Bendall are un Rolls-Royce, spuse Ted. Va trebui să-l rechiziţionăm.

— Atîta timp cît nimeni nu-i spune lui Mountbatten că maşina aparţine cioclului din oraş şi că tocmai a fost folosită ca atare în dimineaţa zilei în care a sosit, totul va fi perfect.

— Mick Flaherty are şi el un Rolls, îngînă Charles. Un Silver Shadow, dacă nu mă înşel.

— Dar îi urăşte pe englezi, spuse Hazel.

— Aşa este, spuse Ted, dar o să vrea oricum să participe la dineul de la Casa Guvernului cînd va auzi că oaspetele de onoare este un membru al familiei regale.

— Dineul? spuse Hazel ridicînd glasul îngrozită.

— Va trebui, desigur, să oferim un dineu în cinstea lui, spuse Ted. Şi mai rău este că toată lumea bună se va aştepta să fie invitată. Cîte persoane încap în sala de mese?

Atît el, cît şi Hazel se întoarseră către secretar.

— Şaizeci, dacă se înghesuie puţin, răspunse Charles ridicînd privirea de pe notiţele sale.

— Sîntem prinşi la înghesuială oricum, spuse Ted.

— Sigur că sîntem, răspunse Hazel. Pentru că nu avem şaizeci de farfurii, fără a mai vorbi de şaizeci de ceşti de cafea, şaizeci de linguriţe, şaizeci...

— Mai avem serviciul acela Royal Worcester lăsat de răposatul rege, după vizita din 1947, spuse Ted. Cîte tacîmuri mai pot fi folosite?

— La ultima socoteală au ieşit destule pentru paisprezece persoane, spuse Hazel.

— Perfect. Deci paisprezece persoane vor cina la masa de onoare.

— Ce facem cu meniul? întrebă Charles.

— Şi, mai ales, cine o să-l pregătească? adăugă Ted.

— Va trebui să o întrebăm pe Dotty Cuthbert dacă se poate lipsi de doamna Travis pentru o seară, spuse Hazel. Nu există pe insulă un bucătar mai bun.

— Şi o să avem nevoie şi de servitorul ei, fără a mai vorbi de restul personalului, adăugă Ted.

Charles ajunse la a treia pagină.

— Draga mea, ocupă-te mai bine de Lady Cuthbert, spuse Ted. Eu o să încerc să tratez cu Mick Flaherty.

— Următoarea noastră problemă va fi băutura, spuse Hazel. Nu uitaţi că ultimul guvernator a golit pivniţa înainte de plecare.

— Şi Ministerul de Externe refuză să o umple la loc, îşi aminti Ted. Jonathan Fletcher are cea mai bine aprovizionată pivniţă de pe insulă...

— Şi, slavă Domnului, nu o să aibă pretenţia să şadă la masa de onoare, spuse Hazel.

— Dacă ne limităm la paisprezece locuri, masa de onoare arată deja îngrozitor de aglomerată, spuse Ted.

— Dotty Cuthbert, familia Bendall, familia Flaherty, familia Hodge, spuse Hazel notînd fiecare nume. Fără a-i mai pune la socoteală pe primul-ministru, procurorul-şef, primarul, şeful poliţiei şi nevestele lor...Să sperăm că măcar unii dintre ei nu se vor simţi bine sau vor fi plecaţi în străinătate.

Vocea ei începuse să trădeze o oarecare disperare.

— Unde vor dormi? întrebă Charles cu un aer nevinovat.

— Dumnezeule! Am uitat că trebuie să şi doarmă, spuse Ted.

— O să-i dăm dormitorul nostru. Acolo se află singurul pat care nu are arcurile lăsate la mijloc, spuse Hazel.

— Ne vom muta în salonul Nelson pe timpul nopţii şi vom dormi pe paturile acelea îngrozitoare cu lemnul mîncat şi saltelele vechi de cînd lumea, umplute cu păr de cal.

— De acord, spuse Hazel. Voi avea grijă să scot toate lucrurile noastre din salonul Regina Victoria pînă diseară.

— Şi încă ceva, Charles, spuse guvernatorul. Sună, te rog, şi află ce-i place şi ce nu-i place lui Mountbatten: mîncare, băutură, obiceiuri ieşite din comun, orice poţi descoperi. Cu siguranţă au asemenea informaţii despre el şi n-aş dori ca domnul acesta să mă prindă pe picior greşit.

Secretarul mai întoarse o filă din caietul său şi continuă să scrie.

În următoarea oră cei trei discutară toate problemele care s-ar fi putut ridica în timpul vizitei şi, după ce mîncară cîte un sandviş în loc de prînz, porniră fiecare în altă direcţie pentru a-şi petrece după-amiaza dînd telefoane şi implorînd ajutor de la întreaga insulă.

Charles avu ideea ca guvernatorul să apară la programul ştirilor de seară al postului de televiziune local şi să anunţe faptul că un membru al familiei regale avea să viziteze insula a doua zi. Sir Ted spuse în finalul emisiunii că speră ca, pe cît posibil, cît mai mulţi oameni să vină la aeroport să-i ureze bun venit „marelui conducător militar" cînd avionul va ateriza la ora patru a doua zi după-masă.

În timp ce Hazel îşi petrecu seara făcînd curat în fiecare cameră în care marele conducător militar ar fi putut intra,

Charles, cu ajutorul unei lanterne, începu să îngrijească florile care străjuiau aleea principală şi Ted superviza întreaga operaţiune de strîngere a farfuriilor, tacîmurilor, alimentelor şi vinului din diferite părţi ale insulei, pentru Casa Guvernului.

— Ia să vedem acum, ce am uitat să facem? spuse Ted urcîndu-se în pat la ora două noaptea.

— Dumnezeu ştie, spuse Hazel obosită înainte de a stinge lumina. Dar, orice ar fi, să sperăm că Mountbatten nu va afla niciodată.

Guvernatorul, îmbrăcat în uniforma lui de vară, cu pantaloni albi cu vipuşcă aurie, cu pieptul plin de medalii şi decoraţii primite de-a lungul campaniilor militare şi purtînd pe cap o cască à la Wolsey[1] împodobită cu pene albe şi roşii de lebădă, ieşi pe palier, alăturîndu-se soţiei lui. Hazel era îmbrăcată într-o rochie de vară verde, pe care şi-o cumpărase în urmă cu doi ani pentru petrecerea în aer liber dată de guvernator, şi inspecta florile de la intrare.

— Prea tîrziu pentru asta, spuse Ted pe cînd încerca să îndrepte o ramură care se abătuse într-o parte. O să întîrziem la aeroport.

Coborîră treptele Casei Guvernului. În faţă, aliniate, se aflau două maşini Rolls-Royce, una neagră şi alta albă, precum şi vechiul lor Rover. Charles îi urmă de aproape, ducînd covorul roşu pe care-l introduse apoi în portbagajul Rover-ului. Şeful lui intră şi ocupă un loc în spatele primului Rolls-Royce.

Cel dintîi lucru pe care guvernatorul trebuia să-l afle era numele şoferului.

— Bill Simmons, i se spuse.

— Ţine minte, Bill: trebuie să dai impresia că faci meseria asta dintotdeauna.

— Sigur, dom' guvernator.

— Nu, spuse Ted cu fermitate. În faţa amiralului trebuie să mi te adresezi cu „Excelenţă", iar lordului Mountbatten

[1] Echivalent al mitrei purtate de acest cardinal şi om de stat britanic (1475?—1530)(n.tr.).

trebuie să-i spui „domnule conte". Dacă nu eşti sigur pe tine, mai bine să nu spui nimic.

— Am înţeles, dom' guvernator, Excelenţă.

Bill porni motorul şi conduse lent pînă la poartă, înainte de a o lua la dreapta şi a porni pe drumul care ducea spre aeroport. Peste un sfert de oră, cînd ajunseseră la capătul pistei, un poliţist dădu drumul micului şir de motociclete să pătrundă în interiorul pistei de aterizare, unde cele două fanfare intonau un potpuriu de melodii din *West Side Story*, sau cel puţin aşa le descifra cu urechea, cu oarecare toleranţă, Ted.

După ce ieşi din maşină, Ted ajunse în faţa celor trei rînduri de infanterişti în poziţie de repaus. Erau şaizeci şi unu de militari de vîrste variind de la şaptesprezece la şaptezeci de ani. Ted trebui să recunoască faptul că, deşi nu erau chiar gărzile regale, arătau mai bine decît „oastea lui Papuc". Şi aveau două calităţi majore: un colonel în carne şi oase, îmbrăcat la patru ace, şi un sergent-major în toată regula, cu o voce pe măsură.

Charles începuse deja să deruleze covorul roşu cînd guvernatorul îşi îndreptă atenţia către cordoanele instalate în grabă, dincolo de care observară cu plăcere o mulţime de oameni cum nu mai văzuse pe insula aceea nici măcar la meciul anual de fotbal dintre Suffolk şi Edward.

Mulţi dintre ei fluturau stindardul britanic şi cîţiva duceau panouri cu portretul reginei. Ted zîmbi şi-şi consultă ceasul. Avionul trebuia să sosească peste şaptesprezece minute.

Prim-ministrul, primarul, procurorul-şef, şeful poliţiei şi soţiile lor se aliniaseră la capătul covorului roşu. Soarele strălucea pe un cer senin, fără nici o urmă de nori. Ted aruncă o privire cuprinzătoare în jur: fiecare, în felul său, îşi dăduse obolul.

Deodată se auzi zgomotul motoarelor de avion şi mulţimea începu să aclame. Ted privi în sus cu mîna streaşină la ochi şi văzu un aparat de zbor Andover, din flota regală, coborînd spre aeroport. Atinse capătul pistei cu trei minute înainte de ora stabilită şi rulă pînă la covorul roşu la care ajunse exact cînd ceasul din turn bătea de patru ori.

Uşa avionului se deschise şi iată că apăru amiralul flotei britanice, contele Mountbatten de Burma, Cavaler al Ordinului Jartierei, consilier particular al reginei, Cavaler al Marii Cruci de Bath, distins cu Medalia de Merit, Cavaler al Ordinului Steaua Indiei, Cavaler al Imperiului Britanic, Cavaler al Marii Cruci a Ordinului Victorian, decorat cu Ordinul a Virtuţii Militare, membru al Societăţii Regale, Doctor Honoris Causa în drept civil, îmbrăcat în uniforma de gală pentru sezonul cald.

— Dacă asta înseamnă pentru el „neprotocolar", presupun că trebuie să fim mulţumiţi că nu şi-a anunţat vizita oficială, şopti Hazel în timp ce se îndrepta împreună cu Ted spre capul scării care fusese repede adusă la locul cuvenit.

Pe cînd Mountbatten cobora încet scara, mulţimea ovaţiona şi mai tare. De cum ajunse la covorul roşu, guvernatorul făcu un pas înainte, îşi scoase cascheta împodobită cu pene şi făcu o plecăciune. Amiralul salută şi în clipa aceea cele două fanfare ale oraşului intonară la unison imnul naţional. Mulţimea cînta *God Save the Queen*[1] cu atîta pasiune, încît notele false fură acoperite de exuberanţa interpretării.

Cînd imnul luă sfîrşit, guvernatorul spuse:

— Bine aţi venit în insulele St. George, domnule amiral.

— Mulţumesc, domnule guvernator, răspunse Mountbatten.

— Permiteţi-mi să v-o prezint pe soţia mea, Hazel.

Soţia guvernatorului păşi înainte, făcu o reverenţă şi dădu mîna cu amiralul.

— Cît de bine îmi pare să vă revăd, Lady Barker. Este, într-adevăr, o mare plăcere.

Guvernatorul îşi conduse oaspetele pînă la capătul covorului roşu şi îl prezentă prim-ministrului şi soţiei lui, Sheila, primarului şi soţiei acestuia, Caroline, procurorului-şef şi consoartei sale, Janet, precum şi şefului poliţiei şi ultimei sale soţii, al cărei nume nu şi-l mai amintea.

— Poate doriţi să inspectaţi garda de onoare, înainte de a ne îndrepta spre Casa Guvernului, sugeră Ted ducîndu-l pe Mountbatten în direcţia colonelului Hodges şi a oamenilor săi.

---

[1] *Dumnezeu s-o ocrotească pe regină*, imnul naţional britanic. (n.tr.)

— Cu cea mai mare plăcere, spuse amiralul, făcînd cu mîna mulțimii pe cînd amîndoi traversau pista spre garda care-l aștepta. Cînd mai aveau de străbătut douăzeci de metri pînă acolo, colonelul luă poziția de drepți, făcu trei pași înainte, salută și anunță solemn:

— Garda de onoare e gata de inspecție, domnule.

Mountbatten se opri și răspunse cu salutul militar naval, un semnal pentru sergentul-major, care stătea în poziție de drepți la șase pași în urma colonelului, să strige tare:

— Comandant în inspecție! Salut general! Prezentați arm'!

Primul rînd de soldați, care se aflau în posesia întregului arsenal al unității, prezentară armele, pe cînd cei din rîndul doi și trei luară poziția de drepți.

Mountbatten porni în marș, respectînd întocmai ritualul, inspectînd fiecare soldat cu gravitate, ca și cum ar fi fost vorba de o întreagă brigadă a gărzii regale. După ce trecu de ultimul soldat din ultimul rînd, colonelul luă poziția de drepți și salută din nou. Mountbatten răspunse la salut și zise:

— Mulțumesc, domnule colonel. Apreciez eforturile dumneavoastră, ați reușit minunat.

Guvernatorul îl conduse apoi pe Mountbatten spre Rolls-Royce-ul alb, unde Bill stătea într-o poziție pe care și-o închipuia a fi cea de drepți, ținînd în același timp deschisă portiera din spate a mașinii. Mountbatten intră în automobil și guvernatorul se grăbi să ajungă, prin spate, în partea cealaltă, deschise ușa și se așeză alături de oaspetele său. Hazel și aghiotantul amiralului luară loc în Rolls-Royce-ul negru, în timp ce Charles și secretarul amiralului trebuiră să se mulțumească cu Rover-ul. Guvernatorul spera ca Mountbatten să nu-i fi văzut pe cei doi membri ai personalului aeroportului strîngînd covorul roșu și punîndu-l în portbagajul Rover-ului. Hazel se ruga să-i fi rămas destule cearșafuri pentru patul din Salonul Verde. Altfel, aghiotantul și-ar fi putut pune tot felul de întrebări în legătură cu starea așternuturilor din casa aceea.

Singurele două motociclete din insulă, conduse de polițiști în uniforme albe, precedau cele trei automobile albe înaintînd către ieșire. Mulțimea făcea cu mîna și ovaționa cu

entuziasm pe cînd convoiul își începea scurtul drum către Casa Guvernului. Apariția televizată a lui Ted din seara precedentă avusese asemenea succes, încît tot drumul, pe o distanță de opt kilometri, era străjuit de oameni care-i urau bun venit oaspetelui.

Cînd se apropiară de porțile deschise, doi polițiști luară poziția de drepți și salutară în momentul în care intră mașina din capul coloanei. În depărtare Ted văzu un majordom, doi servitori și cîteva servitoare, toți elegant îmbrăcați, stînd în picioare pe trepte și așteptîndu-i să sosească.

— Fir-ar să fie, spuse aproape cu voce tare pe cînd mașina oprea în capătul scărilor, nu știu cum îl cheamă pe majordom.

Ușa mașinii fu deschisă cu eleganță de unul dintre servitori, în timp ce al doilea supraveghea descărcarea portbagajului.

Majordomul făcu un pas înainte spre Mountbatten pe cînd acesta ieșea din mașină.

— Carruthers, domnule conte, spuse el făcînd o plecăciune. Bine ați venit. Dacă sînteți amabil să mă urmați la apartamentul domniei voastre.

Amiralul, împreună cu guvernatorul și Lady Barker, urcară treptele spre Casa Guvernului și îl urmară pe Carruthers pe scara principală.

— Sînt magnifice aceste reședințe guvernamentale vechi, spuse Mountbatten cînd ajunse în capul scărilor.

Carruthers deschise ușa salonului Regina Victoria și rămase în picioare deoparte, ca și cum mai făcuse asta de o mie de ori pînă atunci.

— Ce minunat, spuse amiralul învăluind apartamentul cu o privire admirativă.

Se duse către fereastră și se uită la peluza proaspăt tunsă.

— Cît de mult îmi amintește de Broadlands, casa mea din Hampshire.

Lady Barker zîmbi la acest compliment, dar nu-și îngădui să se lase pe tînjală.

— Aveți nevoie de ceva, domnule conte? întrebă Carruthers, în timp ce unul dintre servitori se ocupa de despachetarea bagajelor.

Hazel îşi ţinea respiraţia.

— Nu, nu cred, spuse Mountbatten. Totul pare să fie perfect.

— Poate doriţi să luaţi ceaiul cu mine şi cu Hazel în sufragerie cînd sînteţi gata, domnule? sugeră Ted.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră, spuse amiralul. Voi coborî în aproximativ jumătate de oră, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

Guvernatorul şi soţia sa ieşiră din cameră, închizînd uşor uşa în urma lor.

— Cred că bănuieşte ceva, şopti Hazel, pe cînd coborau pe scări în vîrful picioarelor.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Ted, punîndu-şi pălăria cu pene în cuierul din hol, dar ăsta-i un motiv în plus să ne convingem că nu am uitat ceva. Voi începe cu sala de mese. Ar trebui să mergi să vezi cum se descurcă doamna Travis la bucătărie.

Cînd Hazel intră în bucătărie, o găsi pe doamna Travis pregătind legumele şi pe una dintre servitoare curăţînd cartofii. Îi mulţumi doamnei Travis pentru că preluase această sarcină, deşi fusese anunţată pe neaşteptate, şi recunoscu faptul că nu mai văzuse bucătăria atît de plină de mîncăruri exotice şi nici mesele atît de curate. Chiar şi podelele luceau lună. Dîndu-şi seama că prezenţa ei era inutilă, Hazel se duse alături de soţul ei în sala de mese, unde îl găsi admirînd priceperea cu care al doilea servitor aşeza tacîmurile pentru dineu, în timp ce servitoarea împăturea şerveţelele în formă de lebădă.

— Pînă aici totul e bine, spuse Hazel.

Ieşiră din sala de mese şi intrară în sufragerie. Aici Ted începu să se plimbe de la un capăt în celălalt al camerei, încercînd să-şi dea seama dacă uitase ceva, aşteptîndu-şi în felul acesta importantul musafir să ia ceaiul cu ei.

Cîteva clipe mai tîrziu, Mountbatten păşi în încăpere. Nu mai era îmbrăcat în uniforma de amiral, ci se schimbase într-un costum gri la două rînduri.

— Fir-ar să fie, gîndi Ted realizînd de îndată ce uitase să facă.

Hazel se ridică în picioare pentru a-şi întîmpina oaspetele şi îl conduse spre un scaun confortabil.

— Trebuie să vă spun, Lady Barker, că majordomul dumneavoastră e nemaipomenit, spuse Mountbatten. A ştiut şi ce marcă de whisky prefer. De cînd îl aveţi aici?

— Nu de mult, recunoscu Hazel.

— În fine, dacă doreşte vreodată să lucreze în Anglia, nu ezitaţi să mă informaţi, deşi trebuie să recunosc că ar fi o nebunie să-l lăsaţi să plece, adăugă el pe cînd o servitoare intră cu un splendid serviciu de ceai Wedgwood, pe care Hazel nu-l mai văzuse niciodată.

— Marca „Earl Gray", dacă nu mă înşel, spuse Hazel.

— Ce memorie remarcabilă aveţi, Lady Barker, spuse amiralul în timp ce fata turna ceaiul.

„Mulţumesc lui Dumnezeu pentru informaţiile primite de la Ministerul de Externe", se gîndi Hazel acceptînd complimentul cu un zîmbet.

— Şi cum a fost la conferinţă, domnule? întrebă Ted punîndu-şi în ceai un cub de zahăr, singurul lucru faţă de care avea sentimentul că într-adevăr le aparţine.

— Pentru englezi a fost foarte bine, spuse Mountbatten. Dar ar fi fost şi mai bine dacă francezii n-ar fi recurs la trucurile lor obişnuite. Giscard pare să se considere un fel de combinaţie de Carol cel Mare şi Ioana d'Arc.

Oaspeţii rîseră politicoşi.

— Nu, adevărata problemă cu care se confruntă în momentul de faţă, Ted, este pur şi simplu...

Pînă ca Mountbatten să fi terminat de comentat rezultatele congresului, să-şi fi exprimat opiniile sale cam îndrăzneţe în legătură cu James Callaghan şi Ted Heat, să fi discutat problema găsirii unei soţii pentru prinţul Charles şi urmările afacerii Watergate, se făcuse aproape timpul să se schimbe.

— Ne îmbrăcăm pentru cină?

— Da, domnule, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

— Să-mi pun toate decoraţiile? întrebă Mountbatten cu o notă de speranţă în glas.

— Cred că ar fi foarte nimerit, domnule, răspunse Ted amintindu-şi că cei de la Externe îi vorbiseră despre plăcerea

amiralului de a-şi pune hainele de gală de cîte ori se ivea ocazia.

Mountbatten zîmbi şi tocmai atunci Carruthers apăru tăcut la uşă. Ted ridică o sprînceană întrebător.

— V-am pregătit uniforma de gală, domnule conte. Mi-am permis să vă calc pantalonii. Camerista vă pregăteşte baia.

Mountbatten îi zîmbi.

— Mulţumesc, spuse el ridicîndu-se de pe scaun. Un ceai minunat, adăugă întorcîndu-se către Hazel. Şi un personal atît de priceput. Hazel, nu ştiu cum ai reuşit asta.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse Hazel, încercînd să nu roşească.

— La ce oră să cobor pentru cină, Ted? întrebă Mountbatten.

— Primii musafiri ar trebui să sosească pe la şapte jumătate, domnule. Sperăm să putem servi cina în jurul orei opt, dacă vă convine.

— Nici nu se putea mai bine, declară Mountbatten. Cîţi invitaţi aşteptaţi?

— Aproximativ şaizeci, domnule. Veţi găsi lista musafirilor pe noptiera dumneavoastră. Hazel şi cu mine am putea să venim să vă luăm la opt fără zece?

— Îţi conduci nava cu destoinicie, Ted, spuse Mountbatten aprobator. Voi fi gata la ora stabilită, adăugă el ieşind din încăpere şi urmîndu-l pe Carruthers.

De îndată ce uşa se închise, Hazel îi spuse cameristei:

— Molly, vrei să strîngi serviciul de ceai?

Avu o ezitare de o clipă.

— Te cheamă Molly, nu-i aşa?

— Da, doamnă, spuse fata.

— Cred că îşi dă seama, spuse Ted cu o mină îngrijorată.

— Tot ce se poate, dar acum n-avem timp să ne gîndim la aşa ceva, spuse Hazel îndreptîndu-se spre bucătărie ca să mai vadă cum merg lucrurile acolo.

Muntele de cartofi se transformase într-o grămadă mai mică, gata curăţată. Doamna Travis, care pregătea sosurile, cerea mai mult piper şi alte mirodenii care trebuiau cumpărate de la un magazin din centrul oraşului. Realizînd din nou că nu avea ce face în bucătărie, Hazel se duse în sala

de mese unde îl găsi pe Ted. Masa de onoare era acum în întregime aranjată: pe ea se aflau vesela şi tacîmurile serviciului regal pentru cină. Trei rînduri de pahare pentru vin, şervete de olandă brodate şi, în mijlocul mesei, un fazan ornamental de argint, care adăuga farmec întregului aranjament.

— Cine ni l-a împrumutat? întrebă ea.

— N-am idee, răspunse Ted. Un lucru e sigur. Pînă mîine dimineaţă se va întoarce de unde a venit.

— Dacă nu va fi prea multă lumină, îi şopti Hazel, s-ar putea să nu observe că la celelalte mese este un alt fel de veselă.

— Dumnezeule, uite cît e ceasul! spuse Ted.

Ieşiră din sala de mese şi o pomiră repede pe scări. Ted era gata să se năpustească în camera lui Mountbatten, dar îşi luă seama la timp.

Guvernatorului îi plăcea uniforma sa din piele de căprioară, bleumarin, cu gulerul şi manşetele de culoare stacojie. Se admira în oglindă cînd Hazel intră în cameră într-un taior roz, de la Hardy Amies, pe care crezuse că aruncase banii, pentru că nu s-ar fi aşteptat să aibă vreodată ocazia să îl poarte.

— Bărbaţii sînt atît de vanitoşi, spuse ea în timp ce soţul ei continua să se admire în oglindă. Cred că îţi dai seama că uniforma asta este pentru sezonul rece?

— Îmi dau seama foarte bine, spuse Ted cu ţîfnă, dar e singura pe care o am. Oricum, sînt sigur că Mountbatten ne va întrece pe amîndoi.

Îndepărtă cu mîna o scamă de pe pantalonii proaspăt călcaţi.

Guvernatorul şi soţia sa ieşiră din salonul Nelson şi coborîră pe scara principală puţin înainte de ora şapte şi douăzeci. Găsiră acolo încă un servitor, nemişcat lîngă uşa din faţă, şi două servitoare, vizavi, ducînd tăvi de argint pline cu pahare de şampanie. Hazel se prezentă celor trei şi mai inspectă o dată florile de la intrare.

Cînd pendula din hol bătu de şapte şi jumătate, primul oaspete îşi făcu apariţia.

— Henry, îmi pare aşa de bine să te văd. Îţi mulţumesc pentru Rolls. Şi pentru Bill, dacă tot veni vorba, adăugă el şoptind, puţin teatral.

— A fost plăcerea mea, Excelenţă, răspunse Henry Bendall. Trebuie să vă spun că îmi place foarte mult uniforma dumneavoastră.

Lady Cuthbert năvăli pe uşa din faţă.

— Nu mă pot opri. Vă rog să nu-mi daţi nici o atenţie. Faceţi-vă că nu mă vedeţi.

— Dotty, nu ştiu ce ne-am fi făcut fără tine, spuse Hazel urmînd-o pe cînd aceasta traversa holul.

— Îmi face plăcere să vă ajut, spuse Lady Cuthbert. M-am gîndit să trec pe aici mai devreme ca să pot sta cîteva minute cu doamna Travis la bucătărie. Apropo, Benson este afară, în maşină, gata să dea o fugă acasă dacă mai aveţi nevoie de ceva.

— Eşti o sfîntă, Dotty. Să te conduc...

— Nu, nu-ţi face probleme, spuse Lady Cuthbert. Cunosc casa foarte bine. Rămîi aici să-ţi primeşti musafirii.

— Bună seara, domnule primar, spuse Ted, în timp ce Lady Cuthbert dispărea la bucătărie.

— Bună seara, Excelenţă. Cît de drăguţ din partea dumneavoastră să ne invitaţi cu o asemenea ocazie specială.

— Şi ce rochie frumoasă aveţi, doamnă Janson, spuse guvernatorul.

— Mulţumesc, Excelenţă, spuse soţia primarului.

— Nu doriţi să serviţi un pahar de şampanie? întrebă Hazel, care tocmai se întorsese lîngă soţul ei.

Pînă la opt fără un sfert cei mai mulţi oaspeţi sosiseră şi Ted discuta cu Mick Flaherty, cînd soţia lui îi atinse uşor cotul. El îi aruncă o privire.

— Cred că ar trebui să mergem să îl aducem acum, şopti ea.

Ted dădu din cap afirmativ şi îl rugă pe procurorul-şef să primească el oaspeţii în locul lui. Îşi croiră drum prin mulţimea invitaţilor angajaţi în diverse discuţii şi urcară pe scara principală.

Cînd ajunseră în faţa uşii salonului Regina Victoria, se opriră şi se uitară unul la celălalt.

Ted se uită la ceas. Era opt fără zece. Se aplecă înainte şi bătu uşor la uşă.

Carruthers deschise de îndată uşa dezvăluindu-l privirilor celor doi pe Mountbatten, îmbrăcat în al treilea costum din ziua aceea: uniforma de gală a amiralului flotei britanice; trei stele, o centură de culoare auriu-albăstruie şi opt rînduri de decoraţii de război.

— Bună seara, Excelenţă, spuse Mountbatten.

— Bună seara, domnule, răspunse guvernatorul, extrem de impresionat.

Amiralul făcu trei paşi înainte şi se opri în capul scării. Luă poziţia de drepţi. Ted şi Hazel îl încadrară şi aşteptară. El nu se mişcă şi nici ei nu schiţară nici un gest.

Carruthers începu să coboare scările fără grabă şi se opri pe a treia treaptă. Îşi drese vocea şi aşteptă ca oaspeţii adunaţi acolo să facă tăcere.

— Excelenţă, domnule prim-ministru, domnule primar, doamnelor şi domnilor, anunţă el, preadistinsul conte Mountbatten de Burma.

Mountbatten coborî încet scările aplaudat de invitaţi. Cînd ajunse în dreptul lui Carruthers, acesta făcu o plecăciune adîncă. Guvernatorul, cu Hazel la braţ, îl urma cu doi paşi în urmă.

— Trebuie să-şi fi dat seama, şopti Hazel.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar oare ştie că noi bănuim asta? spuse Ted.

Cu multă eleganţă, Mountbatten făcu un ocol al încăperii şi Ted îl prezentă fiecărui oaspete. Aceştia făceau plecăciuni şi reverenţe ascultînd cu atenţie cele cîteva cuvinte pe care le rostea amiralul. Numai Mike Flaherty făcu excepţie continuîndu-şi conversaţia şi rămînînd mai drept decît îl văzuse Ted vreodată.

La ora opt unul dintre servitori bătu gongul, despre care atît guvernatorul, cît şi soţia sa nu ştiuseră că există. Carruthers anunţă:

— Domnule conte, Excelenţă, domnule prim-ministru, domnule primar, doamnelor şi domnilor, cina este servită.

Dacă a existat vreodată un bucătar mai iscusit ca doamna Travis pe insula St.George, nimeni de la masa de onoare nu

l-ar fi putut numi, mai ales că sus-numita doamnă se întrecuse pe sine şi de data aceasta.

Mountbatten conversa şi zîmbea fără să ascundă faptul că se simţea minunat. Vorbi mult timp cu Lady Cuthbert, al cărei soţ luptase sub comanda sa la Portsmouth, şi cu Mick Flaherty, pe care îl asculta atent şi politicos.

Bucatele erau excelente: sufleu, urmat de cotlet de miel şi, ca desert, merengue de nuci şi caise. Mountbatten lăuda fiecare soi de vin şi ceru chiar încă un pahar de Porto.

După cină, la cafea, se alătură celorlalţi oaspeţi în sufragerie şi reuşi să schimbe o vorbă cu fiecare, deşi fusese interpelat de colonelul Hodges, care încercase să îl reţină mai mult într-o discuţie privind reducerea bugetului apărării.

Oaspeţii începură să plece cu puţin înainte de miezul nopţii şi Ted se amuză văzîndu-l pe Mick Flaherty luîndu-şi la revedere de la amiral cu o plecăciune adîncă şi auzindu-l spunîndu-i:

— Noapte bună, domnule conte. A fost o onoare să vă întîlnesc.

Dotty plecă printre cei din urmă, făcînd o plecăciune plină de respect în faţa oaspetelui de onoare.

— Aţi participat din plin la reuşita acestei seri, Lady Cuthbert, îi spuse Mountbatten.

„Dacă aţi şti cît de mult", gîndi Hazel.

După ce servitorul închise uşa în urma ultimului musafir, Mountbatten se întoarse spre gazda sa şi îi spuse:

— Hazel, trebuie să-ţi mulţumesc pentru această ocazie atît de rară, de neuitat. Nici bucătarul-şef de la „Savoy" nu ar fi putut organiza un banchet mai reuşit. Totul a fost perfect.

— Sînteţi foarte amabil, domnule. Voi transmite mulţumirile dumneavoastră întregului personal. Se oprise la timp ca să nu spună „personalului meu". Ce aş mai putea face pentru domnia voastră înainte de a vă retrage?

— Nimic, mulţumesc, răspunse Mountbatten. A fost o zi plină şi cu permisiunea voastră, mă voi retrage acum.

— Şi la ce oră doriţi să serviţi micul dejun? întrebă guvernatorul?

— La ora şapte şi jumătate vi se pare convenabil? întrebă Mountbatten. În felul acesta voi putea pleca de pe aeroport la ora nouă.

— Bineînţeles, spuse Ted. Voi avea grijă să îl anunţ pe Carruthers să vă servească un mic dejun uşor în cameră la şapte şi jumătate, dacă nu doriţi cumva mîncare gătită.

— Un mic dejun uşor este foarte potrivit, spuse Mountbatten. A fost o seară perfectă. Personalul vostru a contribuit din plin la asta, Hazel. Noapte bună şi mulţumesc, draga mea.

Guvernatorul făcu o plecăciune şi soţia sa o reverenţă pe cînd ilustrul personaj începea să urce scările cu doi paşi în urma lui Carruthers. Cînd majordomul închise uşa salonului Regina Victoria, Ted îşi cuprinse soţia de talie şi îi spuse:

— Ştie că ştim.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Hazel. Dar oare ştie că ştim că el ştie?

— Va trebui să cuget la asta, spuse Ted.

Se întoarseră braţ la braţ în bucătărie, unde o găsiră pe doamna Travis împachetînd farfuriile într-o ladă, supravegheată de Lady Cuthbert, ale cărei mîneci de la rochia de gală erau suflecate pînă sus

— Cum te-ai întors, Dotty? întrebă Hazel.

— Am luat-o prin curtea din spate şi am pătruns pe la intrarea servitorilor, răspunse Lady Cuthbert.

— Ai observat vreun lucru care nu a mers cum trebuie? întrebă Hazel îngrijorată.

— Nu cred, răspunse Lady Cuthbert. Dacă nu punem la socoteală faptul că Mick Flaherty nu şi-a putut goli al patrulea pahar de muscat de Venise.

— Doamnă Travis, nici bucătarul-şef de la „Savoy" n-ar fi putut să pregătească un banchet mai reuşit. A fost perfect. Nu fac decît să repet cu exactitate cuvintele contelui Mountbatten.

— Vă mulţumesc, Excelenţă, spuse doamna Travis. Are o poftă de mîncare extraordinară, nu-i aşa? adăugă ea zîmbind.

O clipă mai tîrziu Carruthers intră în bucătărie. Inspectă încăperea, din nou curată lună, apoi se întoarse către Ted şi spuse:

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule, noi vom pleca acasă.

— Bineînţeles, spuse guvernatorul. Şi permite-mi să îţi mulţumesc, Carruthers, pentru rolul pe care l-ai jucat, împre-

ună cu uimitoarea dumitale echipă. Ai făcut o treabă minunată. Contele Mountbatten te-a lăudat tot timpul.

— Domnul conte a fost foarte amabil. La ce oră ați dori să ne întoarcem dimineață, să-i pregătim și să-i servim micul dejun?

— A cerut un mic dejun ușor, în camera lui, la șapte și jumătate.

— Atunci ne întoarcem pe la șase și jumătate, spuse Carruthers.

Hazel le deschise ușa de la bucătărie și duseră afară lăzile pline de veselă și coșurile încărcate cu alimente pînă la mașinile care așteptau acolo. Ultima plecă Dotty, ținînd în mînă fazanul de argint. Hazel o sărută pe ambii obraji înainte de plecare.

— Nu știu cum te simți tu, dar în ce mă privește, sînt frînt de oboseală, spuse Ted în timp ce zăvora ușa de la bucătărie.

Hazel se uită la ceas. Era unu și șaptesprezece minute.

— Mă simt dărîmată, recunoscu ea. Hai să mergem să încercăm să dormim, pentru că și noi trebuie să ne trezim mîine dimineața la ora șapte să fim siguri că totul este gata înainte să plece la aeroport.

Ted își cuprinse din nou soția de talie:

— Victoria îți aparține în întregime, draga mea.

Intrară în hol și, obosiți, începură să urce scările, fără să rostească o vorbă de teamă că și-ar putea deranja oaspetele. Cînd ajunseră pe palier, se opriră îngroziți de ceea ce le văzură ochii: trei perechi de pantofi de piele neagră, ordonat așezați, unul lîngă altul, în fața ușii salonului Regina Victoria.

— Acum sînt sigură că știe, spuse Hazel.

Ted dădu din cap afirmativ și întorcîndu-se către soția lui o întrebă în șoaptă:

— Tu sau eu?

Hazel își îndreptă cu fermitate degetul arătător către soțul ei:

— Bineînțeles că tu, dragul meu, spuse ea cu o voce mieroasă înainte de a dispărea în salonul Nelson.

Ted ridică din umeri, apucă pantofii amiralului și se întoarse jos, în bucătărie.

Excelența sa, guvernatorul și comandantul suprem al armatei din insulele St. George, își petrecu o perioadă îndelun-

gată de timp lustruind cele trei perechi de pantofi deoarece îşi dădea seama nu numai de faptul că urmau să fie inspectaţi de către comandantul suprem al flotei engleze, dar trebuiau, de asemenea, să arate ca şi cum ar fi fost lustruiţi de Carruthers.

În lunea următoare, după ce se întoarse la Whitehall, la Ministerul Marinei, Mountbatten făcu un raport complet al vizitei sale în insulele St. George. Copii ale raportului fură trimise reginei şi ministrului de externe.

Amiralul povesti despre vizita sa la o petrecere de familie, într-o sîmbătă seara, la Windsor Castle şi, de îndată ce rîsetele încetară, regina îl întrebă:

— Şi cînd ai început să bănuieşti ce se petrece?

— Carruthers l-a dat de gol. Ştia totul despre Sir Ted, în afară de regimentul în care şi-a făcut serviciul militar. Asta nu i se poate întîmpla unui adevărat veteran.

Regina mai puse o întrebare:

— Crezi că guvernatorul ştia că tu ştii?

— Nu pot fi sigur, Lillibet, răspunse Mountbatten după un moment de gîndire. Dar intenţionez să-i risipesc orice îndoială în această privinţă.

Ministrul de externe se amuză copios citind raportul lui Mountbatten şi anexă o notă la ultima pagină, cerînd lămuriri în legătură cu două probleme:

(a) Cum puteţi fi sigur că personalul care a servit cina nu făcea parte din anturajul guvernatorului?

(b) Credeţi că Sir Ted ştia că ştiaţi?

Amiralul răspunse:

(a) După cină, una dintre servitoare a întrebat-o pe Lady Barker dacă doreşte zahăr la cafea, dar o clipă mai tîrziu i-a pus lui Lady Cuthbert două bucăţi de zahăr fără să mai întrebe.

(b) Poate că nu. Dar cu siguranţă că va afla de Crăciun.

Lui Sir Ted îi făcu plăcere să primească o felicitare de Crăciun de la contele Mountbatten, în care scria: „Toate cele bune, Dickie. Mulţumesc pentru un sejur de neuitat." Felicitarea era însoţită de un cadou.

Hazel desfăcu pachetelul şi găsi înăuntru o cutie de cremă de pantofi neagră Cherry Blossom. Comentă laconic:

— Acum ştim că ştia.

— De acord, spuse Ted cu un zîmbet larg. Dar oare ştia că noi ştim că el ştie? Asta aş vrea eu să ştiu.

NU VEI AJUNGE SĂ REGREŢI

Aşadar căzură de acord: David îi lăsa totul moştenire lui Pat. Dacă unul dintre ei murea, celălalt, cel puţin, avea să fie asigurat din punct de vedere financiar pe tot restul vieţii. David simţea că acesta era puţinul pe care îl putea face pentru cineva care stătuse alături de el atîţia ani, mai ales că el îi fusese necredincios.

Se cunoscuseră de cînd erau copii, pentru că părinţii lor fuseseră buni prieteni. Ambele familii speraseră că David se va căsători în cele din urmă cu Ruth, sora lui Pat, şi nu-şi putură ascunde surpriza — iar în cazul tatălui lui Pat dezaprobarea — cînd cei doi tineri începură să trăiască împreună, mai ales că Pat era cu trei ani mai în vîrstă decît David.

Un timp David amînase problema sperînd într-o vindecare miraculoasă, în ciuda insistenţelor unui agent de asigurări pisălog de la „Geneva Life", pe nume Marvin Roebuck, care în ultimele nouă luni îl tot bătuse la cap să se întîlnească. În prima zi de luni din a zecea lună îi telefonă din nou. De data aceasta acceptă, fără tragere de inimă, să-l vadă. Alese o dată la care ştia că Pat va fi în tura de noapte la hotel şi îl rugă pe Roebuck să vină la ei acasă. În felul acesta ar fi părut că agentul de asigurări era cel care venise după el.

David tocmai uda planta sa stacojie, *clupea harengus*, de pe masa din hol, cînd Marvin Roebuck apăsă pe butonul soneriei de la uşa din faţă. După ce îi turnă musafirului său un pahar de Budweiser, David îi spuse că-şi făcuse toate tipurile

de asigurări posibile: pentru furt, accidente de mașină, bunuri imobiliare, sănătate, chiar și o asigurare de vacanță.

— Dar una pe viață? întrebă Marvin lingîndu-și buzele.

— De asta nu am nevoie, spuse David. Am un salariu bun, sînt asigurat peste poate, și pe deasupra părinții mei îmi vor lăsa totul mie.

— Dar nu ar fi mai prudent să aveți o sumă mai mare care să vă parvină automat cînd împliniți vîrsta de șaizeci sau șaizeci și cinci de ani? întrebă Marvin încercînd să forțeze o ușă care, fără să știe, era larg deschisă. La urma urmelor, nu se poate ști ce dezastru te așteaptă la fiecare cotitură.

David știa cu exactitate ce dezastru îl aștepta la cotitură, dar întrebă cu un aer inocent:

— La ce cifră vă gîndiți?

— Ei bine, asta depinde de cît cîștigați acum, spuse Marvin.

— O sută douăzeci de mii de dolari pe an, spuse David încercînd să dea un ton firesc vocii sale, dat fiind că suma reprezenta aproape dublul salariului său real. Marvin era, în mod evident, impresionat și David rămase tăcut în timp ce Roebuck făcea în minte niște calcule rapide.

— Ei bine, spuse Marvin în cele din urmă, aș sugera jumătate de milion de dolari, ca o sumă aproximativă. În fond, adaugă el, plimbîndu-și degetul pe o foaie cu tabele contabile pe care o scosese din servieta de aluminiu, aveți numai douăzeci și șapte de ani, așa că veți putea plăti ratele cu ușurință. De fapt, ați putea chiar să vă gîndiți la o sumă mai mare, dacă sînteți sigur că venitul dumneavoastră va continua să crească în următorii ani.

— Așa a fost în ultimii șapte ani, spuse David, de data asta fără să mai mintă.

— Cu ce vă ocupați, stimate domn? întrebă Marvin.

— Acțiuni și titluri de rentă, răspunse David fără să dea detalii despre mica firmă la care lucra și unde ocupa o poziție inferioară.

Marvin își linse buzele din nou, deși i se spusese de nenumărate ori la cursurile de reciclare să nu o mai facă, mai ales cînd era pe cale să dea marea lovitură.

— Deci la ce sumă credeţi că ar trebui să mă opresc? întrebă David continuînd să manevreze lucrurile aşa încît să pară că Marvin era cel care lua hotărîrile.

— Păi, un milion s-ar încadra foarte bine în limitele creditului dumneavoastră, spuse Marvin uitîndu-se încă o dată peste tabelele lui. Ratele lunare ar putea părea la început cam mari, dar cu anii, luînd în consideraţie ritmul inflaţiei şi creşterea salariului, ne-am putea aştepta să devină nesemnificative.

— Cît ar trebui să plătesc pe lună ca să ajung la un milion? întrebă David încercînd să dea impresia că s-ar putea să cedeze.

— Presupunînd că alegem vîrsta de şaizeci de ani ca termen final al contractului, ar fi vorba de puţin peste o mie de dolari pe lună, spuse Marvin încercînd să dea impresia că vorbeşte despre o sumă neglijabilă. Şi nu uitaţi că şaizeci la sută sînt scutiţi de taxe, aşa că în realitate veţi plăti doar cincisprezece dolari pe zi ca să ajungeţi la un milion exact atunci cînd veţi avea mai multă nevoie de el. Şi încă ceva: mia aceea e constantă, nu creşte niciodată. De, fapt este la adăpost de inflaţie.

Scoase un rîs strident, îngrozitor.

— Dar voi primi suma întreagă, indiferent de ce s-ar întîmpla pe piaţă?

— Un milion de dolari cînd veţi împlini şaizeci de ani, confirmă Marvin, orice s-ar întîmpla, în afară de sfîrşitul lumii. Nici măcar eu nu pot da o poliţă de asigurare pentru asta, spuse el scoţînd încă o dată rîsul acela strident. Totuşi, stimate domn, dacă s-ar întîmpla să muriţi înainte de a ajunge la şaizeci de ani, Doamne fereşte de aşa ceva, orice persoană care depinde financiar de dumneavostră va primi imediat întreaga sumă.

— Nu există asemenea persoane, spuse David încercînd să ia un aer plictisit.

— Trebuie să fie cineva la care ţineţi în mod special, spuse Marvin. Un bărbat bine ca dumneavoastră...

— Ce-ar fi să lăsaţi aici formularele, domnule Roebuck, şi mă voi gîndi la asta în weekend. Promit să vă sun.

Marvin părea dezamăgit. Ştia şi fără cursurile de reciclare că un client trebuie încolţit şi executat de la prima întîlnire. Nu trebuie lăsat să scape, pentru că astfel va avea timp de gîndire. Buzele i se uscaseră.

Pat se întoarse din schimbul de noapte în primele ore ale dimineţii, dar David stătuse treaz gîndindu-se la cele discutate în timpul întîlnirii cu Marvin. Pat se temea şi nu avea prea mare încredere în planul acesta. David avusese întotdeauna grijă de problemele lor în trecut, mai ales de cele financiare, şi Pat nu ştia cum vor ieşi lucrurile cînd David nu va mai fi în preajmă cu sfaturile lui. Slavă Domnului că David era cel care urma să trateze cu Marvin. Pat n-ar fi fost în stare să refuze nici măcar un vînzător ambulant de perii care i-ar fi venit la uşă.

— Şi ce facem acum? întrebă Pat.

— Aşteptăm.

— Dar i-ai promis lui Marvin că îl suni.

— Ştiu, dar nu am de gînd să fac asta, spuse David cuprinzînd cu o mînă umerii lui Pat. Pun pariu pe o sută de dolari că Marvin mă va suna luni dimineaţă la prima oră. Şi nu uita: trebuie să pară că el este cel care are nevoie de mine.

După ce se urcară în pat, din pricina crizei de astmă care interveni brusc, Pat hotărî că nu era momentul potrivit să-l roage pe David să-i explice încă o dată amănunţit problema. La urma urmelor, după cum David îi explicase de nenumărate ori, nu era nevoie ca Pat să se vadă cu Marvin.

Marvin sună luni de dimineaţă la ora opt şi jumătate.

— Am vrut să vă prind înainte de a pleca să vă vindeţi acţiunile şi obligaţiunile, zise el. Aţi luat vreo hotărîre?

— Da, am luat, spuse David. Am discutat cu mama mea, în weekend, şi ea este pentru milionul de dolari, pentru că cinci sute de mii nu este o sumă aşa de mare cînd ajungi la şaizeci de ani.

Marvin se bucură că David nu-l putea vedea lingîndu-şi buzele.

— Este limpede că mama dumneavoastră este o femeie foarte inteligentă, comentă el.

— Nu vreţi să vă ocupaţi dumneavoastră de partea birocratică a problemei? întrebă David, încercînd să dea impresia că nu dorea să se ocupe de amănuntele întregii afaceri.

— Bineînţeles, spuse Marvin. Nici nu vă mai gîndiţi la toată povestea asta. Lăsaţi în seama mea toată corvoada. Ştiu că aţi luat o hotărîre înţeleaptă. Vă asigur că nu veţi ajunge să regretaţi.

A doua zi Marvin sună din nou ca să îi spună că hîrtiile fuseseră completate şi că nu mai era necesar decît un consult medical „de rutină", cum tot repeta el. Dar pentru că suma de asigurare era considerabilă, consultul trebuia făcut la doctorul firmei, la New York.

David făcu mare caz de faptul că trebuia să călătorească pînă la New York, adăugînd că poate luase o hotărîre pripită, dar Marvin îl copleşi cu argumente şi rugăminţi mieroase, aşa că în cele din urmă cedă.

În seara următoare, după ce Pat plecase la lucru, Marvin veni la el acasă cu toate formularele.

David semnă trei documente separate, pe spaţiul dintre două cruciuliţe făcute cu creionul. La sfîrşit scrise cu litere de o şchioapă numele lui Pat într-o căsuţă pe care Marvin i-o indicase cu degetul lui gros.

— Ca unică persoană dependentă financiar de dumneavoastră, îi explică agentul de asigurări, în caz de deces înainte de 1 septembrie 2027, Doamne fereşte. Sînteţi căsătorit cu Pat?

— Nu, trăim doar împreună, răspunse David.

După ce îl mai blagoslovi de cîteva ori cu „prieteni" şi „nu veţi ajunge să regretaţi", Marvin părăsi locuinţa ţinînd strîns formularele în mînă.

— Acum tot ce trebuie să faci este să-ţi ţii firea, îi spuse David lui Pat de îndată ce primi confirmarea că documentele au fost completate. Aminteşte-ţi doar atît: nimeni nu mă cunoaşte aşa de bine ca tine. De îndată ce povestea asta se va termina, vei primi un milion de dolari.

Cînd se duseră la culcare, în seara aceea, Pat ar fi dorit mult să facă dragoste cu David, dar amîndoi căzură de acord că asta nu mai era posibil.

Se duseră împreună la New York în lunea următoare, conform programării pe care doctorul firmei de asigurări „Geneva Life" i-o făcuse lui David. Se despărțiră la un bloc distanță de biroul principal al firmei, pentru că nu doreau să riște să fie văzuți împreună. Se îmbrățișară din nou, dar după ce se despărțiră, David încă era îngrijorat, neștiind dacă Pat va reuși să se descurce.

La douăsprezece fără cîteva minute ajunse la cabinetul medical. O tînără într-un halat mare, alb, îi zîmbi de la biroul ei.

— Bună dimineața, spuse el. Mă numesc David Kravits. Am oră la domnul doctor Royston.

— Ah, da, domnul Kravits, spuse sora. Domnul doctor Royston vă așteaptă. Urmați-mă, vă rog.

Îl conduse de-a lungul unui coridor sumbru, nesfîrșit, pînă la ultima încăpere pe partea stîngă. Pe o plăcuță metalică scria „Dr. Royston". Bătu la ușă, deschise și spuse:

— Domnul Kravits, domnule doctor.

Doctorul Royston se dovedi a fi un omuleț în vîrstă, cu cîteva fire de păr pe chelia arsă de soare. Purta ochelari cu rame de baga și arăta, în general, ca și cum propria lui asigurare pe viață urma să fie încasată în curînd. Se ridică de pe scaun, dădu mîna cu pacientul său și spuse:

— E în legătură cu o poliță de asigurare pe viață, dacă nu mă înșală memoria.

— Da, așa este.

— N-ar trebui să ne ia prea mult timp, domnule Kravits. Pur și simplu o chestiune de rutină, dar firma dorește să știe dacă sînteți sănătos tun din moment ce va răspunde de o sumă de bani atît de importantă. Luați loc, spuse el arătîndu-i un scaun de cealaltă parte a biroului.

— Și eu m-am gîndit că suma e cam mare. Aș fi preferat să mă opresc la jumătate de milion, dar funcționarul firmei a fost atît de convingător...

— Vreo boală gravă în ultimii zece ani? întrebă doctorul, pe care în mod evident nu-l interesa activitatea agentului de asigurări.

— Nu. Răceli obișnuite, dar nimic într-adevăr serios.

— Bun. Şi în ceea ce priveşte familia dumneavoastră, au existat cazuri de atac de cord, cancer, probleme cu ficatul?

— Nimic, din cîte ştiu eu.

— Tatăl dumneavoastră trăieşte?

— Da.

— Şi este sănătos?

— Aleargă în fiecare dimineaţă şi ridică greutăţi în sala de gimnastică din cartier la fiecare sfîrşit de săptămînă.

— Şi mama dumneavoastră?

— Nu face nimic din toate astea, dar nu m-aş mira dacă i-ar supravieţui tatei.

Doctorul rîse.

— Bunicii dumneavoastră mai sînt în viaţă?

— Toţi, cu excepţia unuia. Bunicul din partea tatei. S-a prăpădit acum doi ani.

— Cunoaşteţi cauza decesului?

— Cred că pur şi simplu s-a săvîrşit din viaţă. Cel puţin, aşa a spus preotul la înmormîntare.

— Şi ce vîrstă avea? întrebă doctorul. Vă mai amintiţi?

— Optzeci şi unu, optzeci şi doi...

— Bun, repetă doctorul Royston completînd încă o căsuţă de pe formularul din faţa sa. Aţi suferit vreodată de vreuna dintre bolile acestea? întrebă el punîndu-i în faţă o planşetă. Lista începea cu artrita şi se termina, după optsprezece rînduri, cu tuberculoza.

Cercetă rapid cu privirea lista de sus pînă jos înainte de a răspunde.

— Nu, nici una, spuse el, nerecunoscînd de data asta că avea astmă.

— Fumaţi?

— Niciodată.

— Beţi?

— Numai la ocazii speciale. Îmi place să mai beau un pahar de vin la cină, dar nu băuturi spirtoase.

— Excelent, spuse doctorul şi bifă şi ultima căsuţă. Acum hai să controlăm înălţimea şi greutatea. Veniţi aici, vă rog, domnule Kravits, şi urcaţi-vă pe cîntarul acesta.

Doctorul trebui să se ridice pe vîrful picioarelor ca să poată împinge marcatorul de lemn în sus pînă cînd acesta ajunse deasupra capului pacientului.

— Un metru optzeci şi cinci de centimetri, declară el.

Apoi se uită în jos la cîntar şi împinse greutatea mai mică de-a lungul barei metalice pînă cînd aceasta rămase în echilibru.

— Optzeci şi unu de kilograme şi jumătate. Nu e rău.

Mai scrise două rînduri în raportul său.

— Poate puţin peste greutatea admisă.

— Acum am nevoie de un eşantion de urină, domnule Kravits. Fiţi amabil şi luaţi fiola aceasta şi mergeţi dincolo. Umpleţi-o cam la jumătate şi lăsaţi-o pe suport, pe stativ. Apoi întoarceţi-vă aici.

Doctorul mai notă cîte ceva în timp ce pacientul se afla în camera cealaltă. Acesta se întoarse peste cîteva clipe.

— Am lăsat fiola pe stativ, spuse el.

— Bun. Acum am nevoie de un eşantion de sînge. Vreţi să vă suflecaţi mîneca dreaptă?

Doctorul îi înfăşură braţul cu un cordon de cauciuc şi pompă aer pînă ce venele ieşiră în evidenţă.

— O mică înţepătură, spuse el. Nu o să simţiţi mai nimic.

Acul pătrunse înăuntru şi el întoarse capul în timp ce doctorul îi lua sînge. Doctorul Royston şterse rana şi lipi un plasture mic peste pielea zgîriată. Apoi se aplecă şi puse stetoscopul rece pe diferite porţiuni ale pieptului pacientului, rugîndu-l din cînd în cînd să respire şi să inspire.

— Bun, repetă el.

În cele din urmă spuse:

— Va trebui să mai pierdeţi cîteva minute cu doamna doctor Harvey, la capătul coridorului, ca să vă poată face o radiografie şi să se distreze puţin cu electrozii ei, dar după asta s-a terminat şi puteţi merge acasă la, aruncă o privire în carnetelul său, New Jersey. Firma vă va contacta peste cîteva zile, de îndată ce vom avea rezultatele.

— Vă mulţumesc, domnule doctor Royston, spuse el încheindu-se la cămaşă.

Doctorul apăsă pe un buton de pe biroul său şi sora apăru din nou. Îl conduse la o altă cameră, pe a cărei uşă scria

„Dr. Mary Harvey". Doamna doctor Harvey, o femeie de vîrstă mijlocie, elegant îmbrăcată, cu părul cărunt tuns scurt îl aştepta. Îi zîmbi bărbatului înalt şi chipeş şi îl rugă să-şi scoată din nou cămaşa, să se urce pe o mică platformă şi să se aşeze în faţa aparatului.

— Ţineţi braţele la spate şi respiraţi adînc. Mulţumesc.

Apoi îl rugă să se întindă pe pat, în colţul camerei. Se aplecă peste pieptul lui şi îl unse cu o pastă groasă, peste care fixă nişte electrozi cu tampoane. În timp ce el privea tavanul alb, doctoriţa întoarse un comutator şi se concentră asupra unui ecran minuscul de televizor care se afla într-un colţ al biroului. Pe chipul ei nu se putea citi nimic.

După ce şterse pasta cu un şervet umed îi spuse:

— Puteţi să vă puneţi cămaşa, domnule Kravits, şi sînteţi liber să plecaţi.

De cum se îmbrăcă, tînărul se grăbi să iasă din clădire şi să coboare treptele. Alergă apoi tot drumul pînă la colţul străzii, acolo unde se despărţiseră. Se îmbrăţişară din nou.

— Totul e în regulă?

— Aşa cred, spuse el. Mi-au spus că vor lua legătura cu mine peste cîteva zile, cînd primesc toate rezultatele de la analize.

— Slavă Domnului că nu ţi-a fost prea greu.

— Cît de mult aş dori ca nici ţie să nu-ţi fie greu.

— Nici să nu ne mai gîndim la asta, spuse David ţinînd-o strîns pe singura persoană pe care o iubea.

Marvin sună peste o săptămînă ca să-l anunţe pe David că doctorul Royston îl declarase complet sănătos. Acum trebuia doar să trimită prima rată de 1 100 de dolari la compania de asigurări. A doua zi de dimineaţă, David expedie prin poştă un cec pentru „Geneva Life". În continuare plăţile se făceau prin transfer telegrafic în prima zi a fiecărei luni. La nouăsprezece zile după ce a şaptea rată fusese plătită, David Kravits muri de SIDA.

Pat încercă să-şi amintească ce trebuia să facă el după citirea testamentului: urma să ia legătura cu domnul Levy, avocatul lui David, şi să lase totul în seama lui. David îl

prevenise să nu se implice direct în nici un fel. Să-l lase pe Levy, ca executor testamentar, să pretindă banii de la compania de asigurări şi apoi să îi predea lui întreaga sumă. Dacă avea vreo îndoială, să nu spună nimic, acesta fusese ultimul sfat pe care David i-l dăduse înainte de a muri.

Peste zece zile Pat primi o scrisoare din partea reprezentantului serviciului de „Daune şi Recompense" al firmei „Geneva Life". Acesta solicita o întîlnire cu beneficiarul poliţei. Pat înmînă scrisoarea avocatului lui David. Domnul Levy răspunse că este de acord cu întîlnirea solicitată, care, la cererea clientului său, va avea loc la biroul firmei „Levy, Goldberg şi Levy" din Manhattan.

— Este ceva ce nu mi-ai spus pînă acum, Patrick? îl întrebă Levy cu cîteva minute înainte ca reprezentantul firmei de asigurări să sosească. Pentru că dacă este ceva, ar fi mai bine să-mi spui acum.

— Nu, domnule Levy, nu mai este absolut nimic, răspunse Pat urmînd întocmai instrucţiunile lui David.

Încă de la începutul întrevederii, reprezentantul de la „Geneva Life", care îşi pironise privirea asupra capului plecat al lui Pat, nu-i lăsă domnului Levy nici o îndoială asupra faptului că, în acest caz în mod special, nu era deloc bucuros să plătească suma solicitată. Dar avocatul răspunse ferm la fiecare întrebare, sigur de el, mai ales că ştia că în urmă cu opt luni, după analize medicale riguroase, doctorii de la „Geneva Life" nu găsiseră nici urmă de HIV pozitiv la David.

Levy preciză de cîteva ori:

— Oricît scandal aţi face, firma dumneavoastră va trebui să plătească pînă la urmă.

Şi adăugă, pentru orice eventualitate:

— Dacă nu primesc întreaga sumă datorată clientului meu pînă în treizeci de zile, voi da „Geneva Life" în judecată.

Reprezentantul firmei de asigurări îl întrebă pe Levy dacă era dispus să negocieze suma cu agenţia sa. Levy se uită la Pat, care îşi plecă fruntea mai jos ca înainte şi răspunse:

— Bineînţeles că nu.

Pat ajunse acasă după două ore extenuat şi deprimat, temîndu-se de o criză de astmă. Încercă să-şi prepare cina

înainte de a merge la lucru, dar totul părea lipsit de sens fără David. Se întreba deja dacă n-ar fi trebuit să accepte negocierea propusă.

Telefonul sună numai o dată în cursul serii. Pat se grăbi să ridice receptorul sperînd că ar putea fi mama ori sora, Ruth. Se dovedi a fi Marvin, care i se adresă pe o voce plîngăcioasă:

— Am necazuri, Pat. S-ar putea să-mi pierd slujba din cauza poliţei aceleia pe care i-am făcut-o prietenului tău David.

Pat spuse că îi pare rău, dar simţea că nu putea face nimic ca să-l ajute.

— Ba da, poţi să faci ceva, insistă Marvin. Pentru început ai putea să-ţi faci şi tu o poliţă. Asta s-ar putea să mă salveze.

— Nu cred că ar fi înţelept, spuse Pat întrebîndu-se ce l-ar fi sfătuit David să facă.

— Cu siguranţă lui David nu i-ar fi plăcut să mă vadă concediat în felul acesta, argumentă Marvin. Fie-ţi milă de mine, prietene. Pur şi simplu nu-mi mai pot permite încă un divorţ.

— Cît m-ar costa? întrebă Pat căutînd cu disperare un mod de a-l face pe Marvin să închidă telefonul.

— O să primeşti bani peşin un milion de dolari, aproape că strigă Marvin, şi mă întrebi cît o să coste? Ce mai contează o mie de dolari pe lună pentru cineva aşa de bogat ca tine?

— Dar nu pot fi sigur că voi primi milionul, protestă Pat.

— Asta s-a aranjat deja, îi spuse Marvin pe un ton mai coborît cu cîţiva decibeli. N-ar trebui să-ţi spun asta, dar vei primi cecul pe treizeci ale lunii ăsteia. Firma ştie că avocatul tău îi are la mînă... Nici nu va trebui să plăteşti prima rată pînă nu primeşti milionul.

— În regulă, spuse Pat gata de orice ca să scape de el, am s-o fac, dar numai după ce primesc cecul.

— Mulţumesc, prietene. Am să trec mîine seară cu formularele.

— Nu, asta nu se poate, spuse Pat. Luna asta sînt în schimbul de noapte. Mai bine mîine după-amiază.

— Nu vei mai lucra noaptea după ce vei primi cecul acela, prietene, zise Marvin scoţînd unul din rîsetele acelea

stridente, îngrozitoare. Norocosule, adăugă el înainte de a închide.

În după-amiaza următoare, pînă ca Marvin să sosească, Pat începuse să regrete hotărîrea pe care o luase. Dacă avea să-l viziteze din nou pe doctorul Royston, îşi vor da seama imediat. Dar de îndată ce Marvin îl asigură că îşi putea alege orice doctor, în vederea examenului medical, şi că prima rată o va plăti după ce va primi cecul, cedă şi semnă toate formularele în spaţiul liber, între cruciuliţele în creion, făcînd-o pe Ruth singura sa beneficiară. Spera că, cel puţin în această privinţă, David n-ar fi avut nimic împotrivă.

— Mulţumesc, prietene. N-am să te mai deranjez, promise Marvin.

Ultimele lui cuvinte, înainte de a închide uşa, fură:

— Îţi promit că nu vei ajunge să regreţi ce ai făcut.

Pat se duse la doctorul său peste o săptămînă. Consultaţia nu dură mult, pentru că Pat tocmai trecuse printr-un examen medical complet de curînd. Atunci, după cum îşi amintea doctorul, Pat păruse cam neliniştit şi nu-şi putuse ascunde uşurarea cînd îi telefonase ca să îi spună că totul era în regulă.

— Nu sînt probleme serioase, Patrick, îi spusese el, în afară de astmă, care, oricum, nu pare să se fi agravat.

Marvin îl sună peste o săptămînă ca să îi spună că doctorul îl declarase complet sănătos şi că nu-l dăduseră afară de la „Geneva Life".

— Îmi pare bine pentru tine, spuse Pat. Dar ce se aude cu cecul meu?

— Îl vei primi în ultima zi a lunii. Se lucrează la el. Ar trebui să-l primeşti cu douăzeci şi patru de ore înainte de plata primei rate. Exact cum ţi-am spus, nu ai decît de cîştigat.

Pat îl sună pe avocatul lui David în ultima zi a lunii să-l întrebe dacă primise cecul de la „Geneva Life".

— Nu era nimic la poşta de dimineaţă, îi spuse Levy, dar îi sun chiar acum să văd dacă au emis cecul şi dacă e pe drum. În caz contrar, încep imediat pregătirile pentru acţionarea în judecată.

Pat se întrebă dacă să îi spună lui Levy că semnase un cec de 1 100 de dolari care urma să fie onorat a doua zi şi că nu avea mai mult în cont, în orice caz nu destul ca să reziste pînă

la salariul următor. Toţi banii pe care îi economisise îi cheltuise ajutîndu-l pe David să-şi plătească ratele la „Geneva Life". Se hotărî să nu pomenească nimic despre asta. David îi spusese de mai multe ori să nu-şi exprime îndoielile în mod deschis.

— Te sun cînd închid biroul, diseară, ca să-ţi spun care este situaţia, zise Levy.

— Nu, asta nu se poate, spuse Pat. Sînt în schimbul de noapte toată săptămîna. De fapt, chiar acum trebuie să plec la lucru. Aţi putea să mă sunaţi mîine dimineaţă, la prima oră?

— Aşa voi face, promise avocatul.

Cînd Pat se întoarse de la lucru, dimineaţa devreme, nu reuşi să adoarmă. Se tot răsuci în pat şi se frămîntă gîndindu-se cum o va scoate la capăt pînă la sfîrşitul lunii, dacă cecul lui urma să fie încasat în dimineaţa aceea. Şi încă nu primise milionul de dolari de la „Geneva Life".

Telefonul sună la nouă şi treizeci şi unu de minute. Pat apucă receptorul şi se simţi uşurat cînd auzi vocea domnului Levy la celălalt capăt al firului.

— Patrick, am primit un telefon de la „Geneva Life" ieri seară, în timp ce erai la lucru, şi trebuie să-ţi spun că ai încălcat „regula de aur a lui Levy".

— Regula de aur a lui Levy? întrebă Pat uluit.

— Da, regula de aur a lui Levy. Este de fapt o regulă foarte simplă, Patrick. Aruncă tot ce vrei în capul oricui, dar nu în capul avocatului tău.

— Nu înţeleg, spuse Pat.

— Doctorul dumitale le-a oferit celor de la „Geneva Life" eşantioane din urina şi sîngele dumitale, care se întîmplă să fie absolut identice cu cele pe care doctorul Royston le are în laboratorul său pe numele lui David Kravits.

Pat simţi că îi fuge pămîntul de sub picioare cînd înţelese cum fusese păcălit de Marvin. Inima începu să-i bată tot mai tare. Deodată picioarele i se muiară şi se prăbuşi pe podea simţind că se sufocă.

— M-ai auzit, Patrick? întrebă Levy. Mai eşti acolo?

O echipă de salvare năvăli în apartament douăzeci de minute mai tîrziu, dar cu cîteva clipe înainte Pat murise. Inima lui cedase în urma unei crize de astmă.

Domnul Levy nu făcu nimic pînă nu primi confirmarea de la banca lui Pat că firma de asigurări îşi încasase cecul de 1 100 de dolari.

Nouăsprezece luni mai tîrziu, Ruth, sora lui Pat, primea de la „Geneva Life" suma de un milion de dolari, ca urmare a unei lungi lupte duse la tribunal de firma „Levy, Goldberg şi Levy" cu agenţia de asigurări.

Juriul a acceptat în cele din urmă ideea că Pat decedase din cauze naturale şi că poliţa de asigurare exista deja în momentul morţii.

Vă asigur că Martin Roebuck a ajuns să regrete ceea ce făcuse.

NU TE OPRI PE AUTOSTRADĂ

Diana sperase să scape pînă în ora cinci ca să poată ajunge la fermă la timp pentru cină. Încercă să-şi ascundă sentimentele cînd, la patru şi treizeci şi şapte de minute adjunctul ei, Phil Haskins, îi aduse un document complicat, de douăsprezece pagini, care trebuia semnat de director înainte de a fi trimis clientului. Haskins nu ezită să-i amintească faptul că mai pierduseră două asemenea contracte în săptămîna aceea. Vinerea, lucrurile se petreceau întotdeauna astfel. Telefoanele începeau să mai sune în mijlocul după-amiezei şi apoi, tocmai cînd credea că putea să plece, pe biroul ei „ateriza" o cerere de autorizaţie. Îi ajunse să arunce o privire peste documentul în cauză ca să-şi dea seama că nu avea nici o şansă să scape înainte de ora şase.

Fiind nevoită să-şi crească singură copiii şi conducînd în acelaşi timp o firmă mică, dar înfloritoare, din centrul comercial al Londrei, avea arareori timpul necesar să se relaxeze. Aşa că o dată la patru săptămîni, în weekend-ul pe care James şi Caroline îl petreceau cu fostul ei soţ, Diana încerca să plece de la birou ceva mai devreme ca de obicei pentru a evita traficul aglomerat de la sfîrşitul săptămînii.

Citi prima pagină încet şi făcu unele corecturi, conştientă de faptul că orice greşeală comisă din grabă vineri seara putea fi motivul unor regrete tardive în săptămînile următoare. Aruncă o privire la ceasul de pe birou, după ce semnă pe ultima pagină a documentului. Tocmai arăta cinci şi cincizeci şi unu de minute.

Diana îşi luă geanta şi porni hotărîtă spre uşă, lăsînd în drum dosarul pe masa lui Phil, fără să se mai deranjeze să-i ureze un sfîrşit de săptămînă plăcut. Bănuia că hîrtiile zăcuseră pe biroul lui de la ora nouă dimineaţa şi le ţinuse acolo pînă la patru şi treizeci şi şapte de minute ca să se răzbune pentru faptul că fusese avansată în postul de director al sucursalei firmei. De îndată ce se văzu în siguranţă în lift, apăsă pe butonul pentru parcarea de la subsol, calculînd mental că întîrzierea aceasta avea să-i prelungească probabil drumul cu încă o oră.

Ieşi din lift, se îndreptă spre maşina ei, marca Audi, descuie uşa şi-şi aruncă geanta pe bancheta din spate. Cînd ieşi în stradă, şuvoiul de maşini de la ora amurgului curgea lent, în acelaşi ritm cu mersul mulţimii pestriţe a pietonilor care, asemenea unor furnici harnice, se grăbeau să intre în cea mai apropiată gaură subterană.

Deschise radioul pentru ştirile de la ora şase. Se auziră clopotele de la Big Ben, apoi purtătorii de cuvînt ai celor trei partide politice importante îşi exprimară opiniile în legătură cu rezultatele alegerilor pentru Comunitatea Europeană. John Major refuză să comenteze viitorul său politic. Partidul Conservator îşi explica rezultatele slabe prin faptul că numai patruzeci şi doi la sută din electorat se deranjase să se prezinte la urne. Diana se simţi vinovată. Ea se număra printre cei cincizeci şi opt la sută care nu votaseră.

Crainicul continua să spună că situaţia din Bosnia rămînea disperată şi că Naţiunile Unite ameninţau că, dacă Radovan Karadjici şi sîrbii nu ajungeau la o înţelegere cu celelalte părţi implicate în conflict, consecinţele puteau fi grave. Gîndurile Dianei începură să se îndrepte în altă parte. Ameninţarea aceasta nu mai era o noutate. Bănuia că deschizînd radioul peste un an avea să audă aceleaşi cuvinte încă o dată.

Pe cînd maşina ei se tîra prin Russell Square, începu să se gîndească la sfîrşitul de săptămînă care o aştepta.

Trecuse un an de cînd John îi spusese că întîlnise o altă femeie şi dorea să divorţeze. Încă se întreba de ce, după şapte ani de căsnicie, trădarea lui nu o şocase, nici măcar nu o înfuriase. Trebuia totuşi să recunoască faptul că de cînd conducea

firma, petrecuseră tot mai puţin timp împreună. Şi poate ideea că fiecare al treilea cuplu căsătorit din Anglia divorţase sau trăia separat avusese asupra ei efectul unui anestezic. Părinţii ei nu-şi putuseră ascunde dezamăgirea. Dar ei fuseseră căsătoriţi timp de patruzeci de ani.

Divorţul avusese loc în termeni destul de amicali pentru că John, care cîştiga mai puţin ca ea — poate că aceasta era una dintre problemele lor principale — cedase aproape tuturor pretenţiilor ei. În ce o priveşte păstrase apartamentul din Putney, maşina Audi şi copiii, pe care John îi putea vedea o dată pe lună. Astăzi îi luase de la şcoală devreme, în cursul după-amiezei, şi urma ca duminică seara să îi aducă la apartamentul din Putney.

Diana ar fi făcut orice ca să nu rămînă singură în Putney cînd ei nu erau acasă. Şi cu toate că bombănea plîngîndu-se că fusese lăsată să crească singură doi copii, îi lipseau îngrozitor de mult.

Nu avea nici un iubit, nici un fel de viaţă amoroasă. Nu primise de la şefii ei decît simple invitaţii la masă. Poate pentru că numai trei dintre ei erau necăsătoriţi, şi asta nu fără motiv. Singura persoană de care ar fi dorit să se apropie îi dăduse de înţeles că dorea să-şi petreacă doar nopţile cu ea.

Oricum, Diana se gîndise cu mult timp înainte că, dacă dorea să-şi ia în serios funcţia de conducere la firmă, orice relaţie sentimentală acolo, oricît de întîmplătoare, s-ar fi terminat în mod dramatic. Bărbaţii sînt atît de vanitoşi, gîndi ea. Ajunge ca o femeie să facă o singură greşeală, ca să fie acuzată de promiscuitate. După aceea toţi bărbaţii din jur îşi zîmbesc cu subînţeles cînd te văd, pe la spate, sau îţi confundă coapsa cu braţul fotoliului în care şed.

Diana suspină cînd trebui să oprească la semafor. În douăzeci de minute nu avansase mai mult de doi, trei kilometri. Deschise unul dintre compartimentele maşinii şi începu să cotrobăie după o casetă. Găsi una şi o introduse în casetofon sperînd că îl va auzi pe Pavarotti sau vocea puternică a Gloriei Gaynor asigurînd-o că „va supravieţui". Zîmbi şi se gîndi la Daniel în timp ce lumina semaforului devenea verde.

Ea şi Daniel studiaseră economia la Universitatea din Bristol la începutul anilor '80. Fuseseră prieteni, dar niciodată iubiţi. Apoi Daniel o întîlnise pe Rachael, care venise la universitate la un an după ei, şi de atunci nu se mai uitase la altă femeie. S-au căsătorit în ziua în care el a absolvit cursurile facultăţii şi, după ce s-au întors din luna de miere, Daniel a preluat administraţia fermei tatălui său din Bedfordshire. Au urmat trei copii, unul după altul. Diana s-a simţit foarte mîndră cînd a rugat-o să fie naşa lui Sophie, cel mai mare dintre copii. Daniel şi Rachael erau căsătoriţi de doisprezece ani şi Diana era sigură că nu-şi vor dezamăgi părinţii nici măcar cu simpla sugestie a unui divorţ. Deşi ei erau convinşi că ea duce o viaţă interesantă şi plină de satisfacţii, Diana îi invidia adeseori pentru existenţa lor tihnită, lipsită de complicaţii.

Era invitată în mod regulat să-şi petreacă sfîrşitul de săptămînă cu ei la ţară, dar la două, trei invitaţii ale lui Daniel, ea accepta cîte una — nu pentru că nu i-ar fi plăcut să fie mai des împreună, ci din cauză că după divorţ nu dorea să profite de ospitalitatea lor.

Cu toate că îi plăcea munca pe care o făcea, fusese o săptămînă blestemată. Pierduse două contracte, James fusese scos din echipa de fotbal a şcolii, iar Caroline o tot bătea la cap că tatăl ei o lăsa să se uite la televizor chiar şi atunci cînd trebuia să-şi facă temele.

La alt semafor apăru lumina verde. Dianei îi trebui aproape o oră ca să străbată cei unsprezece kilometri pînă în afara oraşului şi, cînd ajunse la prima autostradă, aruncă o privire pe indicatorul care arăta direcţia spre drumul A1, mai mult din obişnuinţă decît pentru că ar fi avut nevoie de ajutor. Cunoştea fiecare porţiune de drum de la biroul ei la fermă. Încercă să mărească viteza, dar era imposibil. Ambele benzi se încăpăţînau să rămînă aglomerate.

„Fir-ar să fie!" Uitase să le cumpere un cadou. Fie şi o banală sticlă de vin roşu. „Fir-ar să fie!" repetă ea. Daniel şi Rachael erau întotdeauna cei care ofereau cîte ceva. Începu să se întrebe dacă nu putea lua ceva în drum, apoi îşi aminti că între locul acela şi fermă se aflau doar staţii de benzină. Nu putea să apară iar cu o cutie de ciocolată de care nu se atingea

nimeni. Cînd ajunse la semnul giratoriu care o îndrepta spre A1, reuşi pentru prima oară să mărească viteza. Începu să se relaxeze, lăsîndu-şi gîndurile să hoinărească libere în ritmul muzicii.

Totul se petrecu pe neaşteptate. Deşi apăsase imediat pe frîne, fusese prea tîrziu. Se auzi o lovitură surdă la bara din faţă şi maşina se clătină uşor.

O creatură mică, neagră, ţîşnise traversînd drumul şi, în ciuda reacţiei prompte, nu reuşise să evite lovitura. Diana vră şi opri cu frînele scrîşnind, întrebîndu-se dacă era posibil ca animalul să fi supravieţuit. Se întoarse, lent, în marşarier, la locul unde credea că îl izbise, în timp ce maşinile goneau, vîjîind, pe lîngă ea.

Şi apoi o văzu întinsă pe iarbă la marginea drumului — o pisică ce traversase drumul, poate a zecea oară în ziua aceea. Ieşi din maşină. Farurile luminau corpul fără viaţă. Deodată Dianei i se făcu rău. Avea acasă două pisici şi îşi dădea seama că nu le va putea spune niciodată copiilor ceea ce făcuse. Apucă animalul mort şi îl aşeză cu grijă în şanţul de lîngă drum.

— Îmi pare rău, spuse ea puţin jenată de postura în care se afla.

Îi mai aruncă o ultimă privire înainte de a se întoarce în maşină. În mod paradoxal alesese un Audi pentru că părea să-i ofere mai multă siguranţă.

Se urcă înapoi în maşină şi porni motorul. Gloria Gaynor continua să-şi exprime părerile despre bărbaţi în tonalităţi înalte. Închise radioul şi încercă să nu se mai gîndească la pisică în timp ce aştepta să se facă o breşă în coloana din faţa ei, ca să se poată strecura din nou pe banda cu viteză redusă. În cele din urmă reuşi. Dar nu-şi putu şterge din minte amintirea pisicii moarte.

Acceleră iar, ajungînd la peste optzeci de kilometri pe oră, cînd deodată observă că geamul din spate al maşinii era puternic luminat de două faruri aprinse. Scoase mîna afară şi semnalizâ spre oglinda retrovizoare, dar lumina continua să strălucească orbitor. Încetini ca să lase automobilul din spate să o depăşească, dar şoferul nu păru interesat de această posibilitate. Diana începu să se întrebe dacă era ceva în neregulă

cu maşina ei. Oare unul dintre faruri nu funcţiona? Ieşea fum din ţeava de eşapament? Sau poate...

Se hotărî să mărească viteza şi să se distanţeze de automobilul din spate, dar acesta se ţinea în continuare la o distanţă de numai cîţiva metri de bara ei de protecţie. Încercă să îl zărească pe şofer prin oglinda retrovizoare, dar era greu să vezi ceva în lumina aceea puternică. După ce ochii i se mai obişnuiră cu strălucirea orbitoare a farurilor, reuşi să distingă silueta unei furgonete de culoare neagră venind din spate şi ceea ce părea a fi un tînăr la volanul maşinii. Părea să-i facă semn cu mîna.

Diana încetini din nou pe cînd se apropia de următorul semn giratoriu, dîndu-i de mai multe ori posibilitatea să o depăşească pe banda laterală, dar el, din nou, nu folosi ocazia, ţinîndu-se aproape de bara ei de protecţie, cu farurile aprinse la maximum. Aşteptă să se facă loc în coloana de maşini din dreapta ei. De îndată ce apăru o breşă, apăsă puternic pe accelerator, traversă intersecţia şi intră în viteză pe A1.

În sfîrşit scăpase. Tocmai începuse să se relaxeze gîndindu-se la Sophie, care nu mergea la culcare pînă nu îi citea ceva, cînd deodată farurile acelea cu fază mare străluciră din nou în geamurile din spate ale maşinii, orbind-o. Erau chiar mai aproape ca înainte.

Ea încetini şi el făcu acelaşi lucru. Acceleră şi el îi urmă exemplul. Încercă să se gîndească la o soluţie şi începu să facă semne şoferilor care o depăşeau în viteză. Dar nimănui nu părea să-i pese de situaţia primejdioasă în care se afla. Încercă să găsească alte metode pentru a atrage atenţia şi-şi aminti deodată că pe vremea cînd devenise membră a consiliului de conducere al firmei i se propusese să i se instaleze un telefon în maşină. Diana preferase să mai amîne pînă la examenul tehnic următor, care ar fi trebuit să aibă loc în urmă cu două săptămîni.

Îşi şterse cu mîna transpiraţia de pe frunte, se gîndi o clipă şi apoi intră pe banda cu viteză mărită. Furgoneta vină după ea şi rămase atît de aproape, încît se temu că prin simpla atingere a frînelor ar putea crea o întreagă harababură pe autostradă.

Diana mări viteza la o sută douăzeci pe oră, dar nici furgoneta nu se lăsă mai prejos. Apăsă mai tare pe accelerator şi ajunse la o sută şaizeci. Totuşi, distanţa dintre ei rămînea mai mică decît lungimea unei maşini.

Aprinse faza mare şi farurile pentru ceaţă, claxonînd totodată puternic pe oricine îndrăznea să-i apară în faţă. Spera să o vadă poliţia, să o oblige să parcheze şi să o amendeze pentru depăşirea de viteză. Amenda ar fi fost preferabilă unei ciocniri cu vreun golan bezmetic, se gîndi ea, în timp ce Audi-ul ei depăşea pentru prima oară o sută şaizeci şi cinci pe oră. Dar nu reuşi să scape de furgoneta neagră.

Pe neaşteptate viră înapoi pe banda de mijloc şi ridică piciorul de pe accelerator. Furgoneta ajunse la acelaşi nivel, paralel cu ea. Asta îi dădu posibilitatea să se uite la şofer pentru prima dată. Purta o haină de piele neagră şi arăta spre ea ameninţător. Ea îi arătă pumnul şi acceleră din nou, dar el viră pur şi simplu traversînd drumul prin spatele ei ca un alergător olimpic hotărît să nu permită concurentului rival să i-o ia înainte.

Apoi îşi aminti şi i se făcu rău pentru a doua oară.

— Ah! Dumnezeule! strigă ea îngrozită.

Îşi aminti deodată toate amănuntele privind crima de pe autostrada pe care se afla acum. Se întîmplase în urmă cu cîteva luni. O femeie fusese violată şi apoi i se tăiase gîtul cu un cuţit cu lama zimţată. Au găsit-o aruncată într-un şanţ. Săptămîni în şir, pe autostradă, fuseseră lipite afişe care rugau şoferii să telefoneze, la un număr anume, dacă au informaţii care pot ajuta la ancheta poliţiei. Afişele dispăruseră, dar poliţia era încă în căutarea ucigaşului. Diana începu să tremure amintindu-şi de avertismentul poliţiei, adresat tuturor femeilor: „Nu opriţi niciodată pe autostradă."

Peste cîteva clipe zări un indicator bine cunoscut. Ajunsese aici mai repede decît se aşteptase. Mai avea de străbătut vreo cinci kilometri, după care trebuia să iasă de pe autostradă ca să ajungă pe drumul de ţară care ducea la fermă. Începu să se roage ca, de îndată ce face cotitura obişnuită, bărbatul cu haina neagră să-şi continue drumul pe A1 şi astfel să scape în sfîrşit de el.

Diana hotărî că venise momentul să-i dea un imbold, să se grăbească. Făcu un viraj întorcîndu-se pe banda cu viteză mărită şi apăsă din nou pe accelerator. Ajunse din nou la o sută şaizeci pe oră depăşind în viteză indicatorul care arăta că mai erau numai trei kilometri pînă la drumul de ţară. Transpirase toată. Vitezometrul ajunsese la o sută treizeci pe oră. Se uită în oglinda retrovizoare. Era în spatele ei. Va trebui să-şi aleagă cu grijă momentul în care dorea să acţioneze pentru ca planul să-i reuşească. Cînd mai avea de străbătut un kilometru şi jumătate, începu să privească spre stînga ca să se asigure că îşi cronometra corect mişcările. Nu mai era nevoie să se uite în oglindă. Ştia cu siguranţă că era acolo.

Indicatorul următor arăta trei linii albe în diagonală, avertizînd-o că trebuia să intre pe banda din interior dacă dorea să părăsească autostrada la prima intersecţie. Îşi continuă drumul pe banda exterioară, cu o sută şaizeci pe oră, pînă observă o breşă destul de mare. Două linii albe apărură lîngă şosea: Diana ştia că îi rămăsese o singură şansă de scăpare. După ce depăşi indicatorul cu o singură linie albă, viră brusc traversînd şoseaua cu o sută pe oră. Maşinile care veneau pe mijlocul drumului frînară şi îşi exprimară dezacordul claxonînd lung. Dar Dianei nu-i păsa ce gîndeau despre ea, pentru că acum rula liniştită pe drumul de ţară şi furgoneta neagră gonea în continuare pe A1.

Izbucni în rîs simţindu-se uşurată. În dreapta ei se vedea fluxul continuu al maşinilor de pe autostradă. Dar curînd rîsul ei se transformă într-un ţipăt ascuţit cînd văzu furgoneta neagră tăind deodată autostrada, drept prin faţa unui camion, urcînd bordura de iarbă a şoselei şi intrînd pe drumul de ţară, legănîndu-se într-o parte şi în alta. Era cît pe ce să nimerească într-un şanţ, dar reuşi să-şi menţină echilibrul. Ajunse la cîţiva metri de ea. Farurile străluceau prin geamul din spate al maşinii.

Cînd se văzu la capătul drumului de ţară, Diana o luă la stînga, spre fermă, încercînd cu disperare să se gîndească la ce îi rămînea de făcut.

De la drumul principal şi pînă la cel mai apropiat oraş erau aproximativ douăzeci de kilometri. Pînă la fermă ar mai fi avut de străbătut şapte kilometri, din care cinci pe o uliţă

şerpuitoare, neluminată. Se uită la indicatorul de benzină. Era aproape de zero. Totuşi era de ajuns pentru ambele alternative. Mai avea aproape un kilometru şi jumătate pînă la cotitură, aşa că îi rămăsese doar un minut ca să ia o hotărîre.

La o sută de metri de curbă se decise: o va lua înspre fermă. Cu toate că uliţa era cufundată în întuneric, cunoscînd-o atît de bine, avea un mare avantaj faţă de cel care se afla în urma ei. Odată ajunsă la fermă, putea ieşi din maşină şi apoi putea intra în casă înainte ca el să apuce să o prindă. Oricum, cu siguranţă că o va lua la sănătoasa de îndată ce va vedea ferma.

Trecuse deja un minut. Diana apăsă uşor pe frînă şi intră, derapînd, pe uliţa luminată numai de lună.

Strînse cu putere volanul în mîini. Oare luase o hotărîre greşită? Aruncă o privire spre oglinda retrovizoare. Renunţase? Bineînţeles că nu. Îi apăru în faţă, înaintînd lent, un Land Rover. Diana încetini, aşteptînd o cotitură pe care o cunoştea bine şi unde drumul se lărgea puţin. Îşi ţinu respiraţia, trecu brusc în viteza a treia şi depăşi. Oare era mai bine să ai o ciocnire violentă decît să ţi se taie beregata? Trecu de cotitură şi văzu drumul liber în faţă. Apăsă încă o dată cu putere pe accelerator. De data aceasta reuşi să se distanţeze de urmăritor cu o sută de metri. Dar asta îi oferi doar un răgaz de cîteva clipe. Peste puţin timp farurile bine cunoscute o învăluiră din nou în lumina lor strălucitoare.

Cu fiecare cotitură, Diana reuşea să mai cîştige ceva timp, pentru că furgoneta îşi continua drumul clătinîndu-se, şovăind pe drumul necunoscut; totuşi nu reuşi să scape niciodată mai mult de cîteva secunde. Privi indicatorul de kilometraj. De la curbura pe care o făcea drumul principal pînă la fermă mai erau vreo opt kilometri. Trebuie să fi străbătut trei deja. Începu să urmărească indicatorul de kilometraj şi fiecare sută de metri străbătută. Era îngrozită că furgoneta ar putea să o depăşească şi să o împingă într-un şanţ. Rula cu încăpăţînare pe mijlocul drumului.

Străbătuse încă un kilometru şi jumătate, iar el continua să se ţină de ea. Aprinse faza mare şi claxonă. Maşina cealaltă nu se lăsă mai prejos, imitînd-o. Ceea ce o făcu să atingă uşor gardul viu de pe marginea drumului pe cînd încerca să o

depăşească. Privi din nou indicatorul: mai avea doar trei kilometri.

La fiecare cotitură a drumului Diana încetinea şi apoi mărea brusc viteza, împiedicînd astfel furgoneta să ruleze în paralel cu ea. Încercă să se gîndească la ce va avea de făcut de îndată ce va vedea casa de la fermă. Socoti că drumul cu pietriş care ducea direct la intrare avea o lungime de aproximativ un kilometru şi jumătate. Era plin de hîrtoape şi pietre. Daniel îi explicase adesea că nu-şi putea permite să îl repare. Oricum, avea acum avantajul că nu era destul de larg pentru două maşini.

Poarta dinspre aleea cu pietriş era de obicei deschisă, special pentru ea, deşi, rareori, Daniel mai uita să o facă şi trebuia să coboare din maşină să o deschidă singură. În seara aceasta nu putea risca aşa ceva. Dacă poarta era închisă, avea să-şi continue drumul spre oraş şi să oprească în faţă la „Scrumbia stacojie", un local care era plin vineri seara, sau în faţa secţiei de poliţie, dacă o putea găsi. Privi din nou indicatorul de benzină. Era pe punctul de a ajunge la semnul roşu.

— Ah! Dumnezeule! spuse ea dîndu-şi seama că poate nu avea destulă benzină ca să ajungă în oraş.

Tot ce putea face era să se roage ca Daniel să fi lăsat poarta deschisă.

Ieşi în viraj din cotitura următoare şi mări viteza. Dar din nou reuşi să-l devanseze doar cu cîţiva metri, ştiind că peste cîteva secunde avea să-şi reia locul în spatele ei. Ceea ce se şi întîmplă. Pe parcursul celor cîteva sute de metri care urmară, rămaseră la cîţiva paşi unul de celălalt. Era sigur că o va împinge de la spate. Nu îndrăzni să mai atingă frînele. Dacă s-ar fi ciocnit pe uliţa aceea, departe de orice ajutor, n-ar mai fi fost nici o speranţă să scape de el.

Privi din nou indicatorul: încă un kilometru şi jumătate.

— Poarta trebuie să fie deschisă. Trebuie să fie deschisă, se rugă ea.

În timp ce vira, la cotitura următoare, reuşi să distingă în depărtare contururile casei de la fermă. Aproape că ţipă de bucurie, uşurată, cînd văzu camerele de la parter luminate.

Strigă:

— Slavă Domnului! apoi îşi aminti din nou poarta şi se rugă astfel: „Dă, Doamne, să fie deschisă." Ştia ce avea de făcut de îndată ce depăşea ultima cotitură.

— Să fie deschisă. Numai de data asta, se rugă ea. N-am să mai cer nimic, niciodată.

Vira la ultima cotitură, la numai cîţiva centimetri de furgoneta neagră.

— Te rog, te rog, te rog.

Şi apoi văzu poarta. Era deschisă.

Hainele i se muiaseră de transpiraţie. Încetini, trecu în viteza a doua şi intră pe aleea cu pietriş, lovind din mers stîlpul din dreapta al porţii. Furgoneta nu ezită să o urmeze şi era încă la cîţiva centimetri în urma ei, cînd se îndreptă în scaun. Rămase cu mîna apăsată pe claxon în timp ce maşina sărea şi se clătina peste hîrtoape şi bolovani.

Cîrduri de ciori speriate îşi luară zborul, fîlfîind din aripi, ţipînd asurzitor. Diana începu să strige:

— Daniel! Daniel!

La două sute de metri în faţa ei lumina de pe verandă se aprinse.

Farurile ei străluceau acum puternic spre faţada casei. Continua să apese pe claxon. Cînd mai avea o sută de metri de parcurs, îl văzu pe Daniel ieşind pe uşă, dar nu încetini, ca şi furgoneta din spate. După cincizeci de metri începu să semnalizeze cu farurile către Daniel. Îi putea vedea acum expresia mirată şi îngrijorată.

Cînd ajunse la treizeci de metri, frînă. Maşina derapă traversînd aleea şi oprindu-se în faţa casei, în răzorul de sub fereastra bucătăriei. Auzi frînele scîrţîind în spatele ei. Tînărul în haină de piele, neobişnuit cu terenul, nu reacţionase destul de repede, şi de îndată ce roţile automobilului atinseră pietrişul, pierduse controlul şi începuse să derapeze. Peste o secundă furgoneta îi ciocni maşina, împingînd-o în peretele casei şi spărgînd geamul de la bucătărie.

Diana sări din maşină ţipînd:

— Daniel! Adu o puşcă! Adu o puşcă!

Arătă spre furgonetă.

— Ticălosul acela m-a urmărit pe ultimii treizeci de kilometri!

Bărbatul sări din furgonetă şi începu să şchioapete spre ei.

Diana alergă în casă. Daniel o urmă şi luă o puşcă ce atîrna pe perete. O puşcă pe care o folosea de obicei la vînătoarea de iepuri. Se întoarse în grabă pentru a-l înfrunta pe musafirul nedorit, care se oprise în spatele maşinii Dianei.

— Nu mişca sau te împuşc, spuse el calm.

Apoi îşi aminti că puşca nu era încărcată.

Diana se strecură afară din casă, dar rămase la cîţiva metri în spatele lui.

— Nu eu! Nu eu! strigă tînărul în haină de piele cînd Rachael apăru în pragul uşii.

— Ce se întîmplă? întrebă ea neliniştită.

— Sună poliţia, spuse Daniel, şi soţia lui intră repede în casă.

Daniel înaintă către tînărul care părea îngrozit; puşca era îndreptată spre pieptul lui.

— Nu eu! Nu eu! strigă el din nou, arătînd către maşina Audi. E în maşină!

Se întoarse repede spre Diana.

— L-am văzut intrînd cînd aţi tras maşina pe marginea şoselei. Ce puteam să fac? Nu aţi vrut să opriţi cu nici un chip.

Daniel înaintă cu prudenţă către portiera din spate a maşinii şi-i ordonă tînărului să o deschidă încet, în timp ce ţinea puşca îndreptată spre pieptul lui.

Tînărul deschise uşa şi apoi se dădu repede un pas înapoi. Cei trei priveau în jos la un bărbat ghemuit pe podeaua maşinii. În mîna dreaptă ţinea un cuţit cu lamă lungă, zimţată. Daniel îndreptă repede puşca spre el fără să spună nimic.

Tocmai se auzea din depărtare sirena maşinilor de poliţie.

NU ESTE DE VÎNZARE

La paisprezece ani, Sally Summers a cîştigat premiul pentru cea mai bună realizare artistică a elevilor din clasele superioare. În ultimii patru ani pe care şi-i petrecuse la Liceul St. Bride, singura competiţie serioasă fusese pentru locul al doilea. Cînd, în clasa a douăsprezecea, a primit cea mai dorită bursă pentru Şcoala de Arte Frumoase Slade, nimeni nu a fost surprins. În cuvîntarea de la sfîrşitul anului şcolar, directoarea şi-a exprimat, în faţa părinţilor adunaţi acolo, siguranţa că pe Sally o aştepta o carieră strălucită şi că lucrările ei vor fi în curînd expuse la cele mai mari galerii de artă din Londra. Sally se simţi flatată de aceste laude, chiar dacă ele nu veneau de la un profesionist. Oricum, nu era încă sigură că avea într-adevăr talent.

Pînă la sfîrşitul primului ei an la Slade, profesorii şi colegii din anii mai mari deveniseră conştienţi de valoarea lucrărilor ei. Tehnica pe care o folosea la desen era considerată cu totul ieşită din comun. Picturile deveneau, cu fiecare trimestru, tot mai îndrăzneţe. Dar mai presus ca orice, ceea ce îi făcea pe colegii ei să se oprească şi să-i admire pînzele era originalitatea ideilor ei.

În ultimul an, Sally cîştigă atît Premiul Mary Rischgitz pentru pictură în ulei, cît şi Premiul Henry Tonks pentru desen: un eveniment cam rar. Premiile i-au fost înmînate de către Sir Roger de Grey, preşedintele Academiei Regale, şi astfel se văzu inclusă într-un mic grup de studenţi despre care se spunea că „aveau un viitor". Dar cu siguranţă, le zise ea

părinților, asta se putea spune despre oricare student fruntaș din orice clasă. Și cei mai mulți sfîrșeau lucrînd în secțiile de creație ale unor agenții de publicitate sau predînd desenul unor elevi plictisiți în cine știe ce cotlon îndepărtat al țării.

După terminarea școlii, Sally trebui să se hotărască dacă să-și ia o slujbă la o agenție publicitară, să devină profesoară sau să riște totul și să adune numărul necesar de lucrări originale ca să poată organiza o expoziție personală într-o galerie de artă din Londra.

Părinții ei erau siguri că avea talent. Dar ce pot ști părinții cu un singur copil? gîndea Sally. Mai ales cînd unul dintre ei era profesor de muzică, iar celălalt era contabil și amîndoi mărturiseau deschis că nu prea se pricepeau la pictură, dar aveau gusturi bune. În orice caz erau foarte dispuși să o întrețină încă un an dacă ea era pregătită, cum spuneau tinerii, să-și riște pielea.

Sally își dădea seama cu părere de rău că, deși părinții ei erau destul de înstăriți, încă un an în care ea nu ar fi adus nici un ban în casă însemna pentru ei o povară. După ce se frămîntă un timp, le spuse:

— Un an. Nu mai mult. După aceea, dacă picturile se dovedesc a nu fi bune sau dacă nimeni nu se arată interesat să le expună, voi fi destul de realistă ca să-mi caut o slujbă..

În următoarele șase luni munci într-un ritm pe care nu îl cunoscuse ca studentă. În această perioadă reuși să termine douăsprezece pînze. Nu permise nimănui să le vadă de teamă că atît părinții ei, cît și prietenii nu vor fi obiectivi. Era hotărîtă să-și umple.mapa de desene și apoi să-i consulte pe cei mai severi critici: proprietarii profesioniști ai galeriilor de artă și, mai ales, cumpărătorii.

Sally fusese întotdeauna o cititoare vorace și continua să devoreze cărți, monografii despre artiși, de la Bellini la Hockney. Cu cît citea mai mult, cu atît devenea mai conștientă de faptul că oricît de talentat ar fi un artist, numai hărnicia și totala dăruire îi deosebeau pe cei care reușeau de cei, mai mulți, care eșuau. Asta o îndemna să muncească și mai mult. Începu să refuze invitațiile la petreceri, la dans și chiar încetă să-și mai petreacă sfîrșitul de săptămînă cu vechii

prieteni, folosind fiecare moment liber pentru a vizita galeriile de artă sau ascultînd prelegeri despre marii artişti.

Pînă în a unsprezecea lună Sally terminase douăzeci şi şapte de lucrări, dar încă nu era sigură că ele dovedeau un talent real. Oricum, simţea că venise în sfîrşit momentul să permită şi altora să-şi spună părerea.

Privi îndelung, intens, fiecare dintre cele douăzeci şi şapte de picturi şi în dimineaţa următoare puse şase dintre ele într-o mapă mare de pînză, primită cadou de la părinţi de Crăciun, şi se alătură mulţimii de navetişti matinali care plecau din Sevenoaks către Londra.

Sally îşi începu peregrinările pe Cork Street, unde dădu peste galerii care expuneau pînze de Bacon, Freud, Hockney şi Chadwick.

Era extrem de emoţionată numai la gîndul că urma să intre acolo, nemaipomenind de faptul că avea să-şi expună umila ei muncă privirilor experte ale proprietarilor acestor galerii. Merse cîteva blocuri mai departe, spre Conduit Street, şi recunoscu în vitrine operele lui Jones, Campbell, Wczenski, Frink şi Paolozzi. Se simţi şi mai descurajată şi o părăsi dorinţa de a mai deschide vreo uşă.

În seara aceea se întoarse acasă extenuată, fără să fi deschis mapa de pînză. Înţelese cum trebuie să se simtă un autor după ce este refuzat de mai multe ori. Noaptea nu reuşi să doarmă. Dar, stînd astfel trează, ajunse la concluzia că trebuia să afle adevărul despre opera sa, chiar dacă asta însemna să fie umilită.

A doua zi de dimineaţă se alătură din nou mulţimii de navetişti şi, de data aceasta, se îndreptă spre Duke Street şi St.James. Nu-şi mai pierdu timpul cu galeriile care expuneau lucrări ale vechilor maeştri, naturi moarte olandeze sau peisaje englezeşti şi, prin urmare, trecu în grabă pe lîngă Johnny van Haeften şi Rafael Valls. La jumătatea străzii o luă la dreapta şi se opri în faţa Galeriilor Simon Bouchier, care expuneau sculpturile defunctului Sydney Harpley şi picturile lui Muriel Pemberton, al cărei necrolog îl citise în *The Independent* în urmă cu numai cîteva zile.

Gîndul morţii o făcuse pe Sally să aleagă Galeriile Bouchier. Poate căutau artişti tineri, încercă ea să se autoconvingă, oameni care aveau în perspectivă o întreagă carieră.

Intră în galerie şi se văzu într-o sală enormă, goală, înconjurată de acuarelele lui Muriel Pemberton.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă o femeie tînără care şedea la un birou de lîngă fereastră.

— Nu, mulţumesc, răspuse Sally. Doresc doar să arunc o privire.

Femeia se uită la mapa ei, dar nu spuse nimic. Sally se hotărî să facă un tur al sălii şi apoi să se furişeze afară. Începu să privească atentă fiecare pictură. Erau bune, foarte bune, dar Sally se gîndea că ar putea cu timpul să picteze la fel de bine. Ar fi vrut să vadă lucrările lui Muriel Pemberton cînd avea vîrsta ei.

După ce ajunse la celălalt capăt al galeriei, Sally observă un birou în care un omuleţ chel, îmbrăcat într-o haină de tweed şi pantaloni de catifea reiată, studia cu atenţie o pictură. Părea să aibă cam aceeaşi vîrstă cu tatăl ei. Lîngă el se afla un alt bărbat, care privea absorbit aceeaşi pînză. Sally se opri. Trebuie să fi avut puţin peste un metru optzeci şi doi, era brunet, avea un aer meridional şi semăna cu bărbaţii pe care îi puteai vedea în revistele de modă de lux. Era destul de vîrstnic ca să-i fi fost frate.

Oare acesta era domnul Bouchier? se întrebă ea. Spera că da, pentru că numai aşa ar fi avut curajul să-şi prezinte pînzele de îndată ce omuleţul cu haina ponosită ar fi plecat. În clipa aceea, bărbatul mai tînăr o privi şi îi zîmbi larg. Sally se întoarse repede cu spatele şi începu să examineze picturile de pe celălalt perete.

Tocmai se întreba dacă mai avea rost să se plimbe pe acolo, cînd cei doi bărbaţi ieşiră din birou şi porniră spre uşă.

Îngheţă şi pretinse că se concentrează asupra portretului unei fete pictat în albastru şi galben pastelat, o pînză în stil Matisse.

— Ce ai acolo? întrebă o voce cu tupeu.

Sally se întoarse şi se văzu faţă în faţă cu cei doi. Cel mai mic de statură arătă spre mapa ei de pînză.

— Doar nişte picturi, bîigui Sally. Sînt pictoriţă.

— Ia să vedem şi noi, spuse cel scund, şi poate am să-ţi spun dacă eşti chiar pictoriţă.

Sally ezită.

— Haide, haide, o tachină el. Nu am toată ziua la dispoziţie. După cum vezi, am aici un client important cu care urmează să iau masa, adăugă el arătînd cu degetul spre tînărul bine îmbrăcat care încă nu rostise o vorbă.

— Ah, dumneavoastră sînteţi domnul Bouchier? întrebă ea ascunzîndu-şi cu greu dezamăgirea.

— Da. Acum am voie să mă uit la picturile tale?

Sally deschise fermoarul mapei imediat şi scoase cele şase picturi aşezîndu-le pe podea. Ambii se aplecară şi le cercetară un timp înainte de a-şi da cu părerea.

— Nu e rău, spuse Bouchier în cele din urmă. Nu e rău deloc. Lasă-mi-le pentru cîteva zile şi hai să ne vedem din nou săptămîna viitoare.

Se opri o clipă.

— Să spunem luni la unsprezece şi jumătate. Şi dacă mai ai ceva producţii proprii mai recente, adu-le cu dumneata.

Sally rămase mută.

— Nu ne putem întîlni mai devreme de luni, continuă el, fiindcă mîine se deschide expoziţia de vară a Academiei Regale. Aşa că în următoarele zile voi fi foarte ocupat. Acum te rog să mă scuzi...

Tînărul mai studia încă foarte atent picturile lui Sally. În cele din urmă îşi ridică privirea spre ea.

— Aş vrea să o cumpăr pe cea care reprezintă un interior cu o pisică neagră pe pervazul ferestrei. Cît costă?

— Să vedeţi, spuse Sally, nu sînt sigură...

— Nu e de vînzare, spuse domnul Bouchier cu fermitate, ducîndu-şi clientul spre uşă.

— Apropo, spuse bărbatul mai înalt întorcîndu-se spre ea. Sînt Antonio Flavelli. Prietenii îmi spun Tony.

Dar domnul Bouchier îl împingea deja afară în stradă.

Sally se întoarse acasă în după-amiaza aceea cu mapa goală şi le spuse părinţilor ei că un negustor de tablouri din Londra se arătase interesat de opera ei. Dar, preciză ea, asta era tot.

În dimineața următoare, Sally se hotărî să se ducă la expoziția de vară a Academiei Regale, unde avea posibilitatea să aprecieze cît de buni erau rivalii ei.

Stătu la coadă, care se întindea de la ușa din față pînă la trotuar, mai mult de o oră. Cînd, în cele din urmă, ajunse în capul scării largi, își dori să fi avut un metru optzeci ca să poată privi peste capetele oamenilor care se înghesuiau în fiecare sală. După ce se învîrti cîteva ore prin numeroasele galerii, Sally se convinse că era destul de bună ca să prezinte cîteva dintre tablourile ei la expoziția de anul viitor.

Se opri ca să admire o pînză a lui Craigie Aitchison reprezentîndu-l pe Isus Christos pe cruce și se uită la micul ei catalog albastru ca să vadă prețul: zece mii de lire, mai mult decît spera să obțină dacă și-ar fi vîndut toate pînzele. Deodată auzi o voce agreabilă, cu modulații italienești, care îi distrase atenția:

— Bună, Sally.

Se întoarse și îl văzu pe Tony Flavelli privind în jos spre ea și zîmbindu-i.

— Domnul Flavelli, spuse ea.

— Tony, te rog. Îți place Craigie Aitchison?

— E superb, răspunse Sally. Îi cunosc bine opera. Am avut privilegiul să-i fiu studentă la Slade.

— Îmi amintesc că nu cu mult timp în urmă puteai achiziționa un Aitchison cu două, cel mult trei sute de lire. Poate și cu tine se va întîmpla la fel într-o bună zi. Ai mai văzut ceva care merită luat în seamă?

Sally se simți flatată că un colecționar serios îi cerea sfatul și spuse:

— Da, cred că sculptura lui Julie Major *Cărți pe un scaun* este deosebită. Are talent și sînt sigură că vom mai auzi de ea.

— Ca și de tine, spuse Tony.

— Crezi? întrebă Sally.

— Nu are importanță ce cred eu, spuse Tony. Dar Simon Bouchier este convins de asta.

— O spui ca să mă tachinezi? întrebă Sally.

— Nu, nu de asta, și o vei afla personal luni, cînd îl vei întîlni. Ieri la prînz a vorbit numai despre asta. „Îndrăzneala cu care mînuiește penelul, coloritul neobișnuit, ideile origi-

nale." Credeam că n-o să se mai oprească. Oricum, mi-a promis că voi putea cumpăra *Pisica adormită, în veşnic repaus* de îndată ce stabiliţi un preţ.

Sally nu ştiu ce să mai spună.

— Îţi urez noroc, spuse Tony întorcîndu-se spre ea ca să-şi ia la revedere. Nu pentru că aş crede că ai nevoie de aşa ceva.

Ezită o clipă înainte de a se întoarce din nou spre ea:

— Apropo, mergi la expoziţia lui Hockney?

— Nici n-am ştiut că există una, mărturisi Sally.

— S-a organizat o „vizionare" mai restrînsă pentru astă-seară. De la şase la opt.

O privi drept în ochi.

— Vrei să mergem împreună?

Ezită, dar numai pentru o clipă.

— Ar fi plăcut.

— Bine. Atunci hai să ne întîlnim la Ritz, Sala Palmierilor, la ora şase şi jumătate.

Înainte ca Sally să-i poată spune că nu ştia unde se află Hotelul Ritz, fără a mai vorbi de Sala Palmierilor, bărbatul înalt şi elegant dispăru în mulţime.

Sally se simţi deodată stîngace şi şleampătă. Dar, la urma urmei, cînd se îmbrăcase de dimineaţă nu se gîndise la Ritz. Se uită la ceas. Era unu fără un sfert. Se întrebă dacă avea destul timp să se întoarcă acasă, să se schimbe şi să fie la Ritz la şase şi jumătate. Hotărî că nu avea încotro. Se îndoia că o vor lăsa să intre într-un hotel de lux ca Ritz îmbrăcată în blugi şi tricou sport cu o reproducere după *Strigătul* lui Munch imprimată pe ea. Coborî în fugă scările, ajunse în Piccadilly şi se opri la cea mai apropiată staţie de metrou.

Cînd ajunse acasă în Sevenoaks — mult mai devreme decît o aştepta mama ei —, dădu buzna în bucătărie şi-i spuse că va pleca din nou peste puţin timp.

— Cum a fost expoziţia de vară? o întrebă mama ei.

— N-a fost rău, răspunse Sally în timp ce urca în grabă scările.

Dar de îndată ce ştiu că nu mai putea fi auzită, mormăi pentru sine: „Cu siguranţă nimic care să-mi creeze insomnii."

— Vii la cină? întrebă mama ei scoţînd capul din bucătărie.

— Nu cred, strigă Sally.

Dispăru în dormitor, unde începu să se dezbrace aruncîndu-şi hainele înainte de a intra în baie.

Peste o oră, după ce încercase cîteva rînduri de haine, se strecură înapoi pe scări. Îşi privi rochia în oglinda din hol: puţin cam scurtă, dar cel puţin îi scotea în evidenţă picioarele. Încă îşi mai amintea de colegii care în orele de desen îşi pierdeau timpul admirîndu-i picioarele în loc să privească modelul viu care trebuia schiţat. Spera că şi Tony va dovedi acelaşi interes.

— Pa, mamă! strigă ea şi închise repede uşa înainte ca mama ei să o poată vedea cum se îmbrăcase.

Sally luă trenul următor spre Charing Cross. Coborî pe peron şi nu se simţi în stare să întrebe trecătorii unde se afla Hotelul Ritz. Aşa că opri un taxi, rugîndu-se să nu coste mai mult de patru lire pînă la hotel, pentru că asta era tot ce avea. Rămase cu privirea pironită pe contorul taxiului cînd acesta arăta două lire şi apoi, mult prea repede, se gîndi ea, trei, trei lire şi douăzeci, patruzeci, optzeci... Tocmai dorea să-i spună taximetristului să oprească ca să poată coborî, avînd de gînd să facă restul drumului pe jos, cînd şoferul parcă lîngă bordură.

Imediat îi deschise portiera maşinii un bărbat bine făcut, îmbrăcat într-o uniformă bleumarin, care-şi scoase şapca în faţa ei. Sally îi dădu şoferului cele patru lire, simţindu-se vinovată pentru bacşişul meschin de douăzeci de pence. Urcă treptele în fugă, trecu de uşa turnantă şi intră în foaierul hotelului. Se uită la ceas: şase şi zece. Hotărî că ar face mai bine să se întoarcă afară, să facă o plimbare în jurul clădirii şi să revină ceva mai tîrziu. Dar tocmai cînd ajunse la uşă, un bărbat elegant, într-o haină lungă neagră, se apropie de ea şi o întrebă:

— Pot să vă ajut cu ceva, doamnă?

— Trebuie să mă întîlnesc cu domnul Tony Flavelli, bîigui Sally sperînd ca acesta să-i recunoască numele.

— Domnul Flavelli. Bineînţeles, doamnă. Permiteţi-mi să vă conduc la masa dumnealui în Sala Palmierilor.

Îl urmă pe bărbatul cu haină neagră pe coridorul larg, cu covoare moi, apoi pe cele trei trepte pînă la o sală mare,

spațioasă, plină de mese circulare, ocupate aproape în întregime.

Sally se văzu condusă la o masă de la margine și, de îndată ce se așeză, un chelner o întrebă:

— Pot să vă aduc ceva de băut, doamnă? Poate un pahar de șampanie?

— Oh, nu, spuse Sally. Aș prefera o Coca-Cola.

Chelnerul făcu o plecăciune și plecă. Sally, emoționată, cuprinse într-o privire sala frumos mobilată. Păreau cu toții atît de relaxați, de o eleganță sofisticată. Chelnerul se întoarse peste cîteva clipe și îi puse în față un pahar mare, fără picior, avînd o formă interesantă, gheață și lămîie. Ea îi mulțumi și începu să soarbă din băutură uitîndu-se tot timpul la ceas. Își trase rochia în jos. Îi părea rău că nu îmbrăcase una mai lungă. O cuprinse îngrijorarea gîndindu-se la ce se va întîmpla dacă Tony nu își va face apariția, pentru că nu îi mai rămăsese nici un ban ca să-și plătească băutura. Apoi, deodată, îl văzu, îmbrăcat într-un costum larg, la două rînduri și o cămașă maro sport, deschisă la gît. Se oprise pe trepte ca să discute cu o femeie tînără, elegantă. După cîteva minute o sărută pe obraz și se îndreptă spre Sally.

— Îmi pare rău, spuse el. N-am avut intenția să te fac să mă aștepți. Sper că n-am întîrziat.

— Nu, deloc. Eu am ajuns cu cîteva minute mai devreme, spuse Sally tulburată cînd el se aplecă să-i sărute mîna.

— Ce impresie ți-a făcut expoziția de vară? întrebă el cînd chelnerul își făcu apariția.

— Ca de obicei, domnule? întrebă el.

— Da, mulțumesc, Michael, răspunse.

— Mi-a plăcut, spuse Sally. Dar...

— Dar ai avut senzația că poți și tu să pictezi la fel de bine, îi spuse el.

— Nu am vrut să spun asta, zise ea ridicînd privirea ca să-și dea seama dacă o tachina.

Dar expresia feței lui rămăsese serioasă.

— Sînt convinsă că îmi va face mai multă plăcere să văd picturile lui Hockney, adăugă ea cînd i se aduse paharul de șampanie.

— Atunci va trebui să-ți spun adevărul, zise Tony.

Sally puse paharul pe masă şi-l privi stăruitor, neînţelegînd ce voia să spună.

— Nu există acum nici o expoziţie a lui Hockney, spuse el. Decît dacă vrei să zbori la Glasgow.

Ea păru mirată.

— Dar ai spus...

— Am avut nevoie de o scuză ca să te întîlnesc din nou.

Sally se simţi flatată şi buimăcită în acelaşi timp. Nu ştia cum să-i răspundă.

— Te las să hotărăşti singură, spuse el. Am putea cina împreună sau ai putea pur şi simplu să iei trenul înapoi spre Sevenoaks.

— De unde ştii că locuiesc în Sevenoaks?

— Era scris cu litere de o şchioapă pe mapa ta, spuse Tony zîmbind.

Sally rîse.

— Am să rămîn la cină, spuse ea.

Tony plăti băuturile. Apoi o conduse pe Sally afară din hotel, cîţiva paşi mai departe, la un restaurant care se afla la colţul cu Arlington Street.

De data aceasta Sally acceptă un pahar de şampanie şi-l lăsă pe Tony să-i aleagă ceva de pe lista de bucate. El se arătă cum nu se poate mai atent cu ea. Părea să ştie o mulţime de lucruri. Dar nu reuşi să afle cu ce se ocupă.

După ce Tony ceru nota de plată, o întrebă dacă nu dorea să-şi bea cafeaua la el acasă.

— Mă tem că nu se poate, spuse ea uitîndu-se la ceas. Ar însemna să pierd ultimul tren spre casă.

— Atunci am să te duc eu la gară. Ca să fim siguri că nu-l pierzi, nu-i aşa? spuse el punîndu-şi semnătura pe nota de plată.

De data asta ştia că el o tachinează şi roşi.

Cînd Tony o lăsă la Charing Cross, o întrebă:

— Cînd ne mai putem vedea?

— Am o întîlnire cu domnul Bouchier la unsprezece şi jumătate...

— ... lunea viitoare de dimineaţă, dacă îmi amintesc eu bine. Atunci ce ar fi să sărbătorim luînd masa împreună după

ce îți va primi lucrările. Voi fi la galerie la douăsprezece și jumătate. La revedere.

Se aplecă înainte și o sărută pe buze.

Șezînd în vagonul rece, urît mirositor, din ultimul tren spre Sevenoaks, Sally nu se putu opri să se întrebe cum ar fi fost cafeaua acasă la Tony.

Lunea următoare Sally intră în galeria de artă cu cîteva minute înainte de unsprezece și jumătate și îl găsi pe Simon Bouchier în genunchi, pe covor, studiind cu atenție cîteva pînze. Nu erau ale ei și spera că amîndoi aveau aceeași părere despre ele.

— Bună dimineața, Sally. Îngrozitoare, nu-i așa? Trebuie să vezi multe gunoaie pînă descoperi pe cineva cu talent adevărat.

Se ridică în picioare.

— Dar află că Natașa Krasnoseliodkina are un avantaj față de tine.

— Care anume?

— Ar aduce mult public la orice vernisaj.

— De ce?

— Pentru că pretinde că este contesă rusoaică, descendenta directă a ultimului țar. Sincer să fiu, nu cred că este mai „prințesă" decît oricare dintre noi, dar, oricum, este la modă acum, un fel de a opta minune a lumii pentru anii '90. Amintește-ți ce a spus Andy Warhol: „În viitor, fiecare va fi celebru timp de cincisprezece minute." Natașa o să reziste, în termenii ăștia, cam jumătate de oră. Văd că ziarele de scandal de dimineață dau de înțeles că ar fi noua dragoste a prințului Andrew. Părerea mea este că nu s-au văzut niciodată. Dar dacă s-ar prezenta la vernisaj, ar trebui să ne facem bagajele și să plecăm. Asta e sigur. Ne-ar expedia, deși nici una dintre picturile ei nu s-ar vinde.

— De ce nu s-ar vinde nimic? întrebă Sally.

— Pentru că publicul nu este chiar atît de prost cînd este vorba de cumpărat tablouri. Pentru cei mai mulți, o pictură este o mare investiție și ei vor să creadă că au un ochi bun și investesc cu înțelepciune. Tablourile Natașei nu-i vor satisface din acest punct de vedere. Dar cu tine, Sally, cred că

lucrurile stau altfel. Mai întîi lasă-mă totuşi să-ţi văd şi celelalte pînze.

Sally deschise mapa, plină de data asta, şi puse pe covor douăzeci şi una de picturi.

Simon se lăsă pe genunchi şi, un timp, nu mai rosti o vorbă. Cînd, în cele din urmă, îşi spuse părerea, o făcu doar ca să repete de cîteva ori cuvîntul „consecvenţă".

— Dar am nevoie de mai multe, şi de aceeaşi calitate, spuse el după ce se ridică în picioare. Cel puţin încă douăsprezece pînze. Şi asta pînă în octombrie. Aş vrea să te concentrezi pe interioare. Eşti bună la aşa ceva. Şi vor trebui să fie foarte bune dacă te aştepţi să investesc timp, expertiză şi o mare sumă de bani în dumneata, domnişoară. Crezi că mai poţi face douăsprezece picturi pînă în octombrie, domnişoară Summers?

— Da, bineînţeles, spuse Sally fără să se gîndească prea mult la faptul că pînă în octombrie mai erau doar cinci luni.

— Asta e bine. Pentru că dacă o faci, şi spun numai „dacă", voi risca să plătesc sumele necesare lansării tale în faţa unui public care nu te cunoaşte deloc, chiar în toamna asta.

Intră în biroul lui, îşi răsfoi agenda şi spuse:

— Mai precis, pe şaptesprezece octombrie.

Sally rămase fără grai.

— Bănuiesc că ţi-ar fi greu să ai, în acelaşi timp, o aventură cu prinţul Charles, care să dureze, să spunem, de la sfîrşitul lui septembrie pînă la începutul lui noiembrie? Asta ar putea să o scoată pe contesa rusoaică din Ţara Fermecată de pe prima pagină a cotidienelor şi să ne garanteze că vindem toate biletele pentru seara vernisajului.

— Mă tem că nu e posibil, spuse Sally, mai ales dacă doriţi să pictez şi douăsprezece pînze pînă atunci.

— Păcat, spuse Simon, pentru că dacă i-am putea atrage pe clienţii noştri la deschiderea expoziţiei, sînt convins că ar dori să-ţi cumpere operele. Problema este întotdeauna să-i faci să vină pentru un necunoscut.

Deodată se uită peste umărul lui Sally şi spuse:

— Bună, Tony. Nu mă aşteptam să te văd astăzi.

— Poate şi pentru că nu ai să mă vezi, răspunse Tony. Am venit doar ca să o răpesc pe Sally la ceea ce sperăm să fie un dejun festiv.

— Expoziţia de Vară[1], spuse Simon înveselit de propriul joc de cuvinte, nu se va deschide în luna iunie la Academia Regală, ci în octombrie, la Galeriile Bouchier. Şaptesprezece octombrie va fi ziua în care Sally se va răfui cu lumea.

— Felicitări, spuse Tony întorcîndu-se către Sally. Îmi voi aduce toţi prietenii.

— Mă interesează doar cei bogaţi, spuse Simon pe cînd altcineva intra în galerie. Nataşa, spuse Simon întorcîndu-se spre o femeie slabă şi brunetă.

Văzînd-o, Sally se gîndi că trebuia să fie modelul artistului şi nu artistul.

— Îţi mulţumesc că te-ai întors atît de repede, Nataşa. Vă urez un dejun minunat, adăugă el zîmbindu-i lui Tony, care nu-şi putea lua ochii de la nou-venită.

Nataşa nu-l observă, căci interesul ei era captat de picturile lui Sally. Nu-şi putu ascunde invidia, în timp ce Tony şi Sally ieşeau din galerie.

— Nu arată extraordinar? spuse Sally.

— Da? spuse Tony. N-am observat.

— Nu m-aş mira dacă prinţul Andrew ar avea o aventură cu ea.

— Fir-ar să fie! exclamă Tony băgînd mîna în buzunar. Am uitat să-i dau lui Simon un cec pe care i-l promisesem. Stai aici, mă întorc într-o clipă.

Tony o luă la fugă spre galerie şi Sally aşteptă la colţ o clipă care i se păru cam lungă pînă ce el îşi făcu din nou apariţia.

— Îmi pare rău. Simon era la telefon, îi explică Tony.

O luă pe Sally de braţ şi traversă cu ea strada spre un restaurant italian unde, de asemenea, se părea că îşi avea masa lui.

Comandă o sticlă de şampanie.

— Să sărbătorim marea ta victorie.

---

[1] Înlocuire voită a cuvîntului *summer* („vară", în limba engleză) cu numele personajului - Summers (n.tr.).

În timp ce ridica paharul, ca răspuns, Sally realiză pentru prima oară cît de mult trebuia să muncească pînă în octombrie dacă voia să-şi ţină promisiunea făcută lui Simon.

Cînd Tony îi umplu al doilea pahar, Sally zîmbi.

— A fost o zi de neuitat. Ar trebui să-mi sun părinţii să le spun ce s-a întîmplat, dar nu ştiu dacă au să mă creadă.

După ce al treilea pahar fusese umplut şi Sally încă nu-şi terminase salata, Tony îi luă mîna, se aplecă şi i-o sărută.

— N-am mai întîlnit o fată aşa de frumoasă ca tine, spuse el. Şi cu siguranţă nici una atît de talentată.

Sally trase repede o duşcă de şampanie ca să-şi ascundă stinghereala. Încă nu ştia dacă era cazul să-l creadă. Dar un pahar de vin alb, urmat de două pahare de vin roşu o ajutară să se convingă că aşa stăteau lucrurile.

După ce Tony semnă nota de plată, o întrebă din nou dacă ar vrea să vină la el să bea cafeaua împreună. Sally hotărîse deja că în ziua aceea nu mai putea lucra, aşa că acceptă invitaţia. Oricum, simţea că merită o după-amiază liberă.

În taxi, pe drumul spre Chelsea, îşi lăsă capul pe umărul lui Tony şi el începu să o sărute cu delicateţe.

Cînd ajunseră la el acasă, Bywater Street, el o ajută să coboare din taxi, urcară scările şi intrară pe uşa principală. O conduse de-a lungul unui coridor slab luminat pînă în sufragerie. Ea se ghemui într-un colţ al canapelei, iar Tony dispăru în altă cameră. Mobila, ca şi tablourile care acopereau aproape în întregime pereţii îi apăreau ca în ceaţă. Tony se întoarse peste o clipă aducînd o altă sticlă de şampanie şi două pahare. Sally nu observă că el îşi scosese haina, cravata şi pantofii.

Îi umplu paharul, din care ea sorbi şezînd alături de el pe canapea. Braţul lui alunecă uşor în jurul umerilor ei şi o trase mai aproape. Cînd o sărută din nou, se simţi uşor ridicolă cu paharul gol, suspendat în aer, balansîndu-l într-o parte şi-n alta. El i-l luă din mînă şi îl puse pe măsuţa de serviciu, apoi o cuprinse în braţe şi începu să o sărute şi mai pasionat. Ea căzu pe spate, iar mîna lui alunecă pe piciorul ei, înaintînd lent spre coapsă.

De cîte ori Sally era pe punctul de a-l opri să meargă prea departe, Tony părea să ştie exact ce avea de făcut în conti-

nuare. Se simţise întotdeauna stăpînă pe sine de cîte ori vreun student la arte, prea entuziast, începea să exagereze cu avansurile amoroase, în ultimul rînd la cinema. Dar nu mai avusese de-a face cu cineva atît de expert ca Tony. Rochia îi alunecă de pe umeri. Nici nu observase cînd el îi descheiase cei doisprezece nasturi minusculi de la spate.

Se îndepărtară unul de celălalt pentru o clipă. Sally simţi că ar trebui să plece înainte de a fi prea tîrziu. Tony zîmbi şi îşi descheie cămaşa, apoi o luă iar în braţe. Ea îi simţi căldura pieptului şi mişcările lui erau atît de delicate, încît nu protestă cînd realiză că sutienul i se desfăcuse. Căzu din nou pe spate, savurînd fiecare clipă, conştientă de faptul că pînă atunci nu simţise cu adevărat ce însemna să fii sedusă.

La sfîrşit, Tony se retrase spunînd:

— Da, a fost o zi memorabilă. Dar nu cred că-mi voi suna părinţii ca să le spun asta.

El rîse şi Sally se simţi puţin ruşinată. Tony era al patrulea bărbat cu care făcea dragoste, iar pe ceilalţi îi cunoscuse cu multe luni înainte. Într-unul din cazuri era vorba de ani.

Încă un ceas după aceea vorbiră vrute şi nevrute, dar Sally dorea să ştie ce simţea Tony pentru ea. El nu-i spuse nimic precis.

Apoi o luă din nou în braţe, dar de data asta o trase pe podea şi făcură dragoste cu adevărat.

Plecă la timp pentru a prinde ultimul tren spre casă, dar ar fi preferat să-l fi pierdut.

În următoarele luni Sally se dedică în întregime muncii ei încercînd să-şi pună ideile pe pînză. După ce termina fiecare pictură, o ducea la Londra pentru ca Simon să-şi spună părerea. Cu fiecare pînză nouă, zîmbetul lui devenea tot mai prietenos şi cuvîntul pe care îl repeta acum la nesfîrşit era „original". Sally îi vorbea despre ideile ei în legătură cu următorul tablou şi el o informa despre planurile lui pentru vernisajul din octombrie.

Tony se întîlnea des cu ea. Prînzeau împreună, apoi se duceau la el acasă unde făceau dragoste pînă cînd sosea timpul ca ea să prindă ultimul tren.

Sally şi-ar fi dorit adesea să fi petrecut mai mult timp cu Tony. Dar avea mereu prezent în minte termenul final stabilit de Simon, care o prevenise că tipografii se aflau deja în faza de corectură a catalogului şi că invitaţiile pentru vernisaj erau pe punctul de a fi trimise. În ultimul timp Tony părea să fie aproape la fel de ocupat şi nu mai reuşea întotdeauna să-şi aranjeze programul după vizitele ei la Londra. Sally se obişnuise să rămînă la el peste noapte şi să ia un tren matinal spre casă a doua zi. Tony făcea uneori aluzii la faptul că s-ar putea muta la el. Cînd se gîndea la asta, ceea ce se întîmpla destul de des, medita şi la faptul că ar putea să-i transforme cu uşurinţă podul într-un studio. Dar hotărî că înainte de a lua în serios ideea mutării trebuia să se asigure că expoziţia va fi un succes. Apoi, dacă aluziile ar fi devenit o ofertă clară, răspunsul ei nu ar fi întîrziat să vină.

Cu numai două zile înainte de vernisaj, Sally îşi termină ultima pînză şi i-o aduse lui Simon. După ce o scoase din mapă, el ridică braţele şi strigă:

— Aleluia! E cel mai bun pînă acum. Dacă punem preţuri rezonabile, cu puţin noroc, ar trebui să vindem cel puţin jumătate din picturi înainte de închiderea expoziţiei.

— Numai jumătate? întrebă Sally, nereuşind să-şi ascundă dezamăgirea.

— Asta n-ar fi deloc rău pentru prima noastră încercare, dragă domnişoară, spuse Simon. Am vîndut o singură Leslie Anne Ivory la prima ei expoziţie şi acum se vinde totul din prima săptămînă.

Sally părea în continuare cam descurajată şi Simon îşi dădu seama că fusese poate cam lipsit de tact.

— Nu-ţi face probleme. Le vom păstra pe cele nevîndute şi le vom scoate la vînzare de îndată ce primeşti cronici bune.

Sally era încă bosumflată.

— Cum ţi se par ramele şi cadrele? întrebă Simon încercînd să schimbe subiectul.

Sally studie cu atenţie ramele aurii-închis şi cadrele de un gri-pal. Zîmbi din nou.

— Sînt bune, nu-i aşa? spuse Simon. Scot minunat în evidenţă pînzele.

Sally dădu afirmativ din cap, dar începu să se întrebe cu îngrijorare cît au costat şi dacă va mai avea şansa unei a doua expoziţii în caz că prima nu va avea succes.

— Apropo, spuse Simon, am un prieten la A.P., îl cheamă Mike Sallis, care...

— A.P.?

— Agenţia de Presă. Mike e fotograf, totdeauna în căutare de subiecte interesante. Spune că o să vină şi el să-ţi facă o poză stînd în picioare lîngă una dintre picturile tale. Apoi o să-i facă reclamă pe Fleet Street şi nu ne rămîne decît să-i ţinem pumnii şi să ne rugăm ca Natasa să-şi ia o zi de vacanţă. Nu vreau să te amăgesc, dar s-ar putea ca cineva să muşte din momeală. Deocamdată singurul tău atu este că e prima ta expoziţie de cînd ai terminat cursurile la Slade. Nu prea sună a ştire de senzaţie pentru prima pagină.

Simon făcu o pauză, căci Sally părea din nou să-şi fi pierdut curajul.

— Încă nu e prea tîrziu să-ţi încerci norocul cu prinţul Charles, ştii? Asta ne-ar rezolva toate problemele.

Sally zîmbi.

— Nu cred că lui Tony i-ar plăcea asta.

Simon se abţinu să mai facă vreo observaţie lipsită de tact.

Sally îşi petrecu seara aceea cu Tony, la el acasă, în Chelsea. Părea cam absent, dar ea se considera în întregime vinovată de starea lui de spirit: nu-şi putea ascunde dezamăgirea pe care o încercase auzind cît de puţine tablouri apreciase Simon că se vor vinde. După ce făcură dragoste, Sally încercă să discute despre ce se va întîmpla cu ei după închiderea expoziţiei, dar Tony reuşi cu multă iscusinţă să schimbe subiectul, arătîndu-şi nerăbdarea cu care aştepta vernisajul.

În seara aceea Sally se întoarse acasă cu ultimul tren care pleca de la Charing Cross.

În dimineaţa următoare se trezi cu un sentiment îngrozitor, creat de acalmia momentului. Camera ei era golită de pînze şi tot ce putea face acum era să aştepte. Starea ei de spirit se datora şi faptului că Tony îi spusese că va lipsi din

Londra cu diverse treburi, pînă în ziua vernisajului. Stătea în baie, gîndindu-se la el.

— Dar voi fi primul tău client în seara inaugurării, promise el. Nu uita că încă mai vreau să cumpăr *Pisica adormită în veşnic repaus*.

Telefonul sună şi cineva răspunse înainte ca Sally să poată ieşi din baie.

— E pentru tine, strigă mama ei din capul scărilor.

Sally se înfăşură într-un prosop şi se repezi să apuce receptorul, gîndindu-se că era Tony.

— Bună, Sally, Simon la telefon. Am noutăţi. Mike Sallis tocmai a sunat de la A.P. Vine la Galerie mîine la amiază. Pînă atunci toate pînzele vor fi înrămate şi el va fi primul ziarist care o să le vadă. Toţi vor să aibă exclusivitate. Încerc să găsesc vreun truc ca să-l conving că îi acord un fel de interviu în exclusivitate. Apropo, au sosit cataloagele şi arată nemaipomenit.

Sally îi mulţumi şi tocmai voia să-l sune pe Tony pentru a-i propune să rămînă la el peste noapte, ca să poată merge a doua zi împreună la galerie, cînd îşi aminti că nu era în oraş. Îşi petrecu ziua străbătînd casa, în lung şi-n lat, cu paşi mari, temătoare, vorbind din cînd în cînd cu modelul ei cel mai docil, pisica adormită în veşnic repaus.

A doua zi de dimineaţă Sally prinse un tren de navetişti matinal din Sevenoaks, ca să-şi poată petrece cîtva timp confruntînd lucrările cu explicaţiile din catalog. Cînd intră în galeria de artă, ochii i se luminară: şase picturi fuseseră deja expuse şi simţi, de fapt pentru prima oară, că într-adevăr nu erau rele. Aruncă o privire spre birou şi-l văzu pe Simon vorbind la telefon. Acesta îi zîmbi şi îi făcu semn cu mîna, dîndu-i să înţeleagă că i se va alătura în curînd.

Privi din nou tablourile şi apoi, pe o masă, unul dintre cataloage. Pe copertă scria *Expoziţia Summer* şi sub titlu se afla o pictură reprezentînd interiorul salonului părinţilor ei, din care, printr-o fereastră, se vedea grădina plină de plante. O pisică neagră dormea pe pervazul ferestrei fără să-i pese de ploaia de afară.

Sally deschise catalogul şi citi introducerea de pe prima pagină:

„Uneori membrii juriului simt nevoia să spună: «A fost nespus de greu să îl găsim pe cel mai bun din anul acesta.» Dar din clipa în care am privit opera lui Sally Summers, sarcina alegerii a devenit uşoară. Adevăratul talent poate fi observat de toată lumea, şi Sally a reuşit un lucru rar, să cîştige ambele premii majore pe care le oferă Slade, atît pentru pictură în ulei, cît şi pentru desen, în acelaşi an. Aştept cu nerăbdare să-i urmăresc cariera în anii următori."

Era un extras din discursul lui Sir Roger de Grey la decernarea Premiilor Mary Rischgitz şi Henry Tonks, acordate lui Sally la Slade în urmă cu doi ani.

Sally răsfoi catalogul, văzîndu-şi pentru prima oară operele reproduse color. Simţul detaliului şi priceperea la punerea în pagină îi aparţineau lui Simon şi erau evidente pe fiecare filă.

Privi înapoi spre birou şi văzu că Simon mai era încă la telefon. Se hotărî să coboare şi să-şi revadă şi celelalte picturi, acum că fuseseră toate înrămate. Partea de jos a galeriei era plină de culoare şi picturile abia înrămate erau expuse cu atîta pricepere, încît pînă şi Sally le văzu într-o nouă lumină.

După ce făcu un tur, Sally abia îşi stăpîni un zîmbet de satisfacţie înainte de a se întoarce sus. Trecînd pe lîngă o masă din centrul galeriei, observă un pliant cu iniţialele N.K. tipărite pe el. Deschise într-o doară coperta şi descoperi o grămadă de acuarele şterse.

Pe cînd răsfoia broşura şi privea eforturile, fără şanse de a se materializa într-o expoziţie, ale rivalei sale, Sally trebui să recunoască faptul că autoportretele şi nudurile Nataşei nu o prezentau fidel, în adevărata ei frumuseţe. Tocmai voia să închidă pliantul, cînd deodată se opri la una dintre reproduceri. Deşi stîngaci executată, nu încăpea îndoială cine era

bărbatul pe care Natașa, pe jumătate goală, îl ținea strîns lîngă ea.

Lui Sally i se făcu rău. Închise cu violență pliantul, traversă repede încăperea și urcă la parter. Într-un colț al spațioasei galerii, Simon conversa cu un bărbat pe al cărui umăr atîrnau mai multe aparate de fotografiat.

— Sally, zise el îndreptîndu-se spre ea, ți-l prezint pe Mike...

Dar Sally nu-l luă în seamă și începu să alerge către ușa deschisă, cu ochii în lacrimi. O luă pe St.James, hotărîtă să se îndepărteze cît mai mult posibil de galerie. Dar deodată se opri. Tony și Natașa veneau spre ea, braț la braț.

Sally coborî de pe trotuar și începu să traverseze strada sperînd să ajungă în partea cealaltă înainte ca cei doi să o poată observa.

Scrîșnetul cauciucurilor și virajul brusc al furgonetei veniră o clipă prea tîrziu. Se trezi aruncată cu capul înainte, în mijlocul drumului.

Cînd Sally își reveni, se simți îngrozitor. Clipi din ochi și i se păru că aude niște voci. Clipi din nou, dar îi trebui ceva timp ca să poată vedea clar.

Era culcată într-un pat... nu al ei. Piciorul drept era în ghips și se afla suspendat de un scripete. Celălalt picior era sub pătură și simțea că e bine. Își mișcă degetele de la piciorul stîng: da, erau în regulă. Apoi încercă să-și miște brațele. O soră medicală se apropie de patul ei.

— Bun venit înapoi la viață, Sally.

— Cît timp am zăcut așa? întrebă Sally.

— Vreo două zile, spuse sora controlîndu-i pulsul. Dar îți revii nesperat de repede. Înainte de a-mi pune vreo întrebare: e vorba doar de un picior rupt, iar vînătăile de sub ochi vor dispărea pînă ieși de aici. Apropo, adăugă ea pe cînd se îndrepta spre celălalt pacient, mi-a plăcut poza aceea din ziarele de dimineață. Ce să mai spun despre observațiile măgulitoare pe care le-a făcut prietenul tău? Cum e să fii celebru?

Sally ar fi dorit s-o întrebe despre ce vorbea, dar sora îi lua deja pulsul pacientului din patul de alături. „Vino înapoi",

ar fi vrut să-i spună Sally, dar o altă soră apăru lîngă patul ei cu o ceaşcă cu suc de portocale, pe care i-o puse în mînă.

— Vă propun să încercaţi cu asta, spuse ea.

Sally o ascultă şi încercă să absoarbă lichidul printr-un pai de plastic curbat.

— Aveţi un vizitator, îi spuse sora de îndată ce goli conţinutul ceştii. Vă aşteaptă de mai mult timp. Credeţi că sînteţi în stare să-l vedeţi?

— Bineînţeles, spuse Sally, nedorind prea mult să-l vadă pe Tony, dar fiind foarte curioasă să afle ce se întîmplase.

Privi spre uşile batante din capătul salonului, dar trebui să aştepte ceva timp înainte ca Simon să intre. Acesta se duse drept spre patul ei, ţinînd cam prea strîns în mînă ceea ce cu puţin timp înainte s-ar fi putut numi un buchet de flori. Trimise un sărut generos în aer către ghipsul ei.

— Îmi pare atît de rău, Simon, spuse Sally înainte ca el să apuce să o salute. Ştiu cîte eforturi ai făcut şi cîţi bani ai cheltuit pentru mine. Şi eu te-am părăsit acum iremediabil.

— Aşa e, spuse Simon, e întotdeauna neplăcut să vinzi tot ce ai pus pe pereţi din prima seară. Nu-ţi mai rămîne nimic pentru vechii tăi clienţi, care încep să bombăne.

Sally rămase cu gura căscată.

— Totuşi, trebuie să spun că fotografia o avantaja pe Nataşa şi te dezavantaja grozav pe tine.

— Despre ce vorbeşti, Simon?

— Mike Sallis şi-a primit „exclusivul", iar tu fractura, spuse el bătînd uşor ghipsul cu mîna. Cînd Nataşa s-a aplecat peste corpul tău pe stradă, Mike a început să fotografieze în neştire. Nici eu n-aş fi putut să scriu mai bine replicile Nataşei: „Cea mai importantă artistă tînără a generaţiei noastre. Dacă lumea ar pierde un asemenea talent..."

Sally rîse de modul maliţios în care Simon imita accentul rusesc al Nataşei.

— A doua zi dimineaţă ai ajuns pe prima pagină a celor mai multe ziare, continuă el: „La un pas de moarte", în *Mail*, „Natură moartă în St.James", în *Express*. Şi chiar i-ai dat gata şi pe cei de la *Sun* cu „Pleosc!". Toţi snobii s-au înghesuit la galerie în seara aceea. Nataşa purta o rochie neagră transparentă şi dădea presei declaraţii fulminante despre geniul tău. Nu că

ar fi contat prea mult. Am vîndut pînzele cu mult înainte ca ziarele să fi scos a doua ediţie. Dar cel mai important lucru este că acum critica serioasă, autorii cronicilor plastice recunosc că s-ar putea să ai talent.

Sally zîmbi.

— Poate că nu am reuşit să am o aventură amoroasă cu prinţul Charles, dar cel puţin se pare că am reuşit să duc lucrurile la bun sfîrşit.

— Ei, nu tocmai, spuse Simon.

— Ce vrei să spui? întrebă Sally, brusc îngrijorată. Doar ai spus că ai vîndut toate tablourile.

— E adevărat, dar dacă ai fi aranjat ca accidentul să ţi se fi întîmplat cu cîteva zile mai devreme, aş fi putut urca preţurile cu încă cel puţin cincizeci la sută. Oricum, poţi să o faci data viitoare.

— Tony a cumpărat *Pisica adormită în veşnic repaus*? întrebă Sally calmă.

— Nu, a întîrziat ca de obicei. A fost înşfăcată în prima jumătate de oră de un colecţionar serios. Ceea ce îmi aminteşte un lucru, adăugă Simon pe cînd părinţii lui Sally intrau în salon pe uşa batantă. Voi avea nevoie de încă patruzeci de pînze dacă deschidem o altă expoziţie la primăvară. Aşa că ai face bine să te apuci de lucru imediat.

— Dar uită-te la mine, omule, spuse Sally rîzînd. Cum poţi să-mi ceri...

— Nu mai fi aşa slabă de înger, spuse Simon bătînd uşor cu mîna peste ghipsul ei. Cu piciorul ai probleme, nu cu mîinile.

Sally zîmbi şi ridică privirea spre părinţii ei, care stăteau în picioare lîngă pat.

— Acesta e Tony? întrebă mama ei.

— Dumnezeule, nu, mamă, rîse Sally. Acesta e Simon. El este mult mai important. Deşi mărturisesc, zise ea, că am făcut aceeaşi greşeală cînd l-am întîlnit prima oară.

CALUL TROIAN

Arnold Bacon s-ar fi îmbogăţit dacă nu l-ar fi ascultat pe tatăl său.

Arnold, după cum se specifică şi în paşaportul său, avea meseria de „bancher". Pentru aceia dintre dumneavoastră care doresc să primească informaţii mai precise, pot spune că era directorul filialei Băncii Barklay's din St. Albans, Hertfordshire, ceea ce în cercurile bancare ar echivala cu funcţia de căpitan în trupele de mercenari ale armatei britanice.

Se mai menţiona în paşaportul său că se născuse în 1937, avea înălţimea de un metru şaptezeci şi cinci, păr blond deschis şi nici un semn distinctiv, deşi de fapt avea cîteva riduri pe frunte, ceea ce dovedea că obişnuia să se cam încrunte.

Era membru al filialei locale de la Rotary Club (trezorier), precum şi al Partidului Conservator (vicepreşedintele filialei) şi fost organizator al Festivalului din St. Albans. Jucase, de asemenea, în echipa de rugbi Veteranii din St. Albans ca centru înaintaş în 1960 şi în echipa de cricket St. Albans C.C. în 1970. Singurul sport pe care îl mai practicase în ultimii douăzeci de ani era golful: mai făcea cîte o rundă cu fostul lui adversar de la National Westminster.

În timpul partidelor de golf, Arnold îşi teroriza adesea partenerul cu teoriile sale care-i trădau convingerea fermă că n-ar fi trebuit niciodată să lucreze într-o bancă. După atîţia ani în care le oferise clienţilor împrumuturi ca să înceapă o afacere, îi devenise dureros de clar că el însuşi era un între-

prinzător înnăscut. Dacă nu şi-ar fi ascultat tatăl, devenind ca şi el funcţionar de bancă, Dumnezeu ştie pe ce culmi ale gloriei ar fi putut ajunge.

Colegul său, extenuat, îi dădea dreptate marcînd de la doi metri şi asigurîndu-se astfel că nu va trebui să plătească, mai tîrziu, băutura.

— Ce mai face Deirdre? întrebă el în timp ce se îndreptau spre club.

— Vrea să cumpere un serviciu de masă, pentru cină, spuse Arnold, ceea ce îl cam miră pe însoţitorul său. Deşi nu văd ce are împotriva vechiului nostru set Coronation.

Cînd ajunseră la bar, Arnold se uită la ceas înainte de a comanda un ţap de bere blondă pentru el şi gin tonic pentru învingător, deoarece Deirdre nu îl aştepta să vină acasă decît peste vreo oră. Se opri din peroraţia sa numai cînd un alt membru al clubului începu să le povestească ultimele zvonuri în legătură cu soţia căpitanului clubului.

Deirdre Bacon, soţia atît de răbdătoare a lui Arnold, se resemnase în cele din urmă cu ideea că era prea tîrziu ca să mai încerce să influenţeze judecata soţului ei. Deşi avea părerile ei în legătură cu ceea ce s-ar fi întîmplat dacă Arnold n-ar fi urmat sfaturile tatălui său, nu şi le mai exprima cu glas tare. Pe vremea cînd se logodiseră, îl considerase pe Arnold Bacon o „pradă bună". Dar, cu trecerea anilor, devenise mai realistă în ce priveşte aşteptările ei şi, după cei doi copii, unul de fiecare sex, se obişnuise cu viaţa ei de casnică şi mamă, fără să se fi gîndit vreodată cu seriozitate la o alternativă.

Copiii crescuseră acum. Justin lucra ca funcţionar în biroul unui avocat consultant din Chelmsford, iar Virginia se căsătorise cu un tînăr din oraş pe care Arnold îl prezenta ca funcţionar la Căile Ferate Britanice. Deirdre, mai fidelă adevărului, le spunea prietenelor ei la coafor că, de fapt, Keith era mecanic de locomotivă.

În primii zece ani de căsnicie familia Bacon îşi petrecuse vacanţele la Bournemouth, pentru că aşa făcuseră întotdeauna părinţii lui Arnold. Au „promovat" apoi la Costa del Sol, după ce Arnold a citit în suplimentul de vacanţă al lui *Daily Telegraph* că acela era locul în care cei mai mulţi directori de bancă puteau fi găsiţi în luna august.

Ani în şir Arnold îi promisese soţiei sale că vor face ceva „ieşit din comun" cînd vor aniversa douăzeci şi cinci de ani de căsătorie, deşi niciodată nu îndrăznise să precizeze ce voia să spună prin „ieşit din comun".

Numai după ce citi în revista trimestrială a personalului din bănci că Andrew Buxton, preşedintele de la Barclay's, îşi va petrece vara navigînd în jurul insulelor greceşti pe un iaht particular, Arnold începu să scrie numeroaselor companii şi agenţiilor de turism care organizau croaziere cerîndu-le broşuri informative. După ce studie sute de pagini veline, colorate, se opri asupra unei croaziere de şapte zile pe vasul „Prinţesa Corina", care pornea de la Pireu, înconjura insulele greceşti şi se termina la Mykonos. Contribuţia lui Deirdre la această discuţie se limită la observaţia că ar prefera să meargă tot pe Costa del Sol şi să cheltuiască banii economisiţi pe un serviciu de masă. Totuşi, se arătă încîntată cînd citi într-una dintre broşuri că grecii erau celebri pentru industria lor ceramică.

Pînă să se urce în autocarul care trebuia să-l ducă la Heathrow, subalternii lui Arnold, colegii de la Rotary Club şi chiar cîţiva dintre clienţii lui mai selecţi obosiseră auzindu-l explicînd cum îşi va petrece concediul de vară: „Voi naviga pe un transatlantic în jurul insulelor greceşti", le spunea el. „Ştiţi, întocmai ca preşedintele băncii, Andrew Buxton." Dacă cineva o întreba pe Deirdre ce urmau să facă, ea şi Arnold, în timpul vacanţei, ea le spunea că plecau într-o excursie organizată, pentru o săptămînă, şi că singurul lucru cu care spera să se întoarcă acasă era un serviciu nou de masă.

Vechiul serviciu Coronation, pe care îl primiseră ca dar de nuntă de la părinţii lui Deirdre în urmă cu douăzeci de ani, se degradase şi arăta jalnic. Cîteva farfurii erau ciobite sau crăpate, iar modelele imprimate reprezentînd sceptrul şi coroana aproape că se şterseseră cu totul.

— În ce mă priveşte, nu văd ce defecte îi găseşti, spuse Arnold cînd soţia lui abordă din nou subiectul în timp ce se aflau în sala de aşteptare de la Heathrow.

Deirdre nu mai încercă să le enumere.

Mai tot timpul zborului, Arnold se plînse că avionul era ticsit de greci. Deirdre se gîndi că nu avea nici un rost să-i

mai explice că aşa se întîmplă de obicei cînd călătoreşti cu Olympic Airways. Mai ales că ştia ce îi va răspunde: „Dar am economisit douăzeci şi cinci de lire."

De îndată ce aterizară pe Aeroportul International Hellenikon, cei doi turişti se urcară în autobuz. Arnold se îndoi că acesta ar fi trecut cu bine de controlul tehnic periodic la St. Albans, dar reuşiră cumva să ajungă vii şi nevătămaţi în centrul Atenei, unde Arnold rezervase o cameră pentru noaptea aceea la un hotel de două stele (două stele greceşti). Arnold găsi repede filiala locală a Băncii Barclay's şi încasă contravaloarea unui cec turistic, explicîndu-i soţiei sale că nu avea rost să schimbe mai mult pentru că totul fusese plătit din momentul îmbarcării pe vapor. Era sigur că aşa se comporta un adevărat întreprinzător.

Cei doi se treziră devreme a doua zi de dimineaţă, mai ales datorită faptului că nu prea dormiseră. Toată noaptea se rostogoliseră spre centrul saltelei scofîlcite şi pline de cocoloaşe tari de paie şi îi dureau urechile de la pernele bombate şi tari ca piatra. Încă înainte de răsăritul soarelui, Arnold se dădu jos din pat şi deschise fereastra ce dădea într-o curte interioară. Se întinse, declarînd că niciodată nu se simţise mai bine. Deirdre nu făcu nici un comentariu, fiind deja ocupată cu împachetatul lucrurilor.

În timpul micului dejun, constînd dintr-un corn, care lui Arnold i se păru prea lipicios şi care se sfărîma în mînă, brînză de oaie, al cărei miros nu era prea tentant, şi o ceaşcă ce se încăpăţîna să rămînă goală pentru că proprietarii hotelului refuzau să servească ceai, între ei începu o lungă dispută: dacă să ia autobuzul sau să comande un taxi pînă la vapor. Amîndoi ajunseră la concluzia că un taxi ar fi fost preferabil. Deirdre pentru că nu dorea să se înghesuie într-un autobuz încălzit, plin de atenieni transpiraţi, iar Arnold fiindcă voia să fie văzut de pe chei coborînd dintr-o maşină mică.

De îndată ce Arnold achită nota de plată, după o cercetare atentă a şirului de cifre pe care îl contemplă de trei ori înainte de a se hotărî să se mai despartă de un cec turistic, opri un taxi şi îi spuse şoferului să îi ducă în port. Călătoria, care a durat

mai mult decît se aşteptase, într-o maşină veche, fără aer condiţionat, nu a fost de natură să-l binedispună pe Arnold.

Cînd văzu pentru prima oară „Prinţesa Corina", Arnold nu-şi putu ascunde dezamăgirea. Vasul nu arăta nici atît de mare şi nici atît de modern ca în poza din broşura viu colorată. Avea sentimentul că preşedintele Băncii Barclay's nu se va lovi de aceleaşi probleme.

Doamna şi domnul Bacon urcară pe punte şi fură escortaţi la cabina lor, care, spre surprinderea lui Arnold, consta din două priciuri, o chiuvetă şi un hublou. Între priciuri nu era destul loc ca amîndoi să se poată dezbrăca în acelaşi timp. Arnold îi explică soţiei sale că această cabină nu apăruse în broşură şi că pe lista de preţuri era descrisă elogios ca „de lux". Probabil că broşura fusese alcătuită de către un agent de bunuri imobiliare care-şi pierduse slujba, spuse el în concluzie.

Arnold porni să facă un tur al punţii — o plimbare care nu putea fi prea lungă. În drum, dădu pe neaşteptate peste un avocat consultant din Chester, care venea din direcţie opusă. Cînd Arnold înţelese că Malcolm Jackson era unul dintre acţionarii de frunte ai firmei pe care o conducea, iar soţia lui, Joan, lucra în magistratură, le sugeră să ia masa împreună.

După ce-şi comandară mîncarea la bufet, Arnold nu-şi mai pierdu timpul şi începu să le spună noilor săi prieteni că era un întreprinzător înnăscut, explicîndu-le de exemplu ce schimbări urgente ar face pentru a mări eficienţa pe „Prinţesa Corina", dacă ar fi armatorul acestui vas. (Mă tem că lista s-a dovedit a fi mult prea lungă pentru a fi inclusă într-o povestire.)

Avocatul, care pînă atunci nu trebuise să suporte părerile lui Arnold, părea destul de mulţumit să-l asculte, în timp ce Deirdre discuta cu Joan despre faptul că spera să găsească un serviciu de masă pe una dintre insule.

— Ştii, grecii sînt celebri în industria ceramicii, spunea ea.

Conversaţia nu se schimbă prea mult cînd cele două cupluri se revăzură la cină în seara aceea.

Deşi membrii familiei Bacon erau cam obosiţi după prima zi pe vas, nici unul dintre ei nu reuşi să doarmă în

noaptea aceea mai mult de cîteva clipe. Dar Arnold nu voia să recunoască, pe cînd plutea peste Marea Egee în mica lor cabină, că dacă ar fi fost în puterea lui să aleagă, ar fi preferat hotelul de două stele (grecești), cu salteaua plină de cocoloașe tari și pernele de piatră, în locul priciurilor în care erau scuturați dintr-o parte în alta.

După două zile petrecute pe mare, cînd vasul acostă pe insula Rhodos, Arnold nu mai avu pretenția că navighează pe un transatlantic. Marea parte a pasagerilor se îngrămădi la ieșire, cu toții încîntați de posibilitatea de a se afla cîteva ore pe uscat. Arnold și Malcolm porniră spre cea mai apropiată filială a băncii Barclay's ca să schimbe fiecare cîte un cec turistic, în timp ce Deirdre și Joan o luară în direcție opusă, în căutarea unui serviciu de masă. La bancă, Arnold îl informă imediat pe director în legătură cu funcția lui, asigurîndu-se astfel că atît el, cît și Malcolm vor primi puțin peste rata de schimb obișnuită.

Arnold zîmbea cînd ieșiră de la bancă, pe pavajul fierbinte al străzii pline de praf.

— Ar fi trebuit să mă lansez în vînzări și cumpărări de contracte pe termen lung, îi spuse el lui Malcolm pe cînd coborau de pe o colină. Aș fi făcut avere.

Lui Deirdre nu i-a fost așa de ușor să găsească un serviciu de masă. Erau multe magazine de diverse calități, și în curînd descoperi că Rhodos se putea mîndri cu mulți olari și fabricanți de ceramică. Trebuia să afle, prin urmare, care din aceștia era considerat mai valoros de către localnici și apoi să găsească magazinul în care se vindea marfa acestuia. Informațiile dorite le-a primit stînd de vorbă cu bătrînele îmbrăcate în negru care puteau fi găsite la colț de stradă, șezînd tăcute. Una din zece, descoperi ea, vorbește o engleză stricată. În timp ce soțul ei se afla la bancă încercînd să economisească cîteva drahme, Deirdre reuși să afle toate informațiile secrete de care avea nevoie.

Toți patru se întîlniră la o cîrciumioară din centrul orașului ca să prînzească. În timp ce mîncau *souvlakia*[1], Arnold încerca să o convingă pe Deirdre că întrucît mai aveau

[1] Chebab din carne marinată (n.tr.).

de vizitat cinci insule în cursul călătoriei, ar fi fost mai înţelept să aştepte pînă la escala finală, putînd cumpăra serviciul de masă în ultima clipă.

— Preţurile, fără îndoială, vor scădea, declară Arnold, cu cît ne apropiem mai mult de Atena.

Vorbea cu aerul unui adevărat întreprinzător.

Cu toate că Deirdre văzuse deja un set de treizeci şi două de piese la un preţ pe care şi-l puteau permite foarte bine, cedă, împotriva propriei dorinţe, la sugestia lui Arnold. Resemnarea ei se datora şi faptului că toate cecurile turistice se aflau la soţul său.

Pînă ce vasul a acostat la Heraklion, în Creta, Arnold îi cercetase pe toţi compatrioţii de la bord şi le făcu favoarea unui maior (infanterist în rezervă) şi soţiei sale să ia masa cu ei la prînz, dar asta numai după ce descoperi că individul avea cont la banca Barclay's. Urmă o invitaţie la cină de îndată ce se dovedi că maiorul obişnuia să joace bridge cu directorul filialelor bancare din districtul în care locuia Arnold.

Din clipa aceea, Arnold petrecu multe ceasuri fericite la bar explicînd maiorului şi lui Malcolm, nici unul de fapt nu-l mai asculta, că n-ar fi trebuit să urmeze niciodată sfatul tatălui său în legătură cu cariera bancară, deoarece era un întreprinzător înnăscut.

Cînd vasul ridică ancora şi părăsi Santorini, Deirdre ştiu cu certitudine ce fel de serviciu de masă îi trebuia şi cum să hotărască repede cu care negustor de ceramică să trateze de îndată ce aveau să sosească în următorul port. Dar Arnold insista în continuare că ar trebui să aştepte să ajungă într-un loc unde piaţa este mai mare, în drum spre Atena.

— Cu cît competiţia este mai serioasă, cu atît preţurile scad, explică el a nu ştiu cîta oară.

Deirdre ştia că era inutil să-i spună că preţurile păreau să crească cu fiecare milă parcursă în călătoria lor înapoi spre capitala Greciei.

Paros confirmă încă o dată, dacă mai era nevoie, suspiciunile lui Deirdre, pentru că preţurile erau simţitor mai ridicate decît fuseseră la Santorini. Pe cînd „Prinţesa Corina" se îndrepta spre Mykonos, Deirdre avea sentimentul că deşi ultima

lor escală le va oferi probabil un serviciu de masă satisfăcător, nu-şi vor mai permite să-l cumpere.

Arnold o asigură în continuare, cu siguranţa celui care ştie ce vorbeşte, că totul se va termina cu bine. Chiar îşi atinse uşor vîrful nasului cu degetul arătător. Maiorul şi Malcolm ajunseseră în situaţia de a da pur şi simplu din cap în semn că nu adormiseră.

Deirdre coborî cea dintîi de pe vas cînd ajunseră la Mykonos în acea vineri de dimineaţă. Îi spuse soţului ei că va face un tur al magazinelor de ceramică, în timp ce el va umbla prin băncile din oraş. Joan şi soţia maiorului fură bucuroase să o însoţească pe Deirdre pentru că ea devenise deja un fel de expertă în domeniul ceramicii greceşti.

Cele trei doamne îşi începură căutarea în nordul oraşului şi Deirdre simţi o uşurare văzînd că în Mykonos era o varietate mai mare de magazine decît întîlnise în celelalte insule. Reuşi de asemenea să descopere, cu ajutorul unor femei îmbrăcate în veşminte negre, că oraşul se mîndrea cu un olar de mare faimă, ale cărui produse puteau fi cumpărate dintr-un singur magazin numit Casa Pétros.

După ce Deirdre izbuti să găsească locul cu pricina, îşi petrecu restul dimineţii studiind cu atenţie toate serviciile de masă care se vindeau acolo. Cîteva ceasuri mai tîrziu ajunse la concluzia că serviciul „Delphi", expus la vedere în mijlocul magazinului, ar fi unul dintre lucrurile preţioase cu care orice gospodină din St. Albans s-ar putea mîndri. Dar întrucît costa de două ori mai mult decît orice văzuse pe alte insule, îşi dădu seama că Arnold nu-l va accepta, considerîndu-l prea scump pentru bugetul lor.

După ce, în cele din urmă, cele trei doamne părăsiră magazinul pentru a-şi întîlni soţii la prînz, un tînăr arătos, într-un tricou cam murdar şi blugi rupţi, cu cîteva tuleie în bărbie, le apăru brusc în faţă şi le întrebă:

— Voi din Anglia?

Deirdre se opri şi-l privi drept în ochii de un albastru intens pentru o clipă, dar nu spuse nimic. Însoţitoarele ei merseră mai departe pe drumul pietruit şi grăbiră pasul, ca şi cum străinul nu li s-ar fi adresat lor. Deirdre îi zîmbi pe cînd el se dădea la o parte, lăsînd-o astfel să-şi continue drumul.

Arnold o prevenise să nu intre niciodată în vorbă cu băştinaşii.

Cînd ajunseră la restaurantul unde aranjaseră să se întîlnească, cele trei doamne îşi găsiră bărbaţii bînd bere blondă de import la bar. Arnold le explica maiorului şi lui Malcolm de ce refuzase să plătească în continuare cotizaţia, în anul acela, Partidului Conservator.

— Nu mai dau un ban, insistă el, atîta timp cît nu sînt în stare să facă ordine în propria lor casă.

Deirdre bănuia că refuzul său de a plăti avea mai curînd de-a face cu recenta sa înfrîngere în alegerile pentru preşedinţia filialei locale a partidului.

Arnold îşi petrecu apoi un ceas întreg expunîndu-şi ideile în legătură cu orice, de la reducerile de cheltuieli militare pînă la fenomenul *New Age* şi familiile dezbinate cu copii; se împotrivea cu înverşunare tuturor acestor fenomene. După ce primiră în final nota de plată, discută mult timp despre ce consumase fiecare şi, prin urmare, care ar fi fost contribuţia fiecăruia la suma totală.

Arnold se resemnase deja cu ideea că o parte a după-amiezei va trebui să şi-o dedice tocmelii cu vînzătorul, pentru Deirdre, acum că ea găsise serviciul de masă pe care şi-l dorise atît de mult. Cu toţii fură de acord să-i însoţească, să-l vadă pe întreprinzătorul înnăscut în acţiune.

Cînd Arnold intră la Casa Pétros, trebui să recunoască faptul că Deirdre părea „să fi găsit locul potrivit". Tot repeta asta ca şi cum ar fi dorit să dovedească tuturor că avusese dreptate să insiste ca ea să aştepte escala finală pentru a lua marea hotărîre. Părea, în mod fericit, să nu realizeze cît de mult crescuseră preţurile obiectelor de ceramică de la o insulă la alta. Şi Deirdre nu încerca deloc să-l lămurească. Pur şi simplu îl conduse pînă la masa mare din mijlocul încăperii, unde era expus serviciul „Delphi", şi făcu o rugăciune. Cu toţii fură de acord că serviciul era magnific, dar cînd lui Arnold i se comunică preţul, dădu din cap dezaprobînd cu tristeţe. Deirdre ar fi putut să protesteze, dar, ca atîţia clienţi vechi de la banca unde lucra Arnold, văzuse şi altă dată expresia aceasta pe chipul soţului ei. Prin urmare se resemnă şi alese serviciul „Pharos", care era superb, dar ocupa locul al

doilea după „Delphi" şi era mult mai scump decît alte seturi la fel de frumoase de pe celelalte patru insule.

Cele trei soţii începură să aleagă obiectele care le interesau în timp ce soţii lor le amintiră cu gravitate cît îşi puteau permite să cheltuiască. După ce toată lumea alesese, Arnold începu o discuţie îndelungată cu vînzătorul asupra preţurilor. În cele din urmă reuşi să obţină o reducere de douăzeci la sută din suma totală. De îndată ce se ajunse la o cifră finală, Arnold se văzu trimis să găsească o bancă britanică la care să schimbe cecurile turistice. Cu paşapoartele şi cecurile semnate în mînă părăsi magazinul ca să-şi îndeplinească misiunea.

Cînd ieşi afară, tînărul care o abordase pe Deirdre îi ieşi deodată în cale şi îl întrebă:

— Dumneavoastră din Anglia?

— Fireşte, răspunse Arnold ferindu-se de el şi continuîndu-şi drumul în pas grăbit spre a evita orice conversaţie cu un individ de o asemenea teapă. După cum îi spusese maiorului în timp ce luau prînzul, *Timeo Danaos et dona ferentis*[1]. Era singurul citat latinesc pe care şi-l mai amintea de pe vremea cînd era şcolar.

După ce alese o bancă, Arnold intră hotărît drept în biroul directorului şi schimbă cecurile la o rată nesemnificativ mai mare decît cea oficial expusă în vitrină. Bucuros că economisise cincizeci de drahme, se îndreptă spre Casa Pétros.

Îl surprinse în mod neplăcut faptul că tînărul dinainte se mai afla încă pe trotuarul din faţa magazinului. Arnold refuză să-l onoreze fie şi cu o privire pe golanul neras, dar cuvintele lui i se întipăriră în minte:

— Vrei economiseşti bani, englezule?

Arnold se opri şi, ca orice întreprinzător înnăscut, se întoarse să-l studieze cu mai multă atenţie pe tînărul cu înfăţişare mizeră care-i vorbise. Tocmai dorea să-şi continue drumul cînd tînărul îi spuse:

---

[1] „Mă tem de greci chiar şi atunci cînd fac daruri" (lat.). Cuvintele cu care preotul Laocoon se adresează troienilor pentru ca aceştia să nu primească în cetate darul grecilor, calul troian – *Eneida* de Virgiliu, partea a II-a (n.tr.).

— Ştiu unde ceramică la jumătate preţ.

Arnold ezită iarăşi şi se uită prin vitrină la prietenii care-l aşteptau în magazin; pe tejghea se aflau şase pachete mari, gata făcute, aşteptînd plata cuvenită.

Arnold se întoarse ca să se mai uite o dată la străinul cu engleza lui stricată.

— Olarul din sat Kalafatis, spuse el. Cu autobuzul numai jumătate oră. Pe urmă tot numai jumătate preţ.

În timp ce Arnold cugetă la noutăţile acestea, mîna tînărului grec se întinse plină de speranţă. Arnold extrase o bancnotă de cincizeci de drahme din teancul de bani obţinut de la bancă, dorind să speculeze astfel cîştigul de acolo în schimbul informaţiei pe care tocmai o primise. Aşa cum ar face orice întreprinzător adevărat, gîndi el intrînd triumfător în magazin.

— Am făcut o descoperire importantă, îi anunţă el pe ceilalţi şi le făcu semn să-l urmeze într-un colţ al încăperii, pentru a le destăinui informaţiile secrete.

Deirdre nu păru deloc convinsă pînă ce Arnold făcu următoarea sugestie:

— Poate ne-am putea permite să cumpărăm serviciul acela „Delphi", pe care ţi l-ai dorit atît de mult, draga mea. Oricum, de ce să plătim dublu cînd singurul sacrificiu pe care trebuie să-l facem este o călătorie de un ceas cu autobuzul?

Malcolm dădu afirmativ din cap, ca şi cum ar fi ascultat sfatul înţelept al unui membru venerabil din conducerea firmei şi chiar maiorul, deşi mormăise ceva la început, căzu de acord cu ei.

— Întrucît plecăm spre Atena devreme în seara asta, declară maiorul, ar trebui să luăm următorul autobuz spre Kalafatis.

Arnold îi dădu dreptate şi fără o vorbă, fără măcar să arunce o privire către pachetele lăsate pe tejghea, micul grup părăsi magazinul.

După ce ieşiră în stradă, Arnold se simţi uşurat cînd văzu că tînărul care îi dăduse informaţiile dispăruse.

Se opriră la staţia de autobuz unde Arnold se simţi oarecum dezamăgit descoperind cîţiva pasageri de pe vas care aşteptau deja la coadă, dar se linişti gîndindu-se că nu

mergeau în aceeaşi direcţie. Mai aşteptară în soarele fierbinte încă patruzeci de minute pînă cînd, în cele din urmă, sosi autobuzul. Cînd Arnold văzu cum arată maşina, îşi pierdu curajul.

— Gîndiţi-vă numai la cîţi bani economisim, spuse el observînd privirile disperate ale tovarăşilor săi de drum.

Călătoria, traversînd insula spre coasta răsăriteană, ar fi putut dura jumătate de oră cu un Range Rover care n-ar fi avut motive să încetinească. Dar cum şoferul autobuzului culegea orice călător îi apărea în drum, fără să-i pese de staţiile oficiale, ajunseră în Kalafatis cu o oră şi douăzeci de minute mai tîrziu. Cu mult timp înainte de a coborî din anticul vehicul, Deirdre era extenuată, Joan exasperată, iar pe soţia maiorului o apucase migrena.

— Autobuzul nu merge mai departe, spuse şoferul pe cînd Arnold şi tovarăşii săi de drum coborau. Plecarea înapoi spre Khóra peste o oră. Ultimul autobuz de azi.

Micul grup privi spre drumul îngust, şerpuitor, care ducea spre atelierul olarului.

— Ar fi meritat să facem călătoria oricum, fie şi numai pentru peisajul acesta, spuse Arnold abia răsuflînd, oprindu-se în mijlocul drumului şi privind către Marea Egee.

Ceilalţi nu se deranjară nici măcar să se oprească şi să se uite, fără a mai vorbi de exprimarea vreunei păreri personale despre peisajul din jur. Mai merseră zece minute în pas hotărît ca să ajungă la destinaţie, şi atunci pînă şi Arnold deveni foarte tăcut.

Cînd cei şase turişti obosiţi intrară în olărie, rămaseră cu gura căscată. Stăteau acolo ca hipnotizaţi de rafturile pline cu obiecte frumoase. Arnold, triumfător, se simţi cuprins de un val de căldură.

Deirdre se puse imediat pe treabă şi găsi repede serviciul de masă „Delphi". Arăta mai impunător decît şi-l amintea pe primul, dar cînd se uită pe cartonaşul care atîrna de mînerul unui castron de supă se îngrozi descoperind că preţul era numai o idee mai mic decît cel de la Casa Pétros.

Deirdre luă o hotărîre. Se întoarse spre soţul ei, care cerceta un suport de pipe, şi-i spuse cu glas tare, astfel că toţi o puteau auzi:

— Din moment ce totul este la jumătate de preţ, Arnold, probabil că pot să cumpăr şi setul „Delphi", nu-i aşa?

Cei patru se întoarseră spre ei să vadă cum va reacţiona marele întreprinzător. Arnold păru să ezite o clipă înainte de a aşeza suportul de pipe la loc pe raft şi spuse:

— Bineînţeles, draga mea. Oare nu de asta am făcut tot drumul pînă aici?

Cele trei femei începură de îndată să-şi aleagă diverse obiecte de pe rafturi, adunînd în cele din urmă un serviciu de masă, două de ceai, unul de cafea, trei vaze, cinci scrumiere, două ulcioare şi un grătar de prăjit pîine. Arnold renunţă la suportul de pipe.

Cînd soţul lui Deirdre primi nota de plată, acesta ezită din nou, conştient de data aceasta că toţi cei cinci tovarăşi de drum îl priveau cu atenţie. Cu părere de rău, schimbă ultimele cecuri, neîndrăznind să se uite la ratele de schimb dezavantajoase expuse în vitrină. Deirdre nu comentă. Malcolm şi maiorul îşi semnară cecurile. Pe chipurile lor nu se vedea nici o urmă de triumf.

După ce plătiră marfa, cei şase turişti ieşiră din atelier încărcaţi, cu pungile pline. Pe cînd porneau agale înapoi pe drumul şerpuit, uşa olăriei se închise în urma lor.

— Va trebui să ne grăbim ca să nu pierdem autobuzul, strigă Arnold păşind pe mijlocul drumului şi ocolind un Mercedes crem parcat în faţa magazinului. Dar ce excursie profitabilă, adăugă el pe cînd abia se tîrau pe drum. Trebuie să recunoaşteţi că v-am făcut să economisiţi o groază de bani.

Deirdre plecase cea din urmă din prăvălie. Se oprise să-şi mai aranjeze numeroasele sacoşe şi văzu cu surprindere că o parte din lucrători se aşezaseră la coadă la o masă într-un colţ al încăperii. Un tînăr chipeş, într-un tricou murdar şi blugi rupţi, oferea fiecăruia un mic plic maro.

Deirdre nu-şi putu lua ochii de pe chipul tînărului. Unde îl mai văzuse înainte? El ridică privirea şi pentru o clipă ea se uită drept în ochii aceia de un albastru profund. Şi atunci îşi aminti. Tînărul dădu din umeri şi zîmbi. Deirdre îi zîmbi la rîndul ei, îşi luă sacoşele şi o porni la drum în urma celorlalţi.

Pe cînd se urcau în autobuz, Deirdre ajunse tocmai la timp ca să-l audă pe Arnold declarînd:

— Ştiţi, domnule maior, n-ar fi trebuit să mă iau după tatăl meu şi să ajung să lucrez într-o bancă. Vedeţi, am stofă de adevărat între...

Deirdre zîmbi din nou privind pe geam şi urmărindu-l pe tînărul chipeş care îi depăşea în viteză în Mercedesul său mare, crem.

El îi zîmbi şi îi făcu semn cu mîna în timp ce autobuzul îşi începea drumul lent înapoi spre Mykonos.

OCHI PENTRU OCHI

Sir Matthew Roberts, avocat consilier al reginei, închise dosarul şi îl puse pe birou, în faţa lui. Nu era prea fericit. Dorea din toată inima să o apere pe Mary Banks, dar nu era deloc sigur de nevinovăţia ei.

Sir Matthew se lăsă pe spate în scaunul moale de piele pentru a cugeta asupra cazului, în aşteptarea avocatului consultant care îi procurase informaţiile privind acest caz şi a tînărului avocat al apărării, pe care îl alesese anume pentru acest proces. Cuprinzînd cu privirea curtea ce înconjura Middle Temple, se gîndea şi spera că luase o hotărîre înţeleaptă.

La prima vedere, în cazul Regina contra Banks, era vorba de o simplă crimă; dar, după modul în care Bruce Banks se purtase cu soţia lui în timpul celor unsprezece ani de căsnicie, Sir Matthew era sigur nu numai de faptul că putea reduce acuzaţia la „omor prin imprudenţă", dar chiar, în cazul în care juriul ar fi alcătuit în majoritate din femei, că ar putea ajunge la achitare. Exista însă o complicaţie.

Îşi aprinse o ţigară şi trase fumul adînc în piept, lucru pentru care era adesea dojenit de nevastă. Privi fotografia Victoriei de pe biroul său. Îi amintea de tinereţe: dar, în fond, Victoria va fi întotdeauna tînără. Moartea aranjase lucrurile astfel.

Cu părere de rău, făcu un efort pentru a reveni cu gîndul la clienta sa şi la cererea ei de reducere a pedepsei. Redeschise dosarul. Mary Banks pretindea că n-ar fi putut să-şi ciopîrţească

soţul cu toporul şi să-l îngroape sub cocină, pentru că la data omorului nu numai că era internată la spitalul din localitate, dar era deja oarbă. Pe cînd Sir Matthew trăgea cu nesaţ în piept fumul de ţigară, se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, strigă el din răsputeri, nu pentru că îi plăcea să se audă, ci datorită faptului că uşile capitonate ale cabinetului său erau atît de groase, încît altfel nu putea fi auzit.

Secretarul lui Sir Matthew deschise uşa şi îi anunţă pe domnii Bernard Casson şi Hugh Witherington. Doi oameni complet deosebiţi, gîndi Sir Matthew pe cînd aceştia intrau pe uşă. Dar fiecare va fi util în felul său, aşa cum plănuise în legătură cu acest caz.

Bernard Casson era tipul de avocat consultant de şcoală veche: formal, pedant şi întotdeauna de o mare corectitudine. Costumele lui înspicate, după o croială tradiţională, nu păreau să se schimbe de la un an la altul; Matthew se întreba adesea dacă nu-şi cumpărase o jumătate de duzină de la solduri şi purta acum cîte unul în fiecare zi din săptămînă. Se uită cu atenţie la Casson pe deasupra lentilelor ca nişte semiluni. Mustaţa subţire şi freza îngrijită îi dădeau un aspect vetust cu care îşi păcălise adesea unii adversari ce îşi imaginau astfel că aveau de-a face cu o minte slabă. Sir Matthew îi mulţumea mereu lui Dumnezeu pentru faptul că prietenul său nu era un bun orator, pentru că dacă Bernard ar fi fost avocat pledant, lui Matthew nu i-ar fi surîs ideea de a-l avea ca adversar la vreun proces.

Cu un pas în urma lui Casson stătea tînărul avocat pledant Hugh Witherington. Dumnezeu trebuie să fi fost nespus de zgîrcit în ziua în care Witherington a venit pe lume, pentru că nu îi dăruise acestuia nici o înfăţişare plăcută şi nici minte destulă. Dacă îi dăruise alte calităţi, ele erau deocamdată invizibile. După mai multe încercări nereuşite, izbutise în cele din urmă să intre în avocatură, dar pentru numărul de cazuri care i se ofereau primea mai puţin decît venitul regulat pe care i l-ar fi asigurat ajutorul de şomaj. Secretarul lui Sir Matthew se încruntase la pomenirea numelui de Witherington în legătură cu funcţia de avocat pledant în acest caz, dar Sir Matthew pur şi simplu zîmbise şi nu-i dăduse nici o explicaţie.

Sir Matthew se ridică în picioare, îşi stinse ţigara şi le arătă celor doi nişte scaune libere aflate în faţa biroului său. Îi aşteptă să se aşeze înainte de a vorbi.

— Vă mulţumesc pentru că v-aţi deranjat, domnule Casson, spuse el, deşi amîndoi ştiau că avocatul consultant nu făcea altceva decît să se conformeze tradiţiei baroului.

— Cu plăcere, Sir Matthew, răspunse venerabilul avocat făcînd o scurtă plecăciune ca să arate că încă mai aprecia atitudinea curtenitoare clasică.

— Cred că nu îl cunoaşteţi pe Hugh Witherington, care mă ajută la acest caz, spuse Sir Matthew arătînd spre tînărul mediocru.

Witherington, emoţionat, îşi pipăi batista de mătase din buzunarul de la piept.

— Nu, nu am avut plăcerea de a face cunoştinţă cu domnul Witherington pînă acum cîteva clipe, cînd ne-am întîlnit pe coridor, spuse Casson. Daţi-mi voie să vă spun cît de încîntat sînt că aţi binevoit să preluaţi acest caz, Sir Matthew.

Matthew răspunse cu un zîmbet complimentului exprimat atît de formal de prietenul său. Ştia că Bernard nici nu s-ar fi gîndit să-i spună pe numele mic în faţa tînărului avocat pledant.

— Sînt foarte bucuros că pot lucra cu dumneavoastră din nou, domnule Casson. Cu toate că de data aceasta este vorba despre un caz mai dificil.

După ce schimbul de amabilităţi luă sfîrşit, venerabilul avocat consultant scoase un dosar cu coperte maro din geanta sa uzată de piele.

— De cînd ne-am văzut ultima dată, m-am mai întîlnit o dată cu clienta mea, spuse el deschizînd dosarul, şi mi-am permis să-i transmit părerea dumneavoastră. Dar mă tem că doamna Banks este hotărîtă să se declare nevinovată.

— Deci îşi proclamă în continuare inocenţa?

— Da, Sir Matthew. Doamna Banks insistă că n-ar fi putut comite crima pentru că orbise din pricina bărbatului ei cu cîteva zile înainte ca acesta să fi murit. Şi oricum, la data decesului ea era înregistrată ca pacientă la spitalul local.

— Raportul medicului legist nu conţine nimic precis în ce priveşte momentul decesului, îi aminti Sir Matthew vechiului

său prieten. În fond, au descoperit cadavrul abia după două săptămîni. După cîte înţeleg, poliţia e de părere că această crimă ar fi putut fi comisă cu douăzeci şi patru sau patruzeci şi opt de ore înainte ca doamna Banks să se fi internat în spital.

— Am citit şi eu raportul lor, Sir Matthew, răspunse Casson, şi am informat-o pe doamna Banks în legătură cu tot ceea ce conţine. Dar ea a rămas neclintită şi afirmă în continuare că este nevinovată şi că juriul va fi convins de acest lucru. „Mai ales că sînt apărată de Sir Matthew Roberts", astea au fost exact cuvintele ei, dacă nu mă înşală memoria, adăugă el zîmbind.

— Nu mă las sedus de această afirmaţie, domnule Casson, spuse Sir Matthew aprinzîndu-şi o altă ţigară.

— Nu uita că i-ai promis Victoriei..., izbucni avocatul consultant, dezvăluind numai pentru o clipă adevărata sa relaţie cu Matthew.

— Aşadar aceasta este ultima mea şansă să o conving, spuse Sir Matthew fără a da vreo atenţie intervenţiei amicului său.

— Şi a doamnei Banks ca să vă convingă pe dumneavoastră, spuse domnul Casson.

— Mă declar învins, spuse Sir Matthew dînd din cap apreciativ ca răspuns la riposta directă a avocatului consultant şi stinse ţigara pe care tocmai o începuse.

Îşi dădea seama că era pe punctul de a pierde acest duel cu vechiul său prieten şi că venise timpul să atace.

Se întoarse spre dosarul deschis de pe biroul său.

— În primul rînd, spuse el privindu-l drept în ochi pe Casson, ca şi cum colegul său s-ar fi aflat în boxa acuzaţilor, după ce cadavrul a fost dezgropat, s-au găsit urme de sînge, sîngele clientei dumneavoastră, pe gulerul cămăşii decedatului.

— Clienta mea recunoaşte asta, spuse Casson uitîndu-se calm în notiţele sale. Dar...

— În al doilea rînd, spuse Sir Matthew fără să-i dea lui Casson posibilitatea de a-i răspunde, după ce a fost descoperită unealta cu care cadavrul a fost ciopîrţit, în ziua următoare

pe mîner s-a găsit un fir de păr provenind de la doamna Banks.

— Nu negăm asta, spuse Casson.

— Nici nu aveţi cum, spuse Sir Matthew, ridicîndu-se de pe scaun şi începînd să înconjure camera. Şi în al treilea rînd, cînd în cele din urmă s-a găsit lopata cu care a fost săpat mormîntul victimei, pe ea, peste tot, au fost descoperite amprentele clientei dumneavoastră.

— Putem explica şi asta, spuse Casson.

— Dar oare juriul va accepta explicaţia noastră, întrebă Sir Matthew, ridicînd vocea, cînd vor afla că de mult timp cel ucis avusese un comportament violent, iar clienta dumneavoastră era văzută în mod frecvent de săteni fie plină de vînătăi, fie cu un ochi umflat, uneori cu zgîrieturi la cap, sau chiar îngrijindu-şi un braţ rupt?

— A susţinut de la bun început că rănile proveneau de la munca prestată la ferma soţului ei.

— O afirmaţie pe care îmi vine greu să o accept, spuse Sir Matthew oprindu-se din mers, după ce înconjurase camera de cîteva ori, şi reluîndu-şi locul. De asemenea, faptul că poştaşul era singura persoană despre care se ştia că ar fi vizitat ferma în mod regulat nu e de natură să ne ajute. Se pare că toţi ceilalţi săteni au refuzat să treacă dincolo de poarta de la intrare.

Întoarse încă o pagină din teancul de note din faţa sa.

— În felul acesta oricui i-ar fi fost mai uşor să vină şi să-l ucidă pe Banks, sugeră Witherington.

Sir Matthew îşi ascunse cu greu surpriza ridicînd privirea spre tînărul avocat pledant. Uitase de prezenţa sa.

— E o observaţie interesantă, spuse el nedorind să-l supere pe Witherington atîta timp cît mai putea să joace singura carte pe care o ţinea în mînecă pentru acest caz.

— A doua problemă, continuă el, este că doamna Banks pretinde că ar fi orbit după ce soţul ei a lovit-o cu o tigaie încinsă. Destul de convenabil, domnule Casson, nu-i aşa?

— Cicatricea mai poate fi văzută cu claritate pe o parte a obrazului clientei mele, spuse Casson. Iar doctorul este convins că ea este într-adevăr oarbă.

— Doctorii sînt mai uşor de convins decît avocaţii şi judecătorii cu experienţă, domnule Casson, spuse Sir Matthew întorcînd o altă filă din dosar. Apoi, cînd au fost examinate eşantioane din corpul victimei, Dumnezeu ştie cine a fost în stare să ducă aşa o treabă la bun sfîrşit, s-a găsit o cantitate de stricnină care ar fi putut omorî şi un elefant zdravăn.

— Asta a fost doar părerea medicilor legişti, spuse domnul Casson.

— O părere pe care îmi va fi greu să o contrazic la proces, spuse Sir Matthew, pentru că avocatul acuzării o va ruga, fără îndoială, pe doamna Banks să explice de ce a cumpărat patru grame de stricnină de la un magazin de îngrăşăminte chimice din Reading, cu puţin timp înainte de moartea soţului ei. Dacă aş fi în locul lui, aş pune întrebarea asta la nesfîrşit.

— Tot ce se poate, spuse calm Casson consultîndu-şi notiţele, dar explicaţia ei este că au avut probleme cu şobolanii care omorau găini şi se temeau pentru celelalte animale de la fermă, fără a-l mai socoti pe fiul său în vîrstă de nouă ani.

— Ah, da, Rupert. Dar el era la internat în perioada aceea, nu-i aşa?

Sir Matthew făcu o pauză.

— Vedeţi, domnule Casson, problema pe care o ridic eu e simplă, închise dosarul. Eu nu o cred.

Casson îl privi nedumerit.

— Doamna Banks, spre deosebire de soţul ei, este o femeie foarte deşteaptă. Dovada acestui lucru este faptul că a reuşit deja să păcălească un număr de persoane care acum cred această poveste fantastică. Dar vreau să vă spun, domnule Casson, că eu nu mă las păcălit.

— Dar ce putem face, Sir Matthew, dacă doamna Banks insistă, spunînd că aceasta este situaţia, şi ne cere să o apărăm în consecinţă? întrebă Casson.

Sir Matthew se ridică din nou şi înconjură camera în tăcere oprindu-se în faţa avocatului consultant.

— Nu prea multe, sînt de acord, spuse el trecînd la un ton mai paşnic. Dar aş dori într-adevăr să o pot convinge pe această scumpă doamnă să-şi recunoască vinovăţia de omor

prin imprudență. Vom cîștiga cu siguranță simpatia oricărui juriu după tot ceea ce a suferit. Și ne putem desigur baza pe sprijinul vreunui grup de femei combative, care ar putea organiza pichete la tribunal pe toată perioada procesului. Orice judecător care-i va da o sentință aspră lui Mary Banks va fi caracterizat ca șovin și va fi acuzat de discriminare sexuală de către orice ziarist din district. Aș putea în felul acesta să o scot din închisoare în cîteva săptămîni. Nu, domnule Casson, trebuie să o determinăm să-și schimbe declarația.

— Dar cum o putem face, cînd ea își susține în mod hotărît nevinovăția?

Un zîmbet înflori pe chipul lui Sir Matthew.

— Domnul Witherington și cu mine avem un plan, nu-i așa, Hugh? spuse el întorcîndu-se către Witherington pentru a doua oară.

— Da, Sir Matthew, răspunse tînărul avocat mulțumit că i se cerea părerea, fie și în acest mod cam rudimentar.

Întrucît Sir Matthew nu se oferi să-i explice planul, Casson nu insistă.

— Prin urmare, cînd o să mă pot întîlni cu clienta noastră? întrebă Sir Matthew îndreptîndu-și din nou atenția către avocatul consultant.

— Luni dimineață la ora unsprezece ar fi convenabil? întrebă Casson.

— Unde se află ea acum? întrebă Sir Matthew răsfoindu-și agenda.

— La Holloway, răspunse Casson.

— Atunci vom fi la Holloway luni dimineață la ora unsprezece, spuse Sir Matthew. Și, ca să fiu sincer, abia aștept să mă întîlnesc cu doamna Mary Banks. Femeia asta trebuie să aibă un curaj extraordinar, fără a mai vorbi de imaginație. Ascultați ce vă spun eu, domnule Casson: se va dovedi un adversar redutabil pentru orice avocat al acuzării.

Cînd Sir Matthew intră la vorbitorul închisorii Holloway și o văzu pe Mary Banks pentru prima oară, pe moment, fi surprins. Știa din dosarul ei că avea treizeci și șapte de ani, dar femeia cu păr cărunt, fragilă, care ședea cu mîinile în poală, arăta aproape de cincizeci de ani. Numai cînd îi privi

cu atenție pometii și îi observă talia subțire, își dădu seama că trebuie să fi fost o femeie frumoasă.

Sir Matthew îl lăsă pe Casson să ia loc vizavi de ea, la masa de plastic din centrul încăperii altfel goale, cu pereții de cărămidă vopsiți în crem. Printr-o fereastră zăbrelită din mijlocul peretelui se strecura un con de lumină difuză, ce se răsfrîngea asupra clientei lor. Sir Matthew și asistentul său se așezară de o parte și de alta a avocatului consultant. Avocatul își turnă zgomotos o ceașcă de cafea.

— Bună dimineața, doamnă Banks, spuse Casson.

— Bună dimineața, domnule Casson, răspunse ea întorcîndu-se puțin în direcția din care venea vocea. Ați adus pe cineva cu dumneavoastră.

— Da, doamnă Banks, sînt însoțit de Sir Matthew Roberts, avocat consilier din baroul regal, care urmează să vă apere în instanță.

Ea înclină ușor din cap cînd Matthew se ridică, făcu un pas înainte și spuse:

— Bună dimineața, doamnă Banks. Apoi îi întinse brusc mîna dreaptă.

— Bună dimineața, Sir Matthew, răspunse ea fără să se clintească, privind în continuare în direcția lui Casson. Sînt încîntată că mă veți reprezenta în acest proces.

— Sir Matthew ar dori să vă pună cîteva întrebări, doamnă Banks, spuse Casson, ca să poată lua o hotărîre în privința felului în care se va ocupa de cazul dumneavoastră. Va juca acum rolul acuzării, ca să vă obișnuiți cu situația în care vă veți afla pe banca martorilor.

— Înțeleg, răspunse doamna Banks. Voi răspunde bucuroasă la întrebările lui Sir Matthew. Sînt sigură că unui om de o asemenea valoare nu-i va fi greu să dovedească faptul că o femeie fragilă și oarbă nu a putut ciopîrți un bărbat înrăit cîntărind aproape o sută de kilograme.

— În afară de cazul în care acel bărbat înrăit, cîntărind o sută de kilograme, a fost otrăvit înainte de a fi ciopîrțit, spuse Sir Matthew calm.

— Ceea ce ar fi într-adevăr o performanță pentru cineva care zace într-un pat de spital, la zece kilometri de locul în care s-a comis crima, răspunse doamna Banks.

— Dacă într-adevăr crima a fost comisă atunci, răspunse Sir Matthew. Pretindeţi că aţi fost orbită de o lovitură primită în cap.

— Da, Sir Matthew. Soţul meu a apucat tigaia de pe cuptor, în timp ce pregăteam micul dejun şi m-a lovit cu ea. M-am ferit, dar m-a atins cu marginea tigăii în partea stîngă a feţei.

Atinse o cicatrice de deasupra ochiului stîng, care părea că va rămîne acolo pentru tot restul vieţii.

— Şi ce s-a întîmplat după aceea?

— Am leşinat şi m-am prăbuşit pe podeaua din bucătărie. Cînd mi-am revenit, am avut senzaţia că se mai afla cineva în cameră. Dar nu am ştiut cine era pînă a vorbit şi i-am recunoscut vocea lui Jack Pembridge, poştaşul nostru. El m-a dus la furgoneta lui şi apoi la spitalul din apropiere.

— Şi în timp ce vă aflaţi în spital poliţia a descoperit cadavrul soţului dumneavoastră?

— Aşa este, Sir Matthew. După ce am stat aproape două săptămîni la Parkmead, l-am rugat pe preotul care mă vizitase în fiecare zi să încerce să afle cum se descurcă Bruce fără mine.

— Nu v-a surprins faptul că soţul dumneavoastră nu a venit să vă vadă niciodată în timp ce vă aflaţi în spital? întrebă Sir Matthew, care începuse să împingă uşor ceaşca sa de cafea spre marginea mesei.

— Nu. Îl ameninţasem că îl voi părăsi de cîteva ori şi nu cred...

Ceaşca alunecă de pe masă şi se sparse cu zgomot pe podeaua de piatră. Sir Matthew nu o pierdea din ochi pe doamna Banks.

Ea avu o tresărire nervoasă, dar nu se întoarse ca să privească în direcţia ceştii sparte.

— Domnule Casson, e totul în regulă? întrebă ea.

— E greşeala mea, spuse Sir Matthew. Sînt îngrozitor de stîngaci.

Casson îşi ascunse cu greu zîmbetul. Witherington nu făcu nici o mişcare.

— Continuați, vă rog, spuse Sir Matthew în timp ce se apleca să culeagă cioburile de porțelan risipite pe podea. Spuneați: „Nu cred..."

— Ah, da, spuse doamna Banks. Nu cred că lui Bruce i-ar fi păsat dacă mă întorceam sau nu la fermă.

— Vasăzică așa, spuse Sir Matthew după ce puse cioburile pe masă. Dar îmi puteți explica de ce poliția a găsit un fir de păr al dumneavoastră pe mînerul toporului care fusese folosit la ciopîrțirea cadavrului soțului dumneavoastră?

— Da, Sir Matthew, pot. Înainte de micul dejun am tăiat lemne pentru sobă.

— Atunci trebuie să vă întreb de ce nu s-au găsit amprente pe mînerul toporului, doamnă Banks.

— Pentru că purtam mînuși, Sir Matthew. Dacă ați fi muncit vreodată la o fermă în mijlocul lunii octombrie, ați fi știut foarte bine cît de frig poate fi la cinci dimineața.

De data aceasta Casson zîmbi fără nici o rezervă.

— Dar ce puteți spune despre sîngele găsit pe gulerul soțului dumneavoastră? Grupa de sînge, spune medicul legist, se potrivește cu a dumneavoastră.

— Veți găsi sîngele meu pe multe lucruri din casă, dacă veți căuta cu atenție, Sir Matthew.

— Și sapa, plină de amprentele dumneavoastră? Ați și săpat în dimineața aceea înainte de micul dejun?

— Nu, dar am avut nevoie de ea aproape în fiecare zi cu o săptămînă înainte.

— Am înțeles, spuse Sir Matthew. Să ne îndreptăm acum atenția spre ceva ce nu cred că ați făcut în fiecare zi: cumpărarea stricninei. Mai întîi, doamnă Banks, de ce ați avut nevoie de o cantitate așa de mare? Și apoi, de ce a trebuit să mergeți mai bine de patruzeci de kilometri pînă la Reading ca să o cumpărați?

— Îmi fac cumpărăturile la Reading în fiecare joi, explică doamna Banks. Nu există în apropiere nici un alt magazin de produse pentru agricultură.

Sir Matthew se încruntă și se ridică de pe scaun. Începu să se plimbe încet în jurul doamnei Banks, în timp ce Casson îi urmărea privirea. Ochii ei erau nemișcați.

Cînd Sir Matthew ajunse în spatele clientei sale, se uită la ceas. Era unsprezece şi şaptesprezece minute. Ştia că trebuia să calculeze timpul cu mare precizie, pentru că îşi dăduse seama, cu neplăcere, că avea de-a face cu o femeie nu numai inteligentă, dar şi extrem de şireată. Mai ales, gîndi el, că oricine a trăit unsprezece ani cu un om ca Bruce Banks trebuia să fie şiret pur şi simplu ca să supravieţuiască.

— Încă nu mi-aţi explicat de ce aveaţi nevoie de o cantitate aşa de mare de stricnină, spuse el rămînînd în spatele clientei.

— Pierdusem o mulţime de pui, răspunse doamna Banks fără să se mişte. Soţul meu era de părere că şobolanii erau de vină, aşa că mi-a spus să iau o cantitate mare de stricnină ca să-i exterminăm. „O dată pentru totdeauna", au fost vorbele lui.

— Dar pînă la urmă el a fost cel eliminat o dată pentru totdeauna şi fără îndoială cu aceeaşi otravă, spuse Sir Matthew calm.

— M-am temut şi pentru Rupert, spuse doamna Banks făcîndu-se că nu aude remarca sarcastică a avocatului.

— Dar fiul dumneavoastră era plecat la şcoală în perioada aceea, dacă nu greşesc.

— Aşa este, Sir Matthew, dar urma să se întoarcă pentru o scurtă vacanţă la sfîrşitul săptămînii.

— Aţi mai făcut cumpărături la magazinul acela de produse pentru agricultură?

— În mod regulat, spuse doamna Banks pe cînd Sir Matthew îşi termina turul, revenind în faţa ei. Merg acolo cel puţin o dată pe lună, şi sînt sigură că proprietarul magazinului poate să confirme asta.

Îşi întoarse capul şi privi cam la un metru distanţă de locul unde se afla el.

Sir Matthew rămase tăcut, rezistînd cu greu tentaţiei de a se uita la ceas. Ştia că ar putea fi vorba de o chestiune de cîteva secunde. Cîteva clipe mai tîrziu uşa de la vorbitor, aflată la o oarecare distanţă, se deschise larg şi un băieţel de nouă ani intră în încăpere. Cei trei îşi urmăreau clienta cu atenţie în timp ce copilul se îndrepta tăcut spre ea. Rupert Banks se opri în faţa mamei sale şi zîmbi, dar nu primi nici un răspuns. Mai

aşteptă zece secunde, apoi se întoarse şi ieşi afară, exact aşa cum i se spusese să facă. Doamna Banks continuă să privească fix undeva între Sir Matthew şi domnul Casson.

Casson zîmbea acum aproape triumfător.

— Mai este cineva în cameră? întrebă doamna Banks. Mi s-a părut că am auzit uşa deschizîndu-se.

— Nu, spuse Sir Matthew. Nu ne aflăm în cameră decît domnul Casson şi cu mine.

Witherington, în continuare, nu făcu nici o mişcare.

Sir Matthew începu să se rotească în jurul doamnei Banks pentru ultima oară. Începuse aproape să creadă că era posibil să fi judecat greşit. Cînd ajunse din nou chiar în spatele ei, făcu un semn afirmativ cu capul către tînărul avocat pledant, care rămăsese aşezat în faţa ei.

Witherington scoase batista de mătase din buzunarul de la piept, o despături cu mişcări lente şi o întinse pe masă în faţa lui. Doamna Banks nu avu nici o reacţie. Witherington îşi răsfiră degetele mîinii drepte, plecă puţin capul şi se opri înainte de a-şi pune mîna dreaptă peste ochiul stîng. Pe neaşteptate, smulse ochiul din orbită şi îl puse în mijlocul batistei de mătase. Îl lăsă acolo treizeci de secunde, după care începu să-l lustruiască. Sir Matthew îşi termină turul şi observă broboane de sudoare apărînd pe fruntea doamnei Banks. Îşi reluă locul. Cînd Witherington termină de curăţat obiectul de sticlă de forma unei migdale, ridică uşor capul pînă cînd ajunse să o privească drept în ochi, apoi împinse încet ochiul înapoi în orbită. Doamna Banks, pentru o clipă, întoarse capul în altă parte. Încercă repede să-şi revină, dar era prea tîrziu.

Sir Matthew se ridică de pe scaun şi-i zîmbi clientei sale. Ea îi întoarse zîmbetul.

— Trebuie să vă mărturisesc, doamnă Banks, zise el, că m-aş simţi mult mai sigur pe situaţie cu o declaraţie de omor prin imprudenţă.

PLĂCEREA UNORA...

Cum poate exista o asemenea frumusețe?

O luasem cu mașina pe după Teatrul Aldwych, în drum spre serviciu, cînd am văzut-o pentru prima dată. Urca treptele spre intrarea teatrului. Dacă m-aș fi uitat după ea încă o clipă, aș fi intrat în mașina din fața mea. Nu am apucat să-mi fac o impresie prea clară, că a și dispărut în mulțimea spectatorilor care se grăbeau să intre.

Am observat în stînga mea un loc liber, unde puteam parca, și am virat într-acolo în ultima clipă, fără să semnalizez, ceea ce îl făcu pe cel din spatele meu să claxoneze bezmetic. Am sărit din mașină și am alergat înapoi spre teatru, realizînd cît de puțin probabil era să o mai găsesc prin lumea aceea pestriță. Și apoi, chiar dacă aș fi găsit-o, ar fi fost probabil însoțită de vreun prieten sau chiar de către soțul ei, vreun tip de un metru optzeci și doi, cu mutra lui Harrison Ford.

De cum am ajuns în foaier, am început să-i cercetez pe cei care se aflau acolo așteptînd și conversînd. Am făcut pe loc o rotire lentă de 360 de grade, dar n-am văzut nici urmă de ea. „Să încerc să-mi cumpăr un bilet?" m-am întrebat eu. Dar ar fi putut să șadă oriunde: la galerie, la balconul unu sau doi. Poate că ar trebui să mă plimb printre scaune pînă o găsesc. Dar mi-am dat seama că nu voi fi lăsat să intru în sală fără bilet.

Și în clipa aceea am văzut-o. Stătea la o coadă la una dintre case, pe al cărei geam stătea scris „Spectacolul de azi". În

fața ei se mai afla o singură persoană. Încă două persoane, o tînără și un bărbat între două vîrste, erau în spatele ei. M-am aplecat înainte încercînd să aud ce spunea, dar n-am putut prinde decît răspunsul casierului:

— Nu sînt prea multe șanse acum, doamnă. Cortina se ridică peste cîteva minute, spuse el. Dacă îl lăsați aici, aș putea încerca.

Ea îi mulțumi și se îndreptă spre galerie. Prima mea impresie fusese confirmată. Nu avea importanță dacă o priveai de la glezne în sus sau de la cap în jos, era, oricum, perfecțiunea întruchipată. Nu-mi puteam lua ochii de la ea și am observat că același lucru se întîmpla cu alți bărbați care așteptau în foaier. Aș fi vrut să le spun tuturor să nu se mai deranjeze. Nu-și dădeau seama că e cu mine? Sau mai curînd că va fi cu mine pînă la finalul spectacolului.

După ce n-am mai zărit-o, mi-am întins gîtul ca să arunc o privire în cabina casierului. Biletul ei fusese pus deoparte. Am răsuflat ușurat cînd tînăra căreia îi venise rîndul scoase cartea de credit și luă patru bilete la balconul unu.

Am început să mă rog ca bărbatul din fața mea să nu ceară un singur bilet.

— Aveți un bilet pentru spectacolul de astă-seară? întrebă el plin de speranță tocmai cînd se auzi gongul care anunța că mai erau trei minute pînă la începerea spectacolului.

Casierul zîmbi.

Eu m-am întunecat la față. Să-i înfig un pumnal în spate, să-i dau un pumn în plex sau pur și simplu să-l înjur?

— Unde ați dori să ședeți, domnule? La balconul unu sau la stal?

„Nu spune la stal", m-am rugat eu în gînd, „spune balcon...balcon...balcon..."

— La stal, spuse el.

— Am un loc lîngă intervalul de pe rîndul H, spuse casierul uitîndu-se pe ecranul calculatorului.

Abia mi-am înăbușit un strigăt de bucurie cînd am realizat că teatrul va încerca să-și vîndă biletele rămase înainte de a le plasa pe cele returnate, care fuseseră deja plătite. Dar atunci se ivise o nouă problemă!

Pînă ce bărbatul din faţa mea să-şi ia în primire biletul pentru un loc la stal de la capătul rîndului H, eu am repetat de cîteva ori rolul pe care urma să-l joc.

Speram din tot sufletul că nu voi avea nevoie de sufleor.

— Ah, ce bine. Credeam că n-am să mai ajung, am început eu încercînd să par că abia îmi trag sufletul.

Casierul mă privi şi nu păru deloc impresionat de prima mea replică.

— Din cauza traficului. Şi pe urmă nu am reuşit să găsesc un loc de parcare. Probabil că prietena mea nu a mai avut răbdare să mă aştepte. V-a dat cumva biletul să-l revindeţi?

Nu părea convins. Nu reuşisem să-l cîştig cu vorbele mele.

— Aţi putea să o descrieţi? întrebă el suspicios.

— Tunsă scurt, păr castaniu, ochi căprui, îmbrăcată într-o rochie roşie de mătase şi..

— Ah, da. Mi-o amintesc, spuse el răsuflînd uşurat.

Luă biletul, care se afla pe masă, lîngă el, şi mi-l dădu.

— Mulţumesc, am spus eu încercînd să nu-mi dau de gol satisfacţia pe care o simţeam pentru succesul replicii finale din prima scenă.

Grăbindu-mă să ajung la stal, am luat din mers un plic din teancul aflat lîngă casa de bilete.

M-am uitat pe bilet. Costa douăzeci de lire. Am scos două bancnote de cîte zece lire din portmoneu, le-am pus în plic, am umezit cu limba dunga de lipici şi l-am închis.

Plasatoarea care se afla la intrarea spre stal îmi controlă biletul.

— F11. Al şaselea rînd din faţă, pe partea dreaptă.

Am pornit agale pe intervalul dintre scaune pînă am văzut-o. Şedea lîngă un loc neocupat, în mijlocul rîndului. Pe cînd îmi făceam loc printre picioarele celor care îşi ocupaseră deja locurile, ea se întoarse spre mine şi îmi zîmbi, evident bucuroasă că cineva îi cumpărase biletul.

I-am zîmbit la rîndul meu, i-am dat plicul cu cele douăzeci de lire şi m-am aşezat lîngă ea.

— Casierul mi-a spus să vă dau asta.

— Mulţumesc.

Puse plicul în poşeta de seară. Tocmai voiam să rostesc prima replică din scena a doua, cînd luminile din sală se stinseră şi cortina se ridică pentru actul întîi din adevăratul spectacol. Deodată mi-am dat seama că nu ştiam ce piesă urma să văd. Am aruncat o privire peste programul din poala ei şi am deslușit cuvintele: *Vizita inspectorului de poliție* de J.B.Priestley.

Mi-am amintit că citisem aprecieri laudative la adresa premierei care avusese loc la Teatrul Naţional. Cronicile elogiaseră în mod special jocul lui Kenneth Cranham. Am încercat să mă concentrez asupra spectacolului.

Inspectorul pomenit în titlul piesei contempla interiorul unei case stil Eduard al VII-lea, în care locuia o familie din aceeaşi epocă, gata să participe la o cină festivă care avea loc în cinstea logodnei fiicei lor.

— Mă gîndeam să-mi cumpăr o maşină nouă, spuse tatăl viitorului ginere pufăind din trabuc.

Auzind cuvîntul „maşină", mi-am amintit că pe a mea o abandonasem în faţa teatrului. Oare o parcasem reglementar? Sau, poate şi mai rău, nici nu o lăsasem într-o parcare? Ei, ducă-se naibii! Nu aveau decît să mi-o ia în schimbul „modelului" superb care şedea lîngă mine. Spectatorii începură să rîdă şi m-am alăturat ca să dau cel puţin impresia că urmăresc piesa. Dar ce era de făcut cu planurile mele iniţiale pentru seara aceea? Toată lumea probabil că se întreba deja ce se întîmplase cu mine. Mi-am dat seama că nu puteam părăsi teatrul în timpul antractului ca să mă ocup de maşină sau ca să telefonez să îmi motivez cumva absenţa, deoarece mi-aş fi pierdut singura şansă de a-mi pune în aplicare scenariul.

Publicul era cu totul captivat de spectacol, dar eu începusem să repet mental replicile din propria mea piesă, care urma să se joace în timpul pauzei dintre primul şi al doilea act. Îmi dădeam seama, cu părere de rău, că timpul meu se limita la un sfert de oră şi că nu mai aveam şansa unei a doua reprezentaţii.

Pînă la coborîrea cortinei, la sfîrşitul actului întîi, eram deja stăpîn, în linii mari, pe textul meu. Am aşteptat să înceteze aplauzele şi apoi m-am întors spre ea.

— Ce spectacol original, am început eu. Foarte modern.

Îmi aminteam vag că unul dintre critici făcuse o asemenea afirmație.

— Am avut noroc că am găsit un loc în ultima clipă.

— Și eu am avut noroc, răspunse ea.

M-am simțit încurajat.

— Vreau să spun, că am găsit pe cineva care căuta, în ultima clipă, un bilet.

Am dat din cap aprobator.

— Mă numesc Michael Whitaker.

— Anna Townsend, spuse ea zîmbindu-mi cu căldură.

— Nu vrei să bem ceva? am întrebat eu.

— Mulțumesc, spuse ea, cu plăcere.

M-am ridicat și am condus-o prin mulțimea care se îndrepta spre barul de la stal, uitîndu-mă din cînd în cînd în spate ca să mă asigur că mă urma. Mă așteptam, într-un fel, să nu o mai văd acolo, dar de cîte ori mă întorceam să mă uit, întîlneam același surîs cald.

— Ce dorești să bei? am întrebat de îndată ce am reușit să ajung la bar prin mulțimea adunată.

— Un martini sec, te rog.

— Așteaptă-mă aici, mă întorc într-o clipă, am promis eu întrebîndu-mă cîte minute prețioase voi pierde așteptînd la bar.

Am scos o bancnotă de cinci lire ținînd-o la vedere cu speranța că perspectiva unui bacșiș gras va atrage privirea barmanului. Ceea ce se și întîmplă. Totuși a trebuit să aștept pînă ce alți patru clienți au fost serviți ca să pot pune mîna pe un martini și un scotch cu gheață. Barmanul nu meritase bacșișul meu, dar nu mai puteam aștepta restul.

Am dus băuturile în colțul îndepărtat al foaierului unde Anna stătea în picioare studiind cu atenție programul. Pe fondul ferestrei întunecate, silueta ei elegantă învăluită în mătase roșie și luminată ieșea în relief.

I-am dat paharul cu martini conștient de faptul că puținul timp pe care îl avusesem la dispoziție era pe sfîrșite.

— Mulțumesc, îmi spuse ea cu același zîmbet dezarmant.

— Cum de s-a întîmplat să ai un bilet în plus? am întrebat-o pe cînd sorbea din băutură.

— Persoana care trebuia să mă însoţească a fost reţinută pentru un caz de urgenţă în ultima clipă, explică ea. Una dintre problemele pe care le au toţi doctorii.

— Păcat. A pierdut un spectacol remarcabil, i-am şoptit, sperînd să o fac să îmi spună dacă era vorba de un bărbat sau o femeie.

— Da, spuse Anna. Am încercat să rezerv bilete încă de cînd spectacolul se juca la Teatrul Naţional, dar se vînduseră toate biletele la toate reprezentaţiile, aşa că atunci cînd un prieten mi-a oferit două bilete în ultimul moment, le-am luat imediat. În fond, spectacolul se mai joacă doar cîteva săptămîni.

Mai luă o sorbitură din martini.

— Şi dumneata? întrebă ea pe cînd gongul răsună anunţînd că mai erau trei minute pînă la ridicarea cortinei.

În scenariul meu nu există nici o replică la o astfel de întrebare.

— Eu?

— Da, Michael, spuse ea cu o nuanţă de ironie în glas. Cum de ai ajuns să cauţi un bilet în ultima clipă?

— Sharon Stone era ocupată în seara asta şi în ultima clipă prinţesa Diana mi-a transmis că ar fi vrut foarte mult să vină cu mine, dar nu dorea să atragă prea multă publicitate.

Anna izbucni în rîs.

— De fapt am citit cîteva cronici şi am trecut pe aici sperînd să găsesc un bilet în plus.

— Şi cu ocazia asta ai găsit şi o femeie „în plus", spuse Anna pe cînd se auzea al doilea gong.

N-aş fi îndrăznit să introduc o replică atît de îndrăzneaţă pentru rolul ei. Mi s-a părut că am întrezărit o licărire de ironie în ochii ei căprui.

— Şi asta, desigur, am răspuns eu într-o doară. Deci şi tu eşti doctoriţă?

— Şi eu? întrebă Anna.

— Ca şi persoana care urma să te însoţească, am spus eu neştiind dacă mă tachina în continuare.

— Da. Sînt medic internist la Fulham. Lucrez acolo cu încă doi colegi, dar numai eu am putut scăpa astă-seară. Şi cu

ce te ocupi tu cînd nu stai la taclale cu Sharon Stone şi nu o însoţeşti pe prinţesa Diana la teatru?

— Mă ocup de o afacere cu restaurante, i-am spus eu.

— Asta trebuie să fie una dintre meseriile acelea în care se lucrează la ore mai ciudate şi în condiţii mai dificile decît în profesia mea, spuse Anna pe cînd răsuna ultimul gong.

M-am uitat la ochii aceia căprui şi am vrut să spun: „Anna, hai să lăsăm actul al doilea. Îmi dau seama că piesa e minunată dar nu-mi doresc decît să-mi petrec restul serii cu tine, şi nu într-o sală de spectacol aglomerată, alături de încă opt sute de suflete."

— Nu eşti de aceeaşi părere?.

Am încercat să-mi amintesc ce îmi spusese cu cîteva clipe înainte.

— Cred că primim mai multe reclamaţii de la clienţi decît voi de la pacienţi, a fost cel mai bun răspuns pe care l-am putut da.

— Mă îndoiesc, spuse Anna pe un ton aprig. Dacă eşti femeie şi lucrezi în meseria asta, iar pacienţii tăi nu se vindecă în două zile, vor să ştie imediat dacă eşti într-adevăr calificată.

Am rîs şi mi-am terminat băutura tocmai cînd o voce puternică răsuna în megafoane:

— Rugăm spectatorii să-şi reia locurile din sală. În curînd cortina se va ridica.

— Trebuie să ne întoarcem, spuse Anna punînd paharul gol pe pervazul unei ferestre din apropiere.

— Da, aşa cred, am spus eu cu părere de rău conducînd-o în direcţia opusă celei în care aş fi vrut să o iau.

— Mulţumesc pentru băutură, spuse ea pe cînd ne întorceam în sală.

— E o recompensă neînsemnată, am răspuns eu.

Mă privi nedumerită.

— Pentru un bilet atît de bun, i-am explicat eu.

Îmi zîmbi în timp ce înaintam spre locurile noastre, încercînd, cu oarecare greutate, să nu-i călcăm pe picioare pe ceilalţi. Tocmai mă pregăteam să mai fac o anumită remarcă mai curajoasă, cînd luminile se stinseră.

În timpul celui de-al doilea act m-am întors spre Anna să-i zîmbesc de cîte ori se rîdea în sală şi, din cînd în cînd, am fost răsplătit cu un zîmbet cald. Dar momentul de victorie supremă veni spre sfîrşitul actului doi, cînd detectivul îi arătă fiicei suspectului o fotografie a femeii decedate. Ea scoase un strigăt pătrunzător şi luminile de pe scenă se stinseră brusc.

Anna îmi apucă mîna, dar apoi, repede, îmi dădu drumul şi îşi ceru scuze.

— Nu face nimic, i-am şoptit eu. Abia m-am abţinut să nu fac acelaşi lucru.

Nu am observat reacţia ei din pricina întunericului din sală...

Peste o clipă telefonul de pe scenă începu să sune. Toată lumea ştia că la celălalt capăt al firului trebuia să fie detectivul, cu toate că nu erau siguri de ceea ce urma acesta să spună. Spectatorii priveau fascinaţi spre scenă.

După ce luminile se stinseră pentru ultima oară, actorii se întoarseră pe scenă şi primiră binemeritatele ovaţii. Publicul îi rechemă de cîteva ori la rampă.

Cînd cortina se lăsă pentru ultima dată, Anna se întoarse către mine şi îmi spuse:

— Ce spectacol minunat. Îmi pare aşa de bine că nu l-am pierdut. Şi sînt încă şi mai bucuroasă că nu a trebuit să îl văd singură.

— Şi eu, i-am spus fără să ţin seama de faptul că înainte de a o întîlni nici nu îmi trecuse prin minte să-mi petrec seara la teatru.

Am început amîndoi să urcăm scările pe interval în timp ce mulţimea spectatorilor se scurgea din sală ca un fluviu curgînd lent. Am pierdut acele momente preţioase discutînd despre calitatea distribuţiei, versiunea oferită de regizor, originalitatea decorului macabru şi chiar costumele de epocă, înainte de ajunge la uşile duble prin care pătrundeam din nou, înapoi, în lumea reală.

— La revedere, Michael, spuse Anna. Îţi mulţumesc pentru că m-ai făcut să gust şi mai mult spectacolul de astă-seară.

Îmi dădu mîna.

— La revedere, am spus eu privind iar în adîncimea ochilor acelora căprui.

Se întoarse să plece şi m-am întrebat dacă o voi mai revedea vreodată.

— Anna, am spus eu.

Privi înapoi spre mine.

— Dacă nu ai nimic special de făcut, n-ai vrea să cinăm împreună...

NOTA AUTORULUI

În acest punct al povestirii i se oferă cititorului patru finaluri diferite.

Dacă doriți, le puteți citi pe toate patru, sau puteți pur și simplu să vă alegeți unul considerîndu-l finalul dumneavoastră personal. Dacă totuși preferați să le citiți pe toate patru, ele ar trebui parcurse în ordinea în care au fost scrise:

1 FINALUL „ÎN SÎNGE"
2 FINALUL „ARS"
3 FINALUL „PRĂJIT"
4 FINALUL „POTRIVIT"

Finalul „în sînge"

— Mulţumesc, Michael. Mi-ar face plăcere.

Am zîmbit, ascuzîndu-mi cu greu încîntarea.

— Perfect. Cunosc un mic restaurant pe strada asta, puţin mai încolo. Cred că te-ai simţi bine acolo.

— Sună interesant, spuse Anna dîndu-mi braţul.

Am condus-o prin mulţimea celor care părăseau teatrul.

Pe cînd ne îndepărtam de Aldwych, Anna continua să comenteze piesa comparînd-o în termeni favorabili cu un spectacol pe care îl văzuse la Haymarket în urmă cu cîţiva ani.

Cînd am ajuns pe chei, i-am arătat o uşă mare dublă, gri, de cealaltă parte a drumului.

— Acesta este localul, i-am spus eu.

Am profitat de faptul că semaforul era pe roşu pentru maşini ca să ne strecurăm printre ele. După ce am ajuns pe trotuar, am împins una dintre uşi ca Anna să poată intra. Tocmai păşeam înăuntru cînd a început să plouă. Am condus-o pe treptele care coborau către un local aflat la subsolul clădirii. Încăperea zumzăia de vocile celor care de-abia se întorseseră de la vreun spectacol. Chelnerii se grăbeau de la o masă la alta ducînd tăvi încărcate în ambele mîini.

— M-aş mira să poţi găsi o masă liberă aici, spuse Anna privind spre un grup de clienţi dornici să ocupe un loc, adunaţi în jurul barului, aşteptînd cu nerăbdare ca cineva să se ridice şi să plece.

Am traversat sala de mese spre oficiul pentru rezervări. Şeful de sală, care tocmai luase comanda unui client, se grăbi spre mine.

— Bună seara, domnule Whitaker, spuse el. Cîte persoane vă însoţesc?

— Sîntem doar noi doi.

— Urmaţi-mă, vă rog, domnule, spuse Mario conducîndu-ne spre masa mea obişnuită, într-un colţ îndepărtat al încăperii.

— Încă un martini sec? am întrebat-o în timp ce ne aşezam.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea. Cred că o să beau doar un pahar de vin la masă.

Am dat din cap aprobator pe cînd Mario ne oferea două liste de bucate. Anna studie cu atenţie lista ei pentru cîteva clipe. Apoi am întrebat-o dacă găsise ceva pe placul ei.

— Da, spuse ea uitîndu-se drept la mine. Dar deocamdată mă opresc la spaghete fettucini şi un pahar de vin roşu.

— O idee bună, am spus eu. Am să comand acelaşi lucru. Dar eşti sigură că nu vrei un aperitiv?

— Nu, mulţumesc, Michael. Am ajuns la vîrsta la care nu mai pot comanda tot ce-mi doresc.

— Asta este valabil şi pentru mine, am mărturisit eu. Trebuie să joc squash de trei ori pe săptămînă ca să mă menţin în formă, i-am mărturisit cînd Mario şi-a făcut din nou apariţia.

— Două porţii de fettucini, am început eu, şi o sticlă de...

— Jumătate de sticlă, te rog, spuse Anna. Eu beau doar un pahar. Trebuie să mă trezesc devreme mîine dimineaţa, aşa că nu vreau să exagerez.

Am dat din cap şi Mario a plecat.

M-am uitat drept în ochii Annei.

— Întotdeauna mi-am pus anumite întrebări în legătură cu doctoriţele, am spus eu dîndu-mi imediat seama că era o replică slabă.

— Vrei să spui că te-ai întrebat dacă sîntem în toate minţile?

— Cam aşa ceva, bănuiesc.

— Da, sîntem destul de normale, doar că trebuie să vedem o mulțime de bărbați goi. Te asigur, Michael, că majoritatea sînt grași și destul de neatrăgători.

Mi-am dorit deodată să fi fost cu trei kilograme mai slab.

— Dar există bărbați destul de curajoși ca să se lase consultați de o doctoriță?

— Foarte puțini, spuse Anna. Am mai mult paciente. Dar există destui bărbați inteligenți, raționali, fără inhibiții, care acceptă ideea că o doctoriță îi poate vindeca la fel de repede ca un doctor.

Am zîmbit în timp ce eram serviți cu cele două castronașe de fettucini. Mario îmi arătă apoi eticheta de pe sticla de vin de o jumătate de litru pe care o alesesem. Am dat din cap aprobator. Era un soi de vin pe gustul Annei.

— Și tu? întrebă Anna. Ce înseamnă de fapt că ești într-o „afacere cu restaurante"?

— Mă ocup de organizarea lor, am spus eu înainte de a gusta vinul.

Am dat din cap afirmativ din nou și Mario îi turnă un pahar Annei și apoi mie.

— Sau, cel puțin, asta fac acum. Am început ca simplu chelner, am spus eu în timp ce Anna începea să bea din vinul ei.

— Ce vin minunat, remarcă ea. E atît de bun, că s-ar putea să mai comand un pahar.

— Îmi pare bine că îți place, am spus eu. E un Barolo.

— Spuneai, Michael, că ai început ca simplu chelner?

— Da, apoi am trecut la bucătărie timp de vreo cinci ani și, în cele din urmă, am ajuns să mă ocup de partea administrativă. Cum sînt spaghetele?

— Delicioase. Se topesc în gură.

Mai luă un pahar de vin.

— Prin urmare, dacă nu mai gătești și nu mai ești chelner, ce faci acum?

— Ei bine, deocamdată conduc trei restaurante în West End, ceea ce înseamnă că alerg tot timpul de la unul la

celălalt. Depinde unde apar probleme mai serioase în ziua respectivă.

— Pare să semene foarte mult cu garda la noi, spuse Anna. Şi care dintre ele a avut de înfruntat cele mai multe probleme azi?

— Astăzi, şi sper că numai astăzi, a fost mai rău ca de obicei, i-am spus eu cu obidă.

— Chiar atît de rău?

— Mă tem că da. Am pierdut azi-dimineaţă un bucătar-şef care şi-a retezat vîrful degetului şi o să lipsească cel puţin două săptămîni. Şeful de sală din al doilea local lipseşte şi el din cauza unei gripe şi pe barmanul din al treilea local a trebuit să-l concediez pentru că a încercat să mă înşele la socoteli. Barmanii fac asta întotdeauna, desigur, dar în cazul acesta începuseră să observe şi clienţii ce se petrecea.

Am făcut o pauză.

— Şi totuşi nu mi-ar plăcea să mă ocup de altceva.

— În situaţia asta, mă mir că ai putut să-ţi iei o seară liberă.

— N-ar fi trebuit, de fapt, şi n-aş fi făcut-o dacă...

M-am oprit şi, aplecîndu-mă, i-am umplut Annei paharul.

— Dacă ce? întrebă ea.

— Vrei să auzi adevărul? am întrebat-o în timp ce îmi turnam vinul care mai rămăsese în sticlă.

— Am să încerc, în loc de aperitiv.

Am pus sticla goală pe masă şi am ezitat, dar numai pentru o clipă.

— Mergeam cu maşina spre unul dintre restaurantele mele, astă-seară devreme, cînd te-am văzut intrînd la teatru. Te-am privit atît de mult, încît era să intru în maşina din faţa mea. Apoi am virat traversînd drumul spre cea mai apropiată parcare şi maşina din spate aproape că s-a ciocnit de a mea. Am sărit afară, am alergat fără să mă opresc pînă la teatru şi m-am uitat peste tot pînă te-am văzut stînd la coadă la casa de bilete. M-am aşezat şi eu la coadă şi te-am urmărit înapoind unul dintre bilete. De îndată ce te-ai îndepărtat şi nu te-am mai văzut, i-am spus casierului că nu te-ai aşteptat să mai vin

şi că probabil ai cedat biletul. După ce te-am descris, ceea ce am putut face cu lux de amănunte, mi-a dat biletul fără ezitare.

Anna puse paharul de vin pe masă şi mă privi cu oarecare îndoială.

— Îmi pare bine că te-a crezut. Dar oare eu ar trebui să te cred?

— Da, aşa ar trebui. Pentru că după aceea am pus două bancnote de cîte zece lire într-un plic şi m-am aşezat lîngă tine. Restul îl ştii.

Am aşteptat să văd cum va reacţiona. Un timp nu scoase o vorbă.

— Sînt flatată, spuse ea în cele din urmă, şi-mi atinse mîna. Nu am ştiut că mai există romantici demodaţi pe lumea asta.

Îmi strînse degetele şi mă privi drept în ochi.

— Pot să te întreb ce ai de gînd să faci în continuare?

— N-am nici un plan, am recunoscut eu. De aici toată prospeţimea şi farmecul.

— Mă faci să mă simt ca într-o reclamă la gumă de mestecat.

— Ţi-aş fi putea răspunde în cel puţin trei feluri la asta, i-am spus în timp ce Mario îşi făcea apariţia, părînd cam dezamăgit la vederea farfuriilor aproape goale.

— Totul a fost în regulă, domnule? întrebă el pe un ton îngrijorat.

— Nici că putea fi mai bine, spuse Anna care mă privise fix tot timpul.

— Nu doreşti o cafea? am întrebat-o.

— Ba da, răspunse ea. Dar n-am putea să o bem în altă parte, într-un loc mai puţin aglomerat?

Am fost atît de surprins, încît mi-au trebuit cîteva clipe ca să mă dezmeticesc. Începusem să am sentimentul că nu mai sînt eu acela care are controlul asupra situaţiei. Anna se ridică şi mă întrebă:

— Mergem?

I-am făcut un semn cu capul lui Mario, care doar mi-a zîmbit.

De îndată ce ne-am aflat din nou în stradă, m-a luat de braţ şi am mers astfel tot drumul pînă la Aldwych şi mai departe.

— A fost o seară minunată, spuse ea cînd am ajuns la maşină. Pînă cînd ai apărut, ziua asta mi s-a părut destul de anostă. Dar o dată cu sosirea ta, lucrurile s-au schimbat.

— Nici pentru mine nu a fost o zi prea grozavă, am mărturisit eu. Dar rareori mi-a fost dat să petrec o seară mai plăcută. Unde doreşti să ne bem cafeaua? La Annabels? Sau ce-ar fi să încercăm la clubul acela nou, Dorchester?

— Dacă nu eşti căsătorit, la tine. Dacă eşti...

— Nu sînt, i-am răspuns eu simplu.

— Atunci e perfect, spuse ea pe cînd deschideam portiera BMW-ului meu.

După ce am intrat în maşină, mi-am luat locul la volan şi am descoperit că lăsasem farurile aprinse şi cheia de contact înăuntru.

Am întors cheia şi motorul a pornit imediat.

— Asta e ziua mea norocoasă, mi-am spus eu.

— Poftim? spuse Anna întorcîndu-se către mine.

— Am avut noroc că nu ne-a prins ploaia, am spus eu după ce cîteva picături căzură pe parbriz.

Am dat drumul la ştergătoare.

Îndreptîndu-ne spre Pimlico, pe drum, Anna mi-a povestit despre copilăria sa în sudul Franţei, unde tatăl ei predase engleza la o şcoală de băieţi. Mă amuză să aflu că era singura fată înconjurată de două sute de adolescenţi francezi. Eram tot mai fermecat de compania ei.

— Ce te-a făcut să te întorci în Anglia? am întrebat.

— O mamă englezoaică, care divorţase de tatăl meu din Franţa, şi posibilitatea de a studia medicina la St. Thomas.

— Dar nu-ţi lipseşte sudul Franţei, mai ales în nopţi ca acestea? am întrebat-o cînd tocmai se auzea un tunet puternic.

— Oh, nu ştiu, spuse ea.

Tocmai voiam să-i răspund, cînd ea adăugă:

— În orice caz, acum că englezii au învăţat să gătească, se poate spune că este un loc civilizat.

Am zîmbit, întrebîndu-mă dacă mă tachina din nou. Am aflat imediat răspunsul.

— Apropo, spuse ea, presupun că restaurantul la care am cinat era unul dintre localurile tale.

— Da, aşa este, am spus eu spăsit.

— Aşa se explică faptul că ai obţinut o masă aşa de uşor într-o asemenea aglomeraţie şi că ospătarul ştia că doreai un vin de Barolo, fără să mai întrebe, precum şi faptul că ai plecat fără să plăteşti.

Începusem să mă întreb dacă îmi era sortit să fiu mereu luat prin surprindere de această femeie.

— Era cel cu chelnerul bolnav, cu bucătarul rămas doar cu patru degete sau cel cu barmanul care a furat?

— Cel cu barmanul care a furat, i-am răspuns eu rîzînd. Dar l-am dat afară azi după-amiază şi mă tem că ajutorul lui nu a făcut faţă prea bine, i-am explicat pe cînd coteam ieşind din Millbank şi începeam să caut un loc de parcare.

— Şi eu care credeam că nu ai ochi decît pentru mine, oftă Anna, cînd de fapt tot timpul te-ai uitat probabil în spatele meu, urmărindu-l pe barman.

— Nu tot timpul, i-am spus eu parcînd cu dificultate în spaţiul rămas liber pe străduţa îngustă unde locuiam.

Am ieşit din maşină, i-am deschis Annei portiera şi am condus-o în casă.

După ce am închis uşa în urma noastră, Anna m-a cuprins pe după gît şi m-a privit drept în faţă. M-am aplecat şi am sărutat-o pentru prima oară. Cînd s-a desprins de mine, mi-a spus:

— Să lăsăm cafeaua, Michael.

Mi-am scos haina şi am condus-o pe Anna pe scări, spre dormitor, rugîndu-mă să nu fi fost ziua în care femeia de serviciu era liberă. Cînd am deschis uşa, am răsuflat uşurat văzînd că patul era făcut şi camera era curată.

— Numai o clipă, am spus eu şi am dispărut în baie.

În timp ce mă spălam pe dinți, mă întrebam dacă nu cumva visam. Oare cînd mă voi întoarce în dormitor voi descoperi că ea nici nu există? Mi-am pus periuța într-un pahar și m-am întors în cameră. Unde era? Privirea mi-a alunecat peste hainele aruncate în drum spre pat. Își sprijinea capul pe pemă și corpul îi era acoperit doar de un cearșaf.

M-am dezbrăcat repede, aruncîndu-mi hainele la nimereală, și am stins toate luminile în afara veiozei de lîngă pat. Am intrat sub cearșaf alături de ea. Am privit-o cîteva clipe înainte de a o îmbrățișa. Am început să explorez, încetul cu încetul, fiecare părticică a trupului ei, iar ea începu din nou să mă sărute. Nu-mi venea să cred că putea exista o femeie atît de atrăgătoare și de tandră în același timp. După ce am făcut dragoste, mi-am dat seama că nu mai doream să mă despart de această femeie.

Am stat un timp astfel îmbrățișați înainte ca vreunul dintre noi să înceapă să vorbească.

Apoi am început să îndrug vrute și nevrute. I-am destăinuit toate speranțele, visele și temerile mele cele mai îngrozitoare cu o sinceritate pe care nu o mai arătasem nimănui pînă atunci. Doream să-i împărtășesc tot ce simțeam.

Și apoi se aplecă peste mine și începu să mă sărute iar, mai întîi pe buze, apoi pe gît și pe piept, și continuă lent pînă cînd am simțit că voi exploda. Ultimul lucru pe care mi-l mai amintesc este că am stins lumina de lîngă pat tocmai cînd pendula din hol bătea de ora unu noaptea.

Cînd m-am trezit a doua zi de dimineață, primele raze de soare străluceau prin perdeaua de dantelă și minunatele amintiri din noaptea precedentă îmi răsăriră în minte. M-am întors încet să o iau îm brațe, dar nu mai era acolo.

— Anna? am strigat-o ridicîndu-mă în capul oaselor.

N-am primit nici un răspuns. Am aprins veioza de lîngă pat și m-am uitat la ceasul de pe noptieră. Era șapte și douăzeci și nouă. Tocmai voiam să sar din pat să încep să o caut, cînd am observat un bilet sub suportul ceasului. L-am luat, l-am citit pe îndelete și am zîmbit.

— Şi eu, am spus şi m-am lăsat pe spate pe pernă, gîndindu-mă la ce ar trebui să fac în continuare. M-am hotărît să-i trimit un buchet cu doisprezece trandafiri mai tîrziu, în cursul dimineţii. Unsprezece albi şi unul roşu. Apoi cîte unul roşu la fiecare oră, pînă la următoarea întîlnire.

După ce am făcut un duş şi m-am îmbrăcat, am început să mă plimb prin casă fără un rost anume. Mă întrebam cît de repede o puteam convinge pe Anna să se mute cu mine şi ce schimbări va dori să facă. Dumnezeu ştie, m-am gîndit eu învîrtindu-mă prin bucătărie cu biletul ei în mînă, ar cam fi nevoie de o femeie aici.

În timpul micului dejun, în loc să citesc ziarul de dimineaţă, i-am căutat numărul în cartea de telefon. L-am găsit: doctor Townsend, un număr de telefon de la cabinetul medical din Parasons Green Lane, unde putea fi găsită între nouă dimineaţa şi şase seara. Mai exista un număr alături, despre care se specifica, în litere de o şchioapă, să fie folosit doar pentru cazuri urgente. Am format primul număr şi am aşteptat cu neràbdare. Tot ce doream să-i spun era: „Bună dimineaţa, draga mea. Am găsit bileţelul tău. Oare noaptea care a trecut nu poate fi prima dintr-un şir de alte nopţi asemănătoare?"

Răspunse o voce de femeie pe un ton serios, oficial:

— Cabinetul doctorului Townsend.

— Cu doctorul Townsend, vă rog, am spus eu.

— Care dintre ei? a întrebat ea. Există trei doctori Townsend aici: Jonathan, Anna şi Elisabeth.

— Doamna doctor Anna, am răspuns eu.

— Oh, doamna doctor Townsend, spuse ea. Îmi pare rău, dar nu e aici momentan. Tocmai s-a dus cu copiii la şcoală şi după aceea trebuie să meargă la aeroport să-şi aştepte soţul, domnul doctor Jonathan, care se întoarce astăzi de la o conferinţă a medicilor din Minneapolis. Cred că va lipsi vreo două ore. Doriţi să lăsaţi vreun mesaj?

Urmă o tăcere lungă, după care vocea aceea serioasă, severă, întrebă:

— Mai sînteţi pe fir?

Am pus receptorul în furcă fără să mai răspund şi am aruncat o privire plină de tristeţe pe biletul aflat acum lîngă telefon.

„Dragă Michael,
Îmi voi aminti toată viaţa de noaptea aceasta.
Îţi mulţumesc,
Anna"

Finalul „ars"

— Mulţumesc, Michael. Mi-ar face plăcere.

Am zîmbit, neputînd să-mi ascund bucuria.

— Bună, Anna. Nu credeam să te mai prind aici.

M-am întors şi am văzut un bărbat înalt, cu capul acoperit de o claie de păr blond, care nu părea să se sinchisească de mulţimea care trecea pe lîngă el.

Anna îi zîmbi într-un fel aparte, pe care nu-l mai văzusem pînă atunci.

— Bună, dragul meu, spuse ea. Ţi-l prezint pe Michael Whitaker. Ai avut noroc. El ţi-a cumpărat biletul şi, dacă nu apăreai acum, tocmai aveam de gînd să accept o invitaţie la cină. Michael, ţi-l prezint pe soţul meu, Jonathan, cel care a fost reţinut la spital. După cum vezi, tocmai a scăpat de acolo.

Nu-mi venea în minte nici un răspuns potrivit. Jonathan îmi strînse mîna cu căldură.

— Vă mulţumesc pentru i-aţi ţinut companie soţiei mele, spuse el. Nu vreţi să cinaţi cu noi?

— Sînteţi foarte amabil, am răspuns eu, dar tocmai mi-am amintit că trebuie să fiu în altă parte chiar acum. Ar trebui să mă grăbesc.

— Păcat, spuse Anna. Eram nerăbdătoare să aflu cît mai multe despre afacerile cu restaurante. Poate că ne vom mai întîlni cîndva. Data viitoare cînd soţul meu mă va părăsi din nou. La revedere, Michael.

— La revedere, Anna.

I-am urmărit urcîndu-se într-un taxi şi i-am dorit lui Jonathan să pice mort pe loc, ceea ce nu a binevoit să facă,

aşa că m-am întors să-mi caut maşina. „Eşti un om norocos, Jonathan Townsend", a fost unica mea remarcă. Dar nimeni nu m-a auzit.

Următoarele cuvinte care mi-au venit pe buze au fost „Fir-ar să fie!", şi le-am repetat de cîteva ori, deoarece locul unde îmi parcasem maşina era acum gol.

Am străbătut strada în lung şi-n lat, sperînd că pur şi simplu uitasem unde am parcat automobilul, am înjurat din nou şi am pornit în grabă în căutarea unei cabine telefonice. Nu ştiam dacă maşina îmi fusese furată sau doar fusese ridicată de poliţie. Am găsit un telefon public după primul colţ, pe Kingsway. Am ridicat receptorul şi am format de trei ori cifra nouă.

— Cu cine doriţi să vorbiţi? Pompierii, poliţia sau salvarea?

— Poliţia, am răspuns şi am primit imediat legătura.

O altă voce:

— Secţia de poliţie din Charing Cross. Ce doriţi, vă rog?

— Cred că mi s-a furat maşina.

— Spuneţi-ne, vă rog, despre ce marcă este vorba, numărul de înmatriculare şi culoarea, domnule.

— Este un Ford Fiesta cu numărul de înmatriculare H107 SHV.

Urmă o pauză mai lungă. Se auzi un zvon de voci. Apoi:

— Nu a fost furată, domnule, spuse poliţistul de la celălalt capăt al firului. Maşina a fost parcată neregulamentar. A fost ridicată şi dusă la Vauxhall Bridge Pound.

— Pot să o iau acum? am întrebat indispus.

— Bineînţeles, domnule. Cum veţi ajunge acolo?

— Cu taxiul.

— Atunci pur şi simplu spuneţi-i şoferului să vă ducă la Vauxhall Bridge Pound. Acolo veţi avea nevoie de un act de identitate şi un cec în valoare de 105 lire sterline, dacă nu aveţi suma în bani lichizi.

— 105 lire? am întrebat stupefiat.

— Exact, domnule.

Am trîntit receptorul în furcă. Tocmai începea să plouă. Am zbughit-o înapoi spre colţul cu teatrul Teatrul Aldwych, în căutarea unui taxi. Dar toate fuseseră luate de mulţimea de spectatori care ieşise de la spectacol.

Mi-am ridicat gulerul şi am traversat în fugă strada, strecurîndu-mă printre maşinile care abia se mişcau. După ce am trecut de cealaltă parte a drumului, am continuat să alerg pînă am găsit o streaşină mai mare sub care m-am adăpostit de ploaia care se cam înteţise.

Am început să tremur şi am strănutat de cîteva ori pînă am fost salvat, în cele din urmă, de un taxi.

— Vauxhall Bridge Pound, i-am spus şoferului sărind înăuntru.

— Ghinion, amice, spuse taximetristul. Eşti al doilea nefericit din seara asta.

M-am posomorît. În timp ce taxiul înainta cu greu printre maşinile bătute de ploaie care veneau dinspre teatru şi începu să traverseze Waterloo Bridge, şoferul tot sporovăia. Abia îi răspundeam cu jumătate de gură la comentariile lui despre vreme, John Major, echipa engleză de cricket şi turiştii străini. Cu fiecare subiect nou, prevestirile lui deveneau tot mai sumbre.

Cînd am ajuns la parcul de maşini, i-am dat o bancnotă de zece lire şi am aşteptat restul în ploaie. Apoi m-am grăbit spre o clădire mică, unde mă aştepta a doua coadă din seara aceea. Numai că aici era vorba de o coadă mult mai mare şi ştiam că după ce voi ajunge în faţă şi voi plăti, nu mă puteam aştepta la nici o recompensă, nici un spectacol memorabil. Cînd mi-a venit, în cele din urmă, rîndul, o matahală de poliţist mi-a arătat un formular lipit cu scotch în faţa ghişeului.

I-am urmat întocmai instrucţiunile, scoţînd mai întîi permisul de conducere şi completînd apoi un cec de 105 lire sterline pentru Poliţia Capitalei. Le-am înmînat pe amîndouă, împreună cu carnetul meu de cecuri, poliţistului care s-a aplecat peste mine dominîndu-mă cu statura lui uriaşă. Dacă n-ar fi fost aşa de voinic, i-aş fi sugerat să nu-şi mai piardă timpul acolo şi să-şi găsească o preocupare mai folositoare, ca de

exemplu să prindă niscaiva traficanți de droguri. Sau chiar hoți de mașini.

— Automobilul dumneavoastră se află în colțul din dreapta al parcului, spuse polițistul arătînd un punct îndepărtat, în spatele mai multor rînduri de mașini.

— Da, desigur, am răspuns eu.

Am ieșit din nou în ploaie și am început să alerg printre bălțoace și mașini frumos aliniate. M-am oprit în colțul cel mai îndepărtat al parcului. Îmi mai trebuiră cîteva minute ca să găsesc Fordul Fiesta de culoare roșie — unul dintre dezavantajele care decurg din faptul că posezi o mașină atît de populară în Anglia.

Am descuiat ușa, m-am trîntit pe bancheta din față și am strănutat din nou. Am răsucit cheia de contact, dar motorul, în loc să pornească, a scos niște bolboroseli și s-a oprit. Mi-am amintit că nu stinsesem farurile laterale cînd am zbughit-o pe neașteptate spre treptele teatrului. Am scos o serie de înjurături care reușiră să exprime numai în parte ceea ce simțeam.

Am urmărit silueta altui șofer care traversa în grabă curtea, îndreptîndu-se spre un Range Rover parcat în rîndul din fața mea. Am deschis repede geamul, dar el porni înainte de a apuca să-i strig cuvintele magice: „firele de contact". Am ieșit și mi-am scos din portbagaj firele de contact pentru baterie. M-am întors în fața mașinii și am ridicat capota. Am legat firele de baterie. Am început din nou să tremur după ce m-am așezat în mașină.

Nu mi-o puteam scoate din minte pe Anna, dar m-am resemnat cu ideea că în seara aceea mă alesesem doar cu o gripă.

În următoarele patruzeci de minute, îmbibate de ploaie, trei indivizi trecură pe lîngă mine pînă ce un tînăr negru mă întrebă:

— Ce-ai pățit, omule?

După ce i-am explicat despre ce era vorba, și-a tras furgoneta uzată lîngă mașina mea, a ridicat capota și a legat firele de contact la bateria lui. A pornit motorul. Automobilul meu a început să funcționeze.

— Mulţumesc, i-am strigat, poate nu destul de convingător, după ce am răsucit de cîteva ori cheia în contact.

— Cu plăcere, răspunse el şi dispăru în noapte.

Pe cînd ieşeam din parcul de maşini, am deschis radioul şi am auzit Big Ben bătînd de miezul nopţii. Asta mi-a amintit că în seara aceea nu fusesem la lucru. Dacă doream să-mi păstrez slujba, trebuia, în primul rînd, să mă gîndesc la o scuză acceptabilă. Am strănutat iar şi am ajuns la concluzia că gripa era cel mai potrivit motiv de absenţă. Deşi probabil că luaseră deja ultimele comenzi, nu se putea ca Gerald să fi închis bucătăria.

Am început să caut prin ploaia deasă vreun telefon public. În cele din urmă am zărit trei cabine telefonice, aşezate una după alta, în faţa unui oficiu poştal.

Am oprit maşina şi am sărit afară, dar după cîteva clipe am realizat că toate aparatele fuseseră distruse. M-am urcat înapoi în maşină şi am continuat să caut. După ce am ieşit în ploaie şi m-am întors de cîteva ori, în cele din urmă am găsit o singură cabină telefonică la colţul cu Warwick Street. Părea să fie în regulă.

Am sunat la restaurant şi am aşteptat mult timp pînă ca cineva să răspundă.

— Laguna 50, spuse o fată cu accent italienesc.

— Janice, tu eşti? Mike la telefon.

— Da, eu sînt, Mike, şopti ea revenind la accentul ei de Lambeth. Te previn că de cîte ori ţi se pomeneşte numele, Gerald se repede la primul satîr care se află în preajmă.

— De ce? am întrebat eu. Doar îl aveţi pe Nick la bucătărie.

— Nick şi-a retezat vîrful degetului mai devreme şi Gerald a trebuit să-l ducă la spital. M-a lăsat pe mine să-i ţin locul. Nu prea e în toane bune.

— Fir-ar să fie, am spus eu. Dar sînt...

— Concediat, spuse o altă voce, şi de data asta fără să şoptească.

— Gerald, dă-mi voie să-ţi explic...

— De ce n-ai venit la lucru în seara asta?

Am strănutat şi apoi mi-am strîns nasul cu două degete.

— Sînt gripat. Dacă aş fi venit astă-seară, aş fi molipsit jumătate din clientelă.

— Vorbeşti serios? spuse Gerald. Ei bine, bănuiesc că asta ar fi fost mai rău decît s-o molipseşti pe fata care şedea lîngă tine la teatru.

— Ce vrei să spui? am întrebat eu luînd mîna de la nas.

— Exact ce-ai auzit, Mike. Ai avut neşansa să fii văzut de doi clienţi de-ai noştri care au stat cu două rînduri în spatele tău la Aldwych. Le-a plăcut spectacolul la fel de mult ca şi ţie, iar unul dintre ei a adăugat că ai o prietenă fermecătoare.

— Probabil că m-a confundat cu altcineva, am spus eu încercînd să nu dau impresia că am intrat în panică.

— Poate, dar eu nu fac nici o confuzie cînd îţi spun că eşti concediat. Şi nici să nu-ţi treacă prin minte să vii să-ţi iei compensaţia, pentru că un şef de sală care preferă să se ducă la teatru cu nu ştiu ce neisprăvită în loc să vină la lucru nu merită aşa ceva.

Legătura telefonică se întrerupse.

Am închis telefonul şi am început să bombăn tot felul de obscenităţi în drum spre maşină. Mă aflam numai la cîţiva paşi de ea, cînd un puşti sări pe locul din faţă, răsuci cheia de contact şi porni încet spre mijlocul străzii în ceea ce părea să fie, după zgomotul jalnic al motorului, viteza a treia.

Am alergat după maşină, dar de îndată ce puştiul începu să accelereze, mi-am dat seama că nu aveam şanse să-l mai prind.

Am fugit tot drumul înapoi la cabina telefonică şi am sunat din nou la 999.

— Pompierii, poliţia sau salvarea? am fost întrebat a doua oară în seara aceea.

— Poliţia, am răspuns şi o clipă mai tîrziu pe fir se auzi o altă voce.

— Circumscripţia de Poliţie Belgravia. Ce problemă aveţi?

— Tocmai mi s-a furat maşina, am strigat eu.

— Marca, modelul şi numărul de înmatriculare, vă rog, domnule.

— E un Ford Fiesta roşu, cu numărul de înregistrare H107 SHV.

Am aşteptat cu nerăbdare.

— Nu a fost furată, domnule. A fost parcată neregulamentar...

— Nu, nu-i adevărat, am strigat şi mai tare. Am plătit 105 lire ca să scot blestemata de maşină de la parcul de maşini Vauxhall Bridge acum mai puţin de jumătate de oră şi tocmai am văzut cum mi-a fost furată de un amator de curse pe gratis în timp ce dădeam un telefon.

— Unde vă aflaţi, domnule?

— Într-o cabină telefonică la colţul dintre Vauxhall Bridge Road şi Warwick Way.

— Şi în ce direcţie se îndrepta maşina cînd aţi văzut-o ultima oară?

— Spre nord pe Vauxhall Bridge Road.

— Care este numărul dumneavoastră de telefon, domnule?

— 081 290 4820.

— Şi la lucru?

— E ca şi cu maşina. Nu mai am aşa ceva.

— Am înţeles. Intrăm imediat în acţiune. Vă ţinem la curent.

Am închis telefonul şi m-am gîndit la ce ar trebui să fac în continuare. Nu prea aveam de ales. Am oprit un taxi şi am cerut să fiu dus la Gara Victoria. Am răsuflat uşurat observînd că şoferul nu simţea nevoia să-şi dea cu părerea despre una şi alta în drum spre gară. Cînd am ajuns, i-am dat ultima bancnotă şi am aşteptat răbdător restul pînă la ultima centimă. Şoferul mormăi o înjurătură, două. Am cumpărat un bilet pînă la Bromlex cu puţinii bani rămaşi şi m-am dus pe peron.

— Ai ajuns tocmai la timp, amice, mi-a spus controlorul. Ultimul tren trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

Dar a trebuit să aştept încă douăzeci de minute în frig, pe peronul pustiu, pînă ce ultimul tren a sosit în gară. Învăţasem deja pe dinafară toate reclamele expuse în jur, de la Guinness la Mates, strănutînd în continuare la intervale de timp regulate.

Cînd trenul se opri şi uşile se deschiseră cu zgomot, m-am aşezat într-unul dintre vagoanele din faţă. Mai trecură zece minute pînă ce locomotiva o porni din loc şi încă patruzeci pînă am ajuns la Bromley.

Am ieşit, în plină noapte, în mijlocul comitatului Kent şi am luat-o spre căsuţa mea aflată pe o colină.

Douăzeci de minute mai tîrziu, cu pas nesigur, înaintam pe poteca pietruită care ducea spre uşa de la intrare. Am început să-mi caut cheile. Apoi mi-am amintit că le lăsasem în maşină. Nu mai aveam nici puterea să înjur. Am început, pe întuneric, să bîjbîi pe jos, căutînd cheia de rezervă, întotdeauna ascunsă sub o piatră anume. Dar sub care? În cele din urmă am găsit-o, am introdus-o în broască şi am deschis uşa. Abia am intrat, că telefonul de pe măsuţa din hol a început să sune.

Am ridicat receptorul.

— Domnul Whitaker?

— La telefon.

— Sînt de la Secţia de Poliţie Belgravia. V-am găsit maşina, domnule, şi...

— Slavă Domnului, am spus eu înainte ca poliţistul să-şi poată termina fraza. Unde se află?

— În clipa asta, domnule, se află într-un camion-remorcă undeva în Chelsea. Se pare că puştiul care a şterpelit-o n-a reuşit să meargă cu ea mai mult de doi kilometri înainte să intre în bordură şi apoi direct în zid. Îmi pare rău că trebuie să v-o spun, domnule, dar maşina dumneavoastră e făcută zob.

— Zob? am întrebat eu, nevenindu-mi a crede.

— Da, domnule. Cei de la garajul unde a fost dusă au primit numărul dumneavoastră de telefon şi vă vor suna mîine dimineaţă, la prima oră.

Nu m-am simţit în stare să mai comentez.

— Avem şi o veste bună. L-am prins pe puştiul care a şterpelit-o, continuă poliţistul. Din păcate, are numai cincisprezece ani, nu are permis de conducere şi, bineînţeles, nu e asigurat.

— Asta nu contează, am spus. Eu sînt asigurat.

— Apropo, domnule. V-aţi lăsat cumva cheile în contact?

— Da, le-am lăsat. M-am dus să dau un telefon scurt. M-am gîndit că n-am să lipsesc mai mult de cîteva minute.

— Atunci e puţin probabil că veţi primi asigurarea, domnule.

— E puţin probabil? Ce vreţi să spuneţi?

— Aceasta este procedura legală acum: asigurarea nu se plăteşte celor care au lăsat cheia în contact. Ar trebui să verificaţi, domnule, au fost ultimele cuvinte ale poliţistului înainte de a închide.

Am pus jos receptorul şi m-am întrebat ce catastrofă se mai putea petrece. Mi-am scos haina şi am început să urc scările, dar m-am oprit deodată cînd am văzut-o pe soţia mea aşteptîndu-mă pe palier.

— Maureen..., am început eu.

— O să-mi spui mai tîrziu de ce s-a făcut maşina praf, spuse ea. Aş vrea să-mi explici mai întîi de ce n-ai apărut la lucru în seara asta şi cine este „tipa de mare clasă" cu care Gerald mi-a spus că ai fost văzut la teatru.

Finalul „prăjit"

— Nu, nu am nici un program special, spuse Anna.

Am zîmbit, ascunzîndu-mi cu greu bucuria.

— Perfect. Ştiu un local intim în capătul străzii. Cred că o să-ţi placă.

— Sună minunat, spuse Anna înaintînd prin mulţimea care ieşea de la teatru.

Am urmat-o imediat. Trebuia să alerg ca să ţin pasul cu ea.

— Pe unde o luăm? mă întrebă.

Am arătat în direcţia cheiului. Începu să meargă în pas grăbit şi am continuat să vorbim despre piesă.

Cînd am ajuns pe chei, i-am arătat o uşă dublă, mare, gri, de cealaltă parte a drumului.

— Acolo este, i-am spus eu.

Aş fi apucat-o de mînă cînd a început să traverseze strada, dar o luase înaintea mea, coborîse de pe trotuar şi pornise printre maşinile oprite la stop. Mă aştepta vizavi.

Ea deschise uşile mari, cenuşii, iar eu am urmat-o. Am coborît un şir de trepte şi am ajuns la restaurantul de la subsol, în care răsunau vocile clienţilor care tocmai ieşiseră de la vreun spectacol. Chelnerii duceau tăvi de la o masă la alta.

— Mă îndoiesc că vei putea să obţii o masă aici dacă nu ai rezervat una, spuse Anna cu ochii pe un grup de indivizi adunaţi în jurul barului, aşteptînd ca cineva să elibereze vreun loc.

— Nu-ţi face probleme, am spus eu plin de curaj şi m-am îndreptat spre oficiul unde se făceau rezervări. I-am făcut un

semn hotărît şefului de sală, care tocmai lua comanda unui client. Speram că mă va recunoaşte.

M-am întors spre Anna şi i-am zîmbit, dar ea nu păru impresionată.

După ce chelnerul luă comanda, se îndreptă cu paşi lenţi spre mine.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule? întrebă el.

— Poţi să faci rost de o masă pentru două persoane, Victor?

— Victor nu lucrează în seara asta, domnule. Aţi rezervat o masă?

— Nu, nu am rezervat, dar...

Şeful de sală aruncă o privire pe lista rezervărilor şi apoi să uită la ceas:

— Aş putea să vă găsesc ceva între unsprezece şi un sfert şi unsprezece şi jumătate, cel mai tîrziu, spuse el pe un ton cam descurajant.

— Nu se poate mai curînd? l-am întrebat rugător. Nu cred că putem aştepta atît de mult.

Anna dădu din cap afirmativ.

— Mă tem că nu, domnule, spuse şeful de sală. Toate mesele sînt rezervate pînă atunci.

— Mă aşteptam la asta, spuse Anna întorcîndu-se să plece.

A trebuit din nou să mă grăbesc să ţin pasul cu ea. De îndată ce am ajuns afară în stradă, i-am spus:

— Ştiu un restaurant italian, nu departe de aici, unde întotdeauna pot găsi o masă liberă. Vrei să încercăm?

— Nu cred că avem de ales, răspunse Anna. Încotro o luăm de data asta?

— Pe strada asta în sus şi apoi la dreapta, i-am răspuns şi chiar atunci un tunet puternic vesti o ploaie torenţială.

— Fir-ar să fie! exclamă Anna acoperindu-şi creştetul cu geanta ca să se apere de ploaie.

— Îmi pare rău, i-am spus eu privind norii negri de pe cer. E vina mea. Ar fi trebuit să...

— Nu te mai scuza tot timpul, Michael. Nu ai nici o vină că începe să plouă.

Mi-am tras sufletul şi am încercat din nou.

— Ar trebui să ne grăbim, am spus. Nu cred că pe vremea asta o să putem prinde un taxi.

Cu asta, cel puţin, păru să fie de acord. Am început să alerg pe stradă şi Anna mă urma îndeaproape. Ploaia se înteţea, şi cu toate că nu am avut de străbătut mai mult de şaptezeci de metri, cînd am ajuns în faţa restaurantului eram uzi leoarcă.

Am răsuflat uşurat cînd am deschis uşa şi am văzut că sala de mese era pe jumătate goală, deşi presupun că asta ar fi trebuit să mă pună pe gînduri. M-am întors zîmbindu-i plin de speranţă Annei, dar ea era în continuare bosumflată.

— Totul e în regulă? am întrebat eu.

— E perfect. Doar că tata avea o teorie în legătură cu restaurantele pe jumătate goale la o asemenea oră.

M-am uitat cu coada ochiului la invitata mea, dar am hotărît să nu fac nici un comentariu în legătură cu rimelul care începuse să se prelingă sau cu părul care începuse să se pleoştească în părţi.

— Mai bine m-aş retrage să mă aranjez puţin. Nu lipsesc mult, zise ea îndreptîndu-se spre uşa pe care stătea scris *Signorinas*.

I-am făcut semn lui Mario, care nu servea pe nimeni. Veni în grabă.

— Aţi primit un telefon mai devreme, domnule Whitaker, spuse Mario conducîndu-mă spre masa mea obişnuită. Mi s-a spus să vă anunţ să-l sunaţi de urgenţă pe Gerald. Părea de-a dreptul disperat.

— Sînt convins că poate să mai aştepte. Dar dacă sună din nou, anunţă-mă imediat.

În clipa aceea Anna veni spre noi. Îşi refăcuse machiajul, dar părul mai lăsa de dorit.

M-am ridicat în picioare cînd a ajuns la masă.

— Nu era nevoie să faci asta, spuse ea aşezîndu-se.

— Vrei să bei ceva? am întrebat-o de îndată ce amîndoi ne-am reluat locurile.

— Nu, nu cred. Trebuie să mă trezesc devreme mîine dimineaţă, aşa că nu vreau să exagerez în nici un fel. Am să beau doar un pahar de vin la masă.

Lîngă ea apăru un chelner.

— Ce ar dori doamna să comande astă-seară? întrebă el politicos.

— N-am avut timp să mă uit pe lista de bucate, spuse Anna fără să-l privească.

— Vă pot recomanda spaghete fettucini, doamnă, spuse chelnerul indicînd cu degetul felul de mîncare menţionat pe la mijlocul listei de bucate. E specialitatea zilei.

— Atunci presupun că este în regulă, spuse ea înapoind lista chelnerului.

Am dat din cap afirmativ spunînd:

— Şi eu la fel.

Apoi am comandat jumătate de litru de vin roşu al casei. Chelnerul luă şi lista mea şi plecă.

— Oare...?

— Pot să...?

— Tu eşti prima, am spus eu încercînd să zîmbesc.

— Oare întotdeauna comanzi jumătate de litru din vinul casei la prima întîlnire? spuse ea.

— Cred că o să-ţi placă, am spus eu pe un ton jalnic.

— Încercam doar să te tachinez, Michael. Nu te mai lua aşa în serios.

M-am uitat mai atent la invitata mea şi am început să mă întreb dacă nu făcusem o greşeală îngrozitoare. În ciuda eforturilor depuse în faţa oglinzii, la toaletă, Anna nu mai era chiar fata pe care o văzusem prima dată, ce-i drept de la distanţă, cînd aproape că-mi ciocnisem maşina, la începutul serii.

Dumnezeule, maşina! Deodată mi-am amintit unde o lăsasem şi am aruncat o privire pe furiş la ceas.

— Te plictiseşti deja, Michael? întrebă Anna. Sau ai închiriat masa cu ora?

— Da, adică nu. Îmi pare rău, dar tocmai mi-am amintit ceva ce ar fi trebuit să fac înainte de cină. Îmi pare rău, am repetat eu.

Anna se încruntă, ceea ce mă făcu să încetez să îmi mai cer scuze.

— E prea tîrziu? întrebă ea.

— Prea tîrziu pentru ce?

— Ca să faci ce aveai de făcut înainte de cină?

M-am uitat afară şi nu mi-a plăcut faptul că ploaia încetase. Acum singura mea speranţă era ca poliţiştii de la traficul de noapte să nu fie prea vigilenţi.

— Nu, sînt sigur că va fi bine, am spus încercînd să par relaxat.

— Ei, bine, asta este o uşurare, spuse Anna pe un ton oarecum sarcastic.

— Perfect. Şi spune-mi, cum este să fii doctor? am întrebat încercînd să schimb subiectul.

— Michael, este seara mea liberă. Aş prefera să nu vorbesc despre munca mea, dacă nu te superi.

În următoarele minute nici unul dintre noi nu scoase o vorbă. Am încercat din nou.

— Ai mulţi pacienţi bărbaţi? am întrebat cînd chelnerul a reapărut cu spaghetele noastre.

— Nu-mi vine să cred că aud aşa ceva, spuse Anna nereuşind să-şi ascundă iritarea. Oare cînd vor înţelege oamenii ca tine că se mai găsesc printre noi şi unele care sînt în stare să-şi petreacă viaţa şi altfel decît făcînd pe servitoarele bărbaţilor?

Chelnerul turnă nişte vin în paharul meu.

— Da, bineînţeles. Absolut. Nu. Nu asta am vrut să spun..., am sorbit din vin şi am făcut semn chelnerului care umplu paharul Annei.

— Atunci ce-ai vrut să spui? întrebă Anna înfigînd cu hotărîre furculiţa în spaghete.

— Mă rog, nu este neobişnuit pentru un bărbat să fie consultat de o doctoriţă? am spus eu, dîndu-mi seama abia după ce am rostit aceste cuvinte că o făcusem şi mai lată.

— Dumnezeule, nu, Michael. Trăim într-o epocă luminată. Probabil că am văzut mai mulţi bărbaţi dezbrăcaţi decît tine, şi te asigur că nu e o privelişte prea plăcută.

Am rîs, sperînd că astfel ne vom destinde puţin.

— Oricum, adăugă ea, puţini bărbaţi sînt destul de siguri de ei ca să accepte ideea că există şi doctoriţe pe lumea asta.

— Sînt convins că aşa este, am spus. M-am gîndit doar...

— Nu te-ai gîndit, Michael. Tocmai asta este problema cu mulţi bărbaţi ca tine. Sînt convinsă că nici nu ţi-a trecut vreodată prin cap să fii consultat de o doctoriţă.

— Nu, dar... Da însă...

— „Nu dar, da însă." Hai să schimbăm subiectul pînă nu mă enervez de-a binelea, spuse Anna lăsînd jos furculiţa. Cu ce te ocupi, Michael? N-aş zice că ai o profesie în care femeile sînt tratate ca egale ale bărbaţilor.

— Afaceri cu restaurante, i-am spus dorindu-mi ca spaghetele să fi fost mai uşor digerabile.

— Ah, da, mi-ai spus ceva în timpul antractului, spuse ea. Dar ce înseamnă de fapt să te ocupi de afaceri cu restaurante?

— Mă ocup de conducerea şi organizarea lor. Asta fac acum. Am început ca simplu chelner, apoi am trecut la bucătărie vreo cinci ani şi în cele din urmă...

— ...ţi-ai dat seama că nu faci bine nici una, nici alta şi te-ai apucat să-i conduci pe alţii.

— Cam aşa ceva, am spus încercînd să văd partea amuzantă a lucrurilor.

Dar cuvintele ei îmi amintiră că unul dintre restaurante nu avea bucătar-şef în seara aceea şi că într-acolo mă îndreptam cînd m-am lăsat cucerit de farmecele Annei.

— La ce te gîndeşti? întrebă Anna exasperată. Tocmai începuseşi să-mi vorbeşti despre conducerea unui restaurant.

— Exact, despre asta vorbeam, nu-i aşa? Apropo, cum ţi se par spaghetele?

— Nu-s prea rele, în fond.

— În fond?

— Dacă luăm în consideraţie faptul că aceasta a fost a doua ta alegere.

Iată-mă din nou redus la tăcere.

— Nu-i chiar aşa de rău, spuse ea luînd încă o îmbucătură, fără prea mult entuziasm.

— Poate doreşti altceva. Aş putea să...

— Nu, mulţumesc, Michael. La urma urmelor, acesta este singurul fel de mîncare pe care chelnerul s-a simţit în stare să îl recomande.

Nu mi-a venit în minte un răspuns potrivit, aşa că n-am mai spus nimic.

— Haide, Michael, încă nu mi-ai explicat ce înseamnă să administrezi un restaurant, spuse Anna.

— Ei bine, deocamdată conduc trei restaurante în West End, ceea ce înseamnă că trebuie să alerg de la unul la celălalt, în funcţie de dificultăţile care apar în fiecare zi.

— Seamănă cu garda noastră în saloanele spitalului, spuse Anna. Şi unde a fost problema cea mai mare astăzi?

— Astăzi a fost mai greu ca de obicei. Nu e aşa întotdeauna, slavă Domnului.

— Chiar atît de rău?

— Mă tem că da. Am pierdut de dimineaţă un bucătar-şef care şi-a retezat vîrful unui deget şi nu va putea lucra cel puţin încă două săptămîni. Şeful de sală din al doilea local lipseşte pentru că are gripă şi tocmai a trebuit să-l concediez pe barmanul dintr-al treilea local pentru că l-am prins furînd. Barmanii fură întotdeauna, desigur, dar de data aceasta pînă şi clienţii şi-au dat seama.

M-am oprit gîndindu-mă dacă avea rost să mai gust o dată din spaghete.

— Dar, oricum, nu mi-aş dori să mă ocup de altceva.

— În situaţia asta, mă mir că ai putut să-ţi iei liber.

— N-ar fi trebuit să o fac, şi n-aş fi făcut-o dacă..., m-am întrerupt aici şi aplecîndu-mă spre Anna, i-am umplut paharul.

— Dacă ce? întrebă ea.

— Vrei să auzi adevărul? am întrebat turnîndu-mi ce mai rămăsese din vin în pahar.

— Putem încerca şi asta, spuse ea.

Am pus sticla goală pe masă, ezitînd numai pentru o clipă.

— Mă îndreptam cu maşina spre unul dintre localurile mele, în seara asta, cînd te-am văzut intrînd la teatru. M-am uitat atît de mult după tine, încît m-am ciocnit de maşina din faţă. Am făcut un viraj şi am intrat în prima parcare la îndemînă. Era cît pe ce să mă lovesc de o maşină care venea din spate. Am sărit afară şi am alergat pînă la teatru.Te-am căutat peste tot pînă te-am zărit stînd la coadă şi te-am văzut dînd biletul casierului. De îndată ce te-ai îndepărtat destul de mult ca să nu mă auzi, i-am spus casierului că nu te mai aşteptai să vin şi că probabil i-ai dat biletul să îl plaseze altcuiva. Te-am descris cu lux de amănunte şi mi-a dat biletul fără să ezite.

— Alt descreierat, spuse Anna punînd jos paharul şi privindu-mă de parcă tocmai scăpasem de la balamuc.

— Am pus apoi două bancnote de cîte zece lire într-un plic şi m-am aşezat lîngă tine, am continuat eu. Restul îl ştii deja.

Am aşteptat oarecum emoţionat să văd cum va reacţiona.

— Presupun că ar trebui să fiu flatată, spuse Anna după o clipă de gîndire. Dar nu ştiu dacă să plîng sau să rîd. Un lucru este sigur: femeia cu care trăiesc de zece ani de zile o să considere toată povestea foarte amuzată, mai ales că i-ai plătit biletul.

Chelnerul se întoarse să ia farfuriile pe jumătate goale.

— Totul a fost în regulă, domnule? întrebă el cu o voce îngrijorată.

— Perfect, absolut perfect, am spus eu cam neconvingător.

Anna se strîmbă, dar nu făcu nici un comentariu.

— Doriţi o cafea, doamnă?

— Nu, nu cred că merită să risc, spuse ea uitîndu-se la ceas. Oricum ar trebui să mă întorc acasă. Elisabeth n-o să ştie ce mi s-a întîmplat.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Am urmat-o, la o distanţă de un metru. Tocmai ieşeam cînd s-a întors spre mine şi m-a întrebat?

— Nu ar fi cazul să plăteşti?

— Nu e necesar.

— De ce? întrebă ea. E restaurantul tău?

— Nu, dar este unul dintre cele trei localuri pe care le administrez.

Anna se înroşi la faţă.

— Îmi pare rău, Michael, spuse ea. Am fost lipsită de tact.

Se opri o clipă înainte de a adăuga:

— Dar sînt sigură că vei fi de acord cu mine: mîncarea nu a fost prea grozavă.

— Vrei să te conduc acasă cu maşina? am întrebat încercînd să nu par prea entuziasmat.

Anna se uită pe cer la norii întunecaţi.

— N-ar fi rău, răspunse ea, dacă nu trebuie să te abaţi prea mult din drum. Unde ţi-e maşina? întrebă ea, înainte de a ajunge să o întreb unde locuieşte.

— Am lăsat-o la capătul străzii.

— Ah, da, îmi amintesc, spuse Anna. Acolo unde ai sărit afară pentru că nu puteai să mă pierzi din ochi. Mă tem că de data asta nu ai ales fata potrivită.

În sfîrşit, pentru prima oară eram de acord. Nu am făcut totuşi nici un comentariu în timp ce ne îndreptam spre locul unde îmi abandonasem maşina. Anna se mulţumi să facă pronosticuri în legătură cu ploaia şi unele aprecieri privind vinul pe care îl băuse. M-am simţit uşurat cînd am găsit maşina Volvo acolo unde o lăsasem.

Îmi căutam cheile, cînd am observat un bilet galben lipit pe parbriz. M-am uitat jos, la una dintre roţi, şi am văzut „gheata" galbenă.

— Nu e seara ta cea mai norocoasă, spuse Anna. Dar nu-ţi face griji pentru mine. O să iau un taxi.

Făcu un semn cu mîna şi un taxi frînă în apropiere. Se întoarse spre mine.

— Mulţumesc pentru cină, reuşi ea să spună fără prea multă convingere.

Şi adăugă cu şi mai puţină convingere:

— Poate o să ne mai vedem.

Înainte de a-i putea răspunde, trîntise deja portiera maşinii.

Urmăream maşina îndepărtîndu-se, cînd începu să plouă.

Am mai aruncat o privire automobilului imposibil de urnit din loc şi m-am hotărît să mă ocup de el a doua zi de dimineaţă.

Aveam de gînd să alerg spre cel mai apropiat loc unde m-aş fi putut adăposti cînd, de după colţ, apăru un alt taxi. Becul galben aprins îmi arăta că era liber. Am făcut semne disperate cu mîna şi opri lîngă Volvo-ul meu „încălţat".

— Neşansă, amice, spuse şoferul uitîndu-se la roata din faţă. A treia în seara asta.

Am încercat să schiţez un zîmbet.

— Aşadar încotro, şefule?

I-am dat adresa mea din Lambeth şi m-am urcat în spate.

În timp ce taxiul se strecura printre maşinile bătute de ploaie care veneau dinspre teatru traversînd Waterloo Bridge, şoferul începu să sporovăiască. Abia apucam să-i dau răspunsuri monosilabice la comentariile despre vreme, John Major, echipa de cricket a Angliei şi turiştii străini. Cu fiecare nou subiect, prevestirile lui deveneau tot mai sumbre.

Se potoli doar cînd ajunserăm în faţa casei mele de pe Fentiman Road. Am plătit şi am zîmbit cu tristeţe la gîndul că era prima oară, după multe săptămîni, cînd ajungeam acasă înainte de miezul nopţii. Am luat-o agale pe poteca scurtă care ducea la uşa de la intrare.

Am răsucit cheia în broască şi am deschis uşa cu grijă, ca să nu-mi trezesc nevasta. Odată aflat înăuntru, mi-am început ritualul nocturn: mi-am scos încet haina şi pantofii, înainte de a porni tiptil să urc scările.

Am început să mă dezbrac înainte de a ajunge în dormitor. După atîţia ani în care soseam la unu sau două noaptea, eram în stare să îmi scot hainele, să le împăturesc, să le aşez frumos şi să mă strecor sub cearşaf alături de Judy, fără să o

trezesc. Dar tocmai cînd trăgeam cuvertura, am auzit-o spunîndu-mi cu o voce somnoroasă:

— Nu mă aşteptam să vii aşa devreme după toate problemele din seara asta.

M-am întrebat dacă nu vorbeşte în somn.

— Cît de mult a ars?

— Ars? am întrebat eu stînd în picioare gol puşcă.

— În Davies Street. Gerald a sunat la cîteva clipe după ce ai plecat să-mi spună că bucătăria a luat foc şi incendiul a cuprins şi restaurantul. Voia să ştie dacă ai plecat de acasă. Anulase toate rezervările pentru următoarele două săptămîni, dar nu credea că au să poată deschide mai devreme de o lună. I-am spus că, din moment ce ai plecat puţin după şase, poţi sosi acolo în orice clipă. Deci, cît de rău a ars?

Mă îmbrăcasem deja cînd Judy se trezi îndeajuns de tare ca să mă întrebe de ce nu ajunsesem la restaurant. Am coborît scările în fugă şi am ieşit în stradă în căutarea unui alt taxi. Începuse din nou să plouă.

Un taxi întoarse, ajunse în faţa mea şi opri.

— Încotro de data asta, şefule?

Finalul „potrivit"

— Mulţumesc, Michael, mi-ar face plăcere.

Am zîmbit, neputînd să-mi ascund bucuria.

— Bună, şoricelule. N-am crezut că am să te mai găsesc aici.

M-am întors şi am văzut un bărbat înalt, cu o claie de păr blond, indiferent în mijlocul fluxului de oameni care încercau să ne depăşească.

Anna îi zîmbi într-un mod deosebit, cum nu o mai făcuse pînă atunci.

— Bună, Jonathan, spuse ea. Ţi-l prezint pe Michael Whitaker. Ai avut noroc. Ţi-a cumpărat biletul şi ai apărut tocmai cînd eram pe punctul de a-i accepta amabila invitaţie la cină. Michael, ţi-l prezint pe fratele meu Jonathan, cel care a fost reţinut la spital. După cum vezi, tocmai a scăpat.

Nu mi-a venit în minte nici un răspuns potrivit.

Jonathan îmi scutură cu căldură mîna.

— Vă mulţumesc că i-aţi ţinut companie surorii mele, spuse el. Nu vreţi să luaţi cina cu noi?

— Sînteţi foarte amabil, am răspuns eu, dar tocmai mi-am amintit că trebuie să fiu în altă parte acum. Ar fi mai bine dacă...

— Nu trebuie să fii nicăieri acum, mă întrerupse Anna, cu acelaşi zîmbet. Nu mai fi aşa timid.

Mă luă de braţ.

— Oricum, amîndoi am dori să vii cu noi.

— Mulţumesc, am spus eu.

— Există un restaurant la capătul străzii, despre care mi s-a spus că e destul de bun, zise Jonathan pe cînd toţi trei o porniră spre chei.

— Perfect. Mor de foame, spuse Anna.

— Povesteşte-mi cum a fost piesa, zise Jonathan cînd Anna îi oferi celălalt braţ.

— O piesă bună, aşa cum scria şi în ziare, spuse Anna.

— Păcat că aţi pierdut spectacolul, am spus eu.

— Dar mie îmi pare bine, spuse Anna cînd am ajuns la colţul străzii.

— Cred că acesta-i localul pe care-l căutam, spuse Jonathan arătînd în direcţia unei uşi duble, gri, de cealaltă parte a drumului. Ne-am croit drum printre maşinile oprite la stop.

De îndată ce am ajuns vizavi, Jonathan a deschis una dintre uşile cenuşii, făcîndu-ne loc să intrăm. Chiar atunci începu să plouă. Ne conduse pe nişte scări care coborau la un restaurant la subsol, plin de zgomotul vocilor celor care tocmai veniseră de la vreun spectacol, ale chelnerilor alergînd de la o masă la alta, ducînd în ambele mîini tăvile încărcate.

— M-aş mira să poţi obţine o masă aici, îi spuse Anna fratelui ei, după ce observă un grup de clienţi în aşteptare, adunaţi la bar, pîndind nerăbdători vreun loc liber.

— Ar fi trebuit să rezervi o masă, adăugă Anna pe cînd fratele ei îi făcea semne şefului de sală, ocupat să ia comanda unui client.

Am rămas cîţiva paşi în urmă şi, cînd Mario a apărut, mi-am dus degetul la buze şi i-am făcut semn să se apropie.

— Ai cumva o masă pentru trei persoane? întrebă Jonathan.

— Bineînţeles, domnule. Vă rog să mă urmaţi, spuse Mario ducîndu-ne la o masă liniştită din colţul încăperii.

— Am avut ceva noroc, spuse Jonathan.

— Asta e sigur, încuviinţă Anna.

Jonathan îmi propuse să iau scaunul de vizavi, ca Anna să şadă între noi.

De îndată ce ne-am ocupat locurile, Jonathan ne-a întrebat ce vrem să bem.

— Tu ce dorești? am întrebat, întorcîndu-mă spre Anna. Un alt martini sec?

Jonathan păru surprins.

— N-ai mai băut martini sec de la...

Anna îi aruncă o privire încruntată și spuse repede:

— Am să beau doar un pahar cu vin la masă.

„De cînd?" m-am întrebat eu, dar am spus numai:

— Și eu la fel.

Mario apăru din nou și ne oferi listele de bucate. Jonathan și Anna le studiară cu atenție, apoi Jonathan întrebă:

— V-ați hotărît?

— Totul pare atît de tentant, spuse Anna. Dar cred că o să mă opresc la spaghete fettucini și un pahar cu vin roșu.

— Vreun aperitiv? întrebă Jonathan.

— Nu, mîine sînt de gardă, ai uitat? Dacă vrei, poți să-mi ții locul.

— Nu după cît am avut de lucru astă-seară, șoricelule. Am să renunț și eu la aperitiv, spuse el. Tu ce zici, Michael? Nu trebuie să ții seama de problemele noastre de serviciu.

— Fettucini și un pahar de vin roșu este tot ce îmi doresc.

— Trei porții de fettucini și o sticlă din cel mai bun Chianti pe care-l aveți, spuse Jonathan cînd se întoarse Mario.

Anna se aplecă spre mine și îmi șopti conspirativ:

— E singura marcă de vin italian pe care o poate pronunța corect.

— Ce s-ar fi întîmplat dacă aș fi comandat pește? am întrebat-o.

— A mai auzit și de Frascati, dar nu știe niciodată ce ar trebui să spună cînd cineva comandă vreun fel de mîncare din rață.

— Ce tot șușotești acolo? întrebă Jonathan după ce îi înapoie lista lui Mario.

— O întrebam pe sora dumitale despre al treilea medic din cabinetul vostru.

— Nu te descurci rău, Michael, spuse Anna. Ar fi trebuit să intri în politică.

— Soţia mea, Elizabeth, este al treilea medic, spuse Jonathan neînţelegînd prea bine vorbele Annei. Biata de ea, este de gardă în noaptea asta.

— Îţi dai seama, două femei şi un singur bărbat, spuse Anna cînd chelnerul de la bar apăru lîngă Jonathan.

— Da. Eram patru la început, spuse Jonathan fără să intre în detalii.

Studie cu atenţie eticheta înainte de a da din cap ca un adevărat cunoscător.

— Nu păcăleşti pe nimeni, Jonathan. Michael şi-a dat seama că nu eşti mare specialist în vinuri, spuse Anna, părînd că doreşte să schimbe subiectul.

Chelnerul destupă sticla şi turnă puţin vin în paharul lui Jonathan pentru degustare.

— Şi tu cu ce te ocupi, Michael? întrebă Jonathan după ce dădu afirmativ din cap a doua oară, de data asta pentru chelner. Nu-mi spune că eşti tot medic, pentru că nu sînt în căutarea unui al patrulea la cabinetul nostru.

— Nu, el este într-o afacere cu restaurante, spuse Anna după ce ni se aduseră trei castronaşe cu spaghete fettucini.

— Am înţeles. Este limpede că voi doi v-aţi spus unul altuia povestea vieţii în timpul antractului, spuse Jonathan. Dar ce înseamnă de fapt să fii într-o afacere cu restaurante?

— Mă ocup de administrarea unor localuri, explică el. Sau cel puţin asta fac acum. Am început ca simplu chelner, apoi am lucrat la bucătărie aproximativ cinci ani şi, în cele din urmă, m-am apucat de administraţie.

— Dar, de fapt, ce are de făcut administratorul unui restaurant?

— E clar că nu aţi avut destul timp ca să intraţi în amănunte, spuse Jonathan înfigîndu-şi furculiţa în nişte spaghete.

— Deocamdată administrez trei restaurante din West End, ceea ce înseamnă că alerg tot timpul de la unul la celălalt, în funcţie de problemele care se ivesc în fiecare zi.

— Mi se pare că seamănă cu garda noastră la spital, spuse Anna. Şi unde au fost azi problemele cele mai grave?

— Ce s-a întîmplat astăzi, slavă Domnului, nu este ceva obişnuit.

— A mers aşa de rău?

— Mă tem că da. Azi de dimineaţă am pierdut un bucătar-şef care şi-a retezat din greşeală vîrful unui deget şi va lipsi cel puţin două săptămîni. Şeful de sală din al doilea restaurant nu a venit la lucru pe motiv că are gripă, şi tocmai a trebuit să-l concediez pe barmanul din al treilea local pentru că l-am prins furînd. Barmanii fură întotdeauna, desigur, dar de data asta pînă şi clienţii au observat înşelătoria.

Am făcut o mică pauză.

— Oricum, n-aş dori să fac alt...

Un ţiuit puternic mă opri. Nu mi-am dat seama de unde venise zgomotul pînă cînd Jonathan scoase un telefon celular din buzunarul hainei.

— Îmi cer scuze, spuse el. Neajunsurile meseriei.

Apăsă pe un butonaş şi duse receptorul la ureche. Ascultă cîteva clipe şi se încruntă.

— Da, aşa cred. Vin cît pot de repede.

Închise şi puse telefonul în buzunar.

— Îmi cer scuze, repetă el. Unul dintre pacienţii mei şi-a ales tocmai momentul ăsta pentru o recidivă. Mă tem că trebuie să vă părăsesc.

Se ridică în picioare şi se întoarse către sora lui.

— Cum ajungi acasă, şoricelule?

— Sînt destul de mare, spuse Anna, aşa că am să mă uit în jur după unul dintre obiectele acelea negre pe patru roţi pe care scrie „Taxi" şi am să-i fac un semn cu mîna.

— Nu-ţi face griji, Jonathan. O conduc eu acasă.

— Eşti foarte amabil, spuse Jonathan, pentru că dacă toamă în continuare, cînd ieşiţi s-ar putea să nu aibă cum să facă semne acelor obiecte negre pe patru roţi.

— Oricum, atîta lucru se cuvine să fac şi eu după ce ţi-am luat biletul, tihna unei cine în familie şi sora.

— E un schimb echitabil, spuse Jonathan pe cînd Mario apărea într-o fugă.

— Totul este în regulă, domnule? întrebă el.

— Nu, nu este. Sînt chemat de urgenţă şi trebuie să plec.

Îi dădu o carte de credit American Express.

— Fii, te rog, drăguţ şi înregistrează-o, eu semnez şi vei completa suma mai tîrziu. Adaugă, te rog, cincisprezece la sută.

— Mulţumesc, domnule, spuse Mario şi dispăru în grabă.

— Sper să ne mai vedem, spuse Jonathan.

M-am ridicat să-i strîng mîna.

— Aşa sper şi eu, am spus.

Jonathan plecă, se îndreptă spre bar şi semnă un formular. Mario îi înapoie cartea de credit.

Pe cînd Anna îi făcea cu mîna fratelui ei, m-am uitat spre bar şi am făcut un semn discret cu capul. Mario rupse formularul şi îl aruncă la coş.

— Nici pentru Jonathan nu a fost o zi uşoară, spuse Anna întorcîndu-se spre mine. Şi cum ţi-ai rezolvat problemele? Mă mir că ţi-ai putut lua liber în seara asta.

— De fapt, nu ar fi trebuit să o fac, şi nici nu aş fi făcut-o dacă..., m-am întrerupt cîteva clipe aplecîndu-mă spre Anna şi umplîndu-i paharul.

— Dacă ce?

— Vrei să auzi adevărul? am întrebat-o pe cînd îmi turnam în pahar ce mai rămăsese din vin.

— Am să încerc. În loc de aperitiv, spuse ea.

Am pus sticla goală pe masă şi am ezitat o clipă.

— Conduceam maşina îndreptîndu-mă spre unul dintre restaurantele mele la începutul serii, cînd te-am observat intrînd la teatru. Te-am privit atît de mult, încît era să mă ciocnesc de maşina din faţa mea. Am făcut apoi un viraj şi am traversat drumul. Am intrat în cea mai apropiată parcare şi, de data asta, un automobil era cît pe ce să mă lovească. Am sărit afară, am alergat pînă la teatru şi m-am uitat peste tot pînă te-am văzut aşteptînd la coadă la casa de bilete. M-am aşezat şi eu la coadă şi te-am văzut cînd ai înapoiat biletul casierului.

De îndată ce te-ai îndepărtat de casă, i-am spus casierului că nu te-ai aşteptat să mai ajung la spectacol şi că probabil i-ai dat biletul să-l plaseze altcuiva. După ce te-am descris în amănunt, mi l-a dat fără nici o ezitare.

Anna puse jos paharul de vin şi mă privi cu oarecare îndoială:

— Îmi pare bine că el te-a crezut. Dar oare eu să te cred?

— Da, pentru că după aceea am pus două bancnote a cîte zece lire într-un plic şi m-am aşezat lîngă tine, am continuat eu. Restul îl ştii.

Am aşteptat să văd cum reacţionează. Un timp nu spuse nimic.

— Sînt flatată, zise în cele din urmă. Nu ştiam că mai există romantici demodaţi pe lumea asta.

Coborî uşor privirea.

— Pot să te întreb ce planuri ai pentru restul serii?

— Nu am nici un plan, am recunoscut eu. De aceea ne-am simţit aşa de bine.

— Îmi dai senzaţia că particip la o reclamă la gumă de mestecat, spuse ea rîzînd.

— Pot să-ţi dau cel puţin trei replici la asta, i-am spus cînd Mario îşi făcu din nou apariţia, arătînd puţin dezamăgit de faptul că farfuriile noastre erau doar pe jumătate goale.

— Totul e în regulă, domnule? întrebă el cu îngrijorare.

— Cum nu se poate mai bine, spuse Anna, care nu-şi lua privirea de la mine.

— Doriţi cafea, doamnă? o întrebă Mario.

— Nu, mulţumesc, spuse Anna cu fermitate. Trebuie să plecăm în căutarea unei maşini abandonate.

— Dumnezeu ştie dacă, după atîta timp, o s-o mai găsim acolo, am spus eu pe cînd ea se ridică în picioare.

Am luat-o pe Anna de mînă, am dus-o spre ieşire, am urcat scările şi am ajuns în stradă. Apoi am pornit spre locul unde îmi lăsasem maşina. Mergînd agale spre Aldwych şi discutînd, am avut deodată senzaţia că mă aflam alături de un vechi prieten.

— Nu e nevoie să mă duci cu maşina, Michael, spuse Anna. Probabil că va trebui să te abaţi mult drumul tău şi, oricum, nu mai plouă, aşa că voi opri un taxi.

— Aş vrea să te duc cu maşina, i-am spus. În felul acesta vom fi împreună mai mult timp.

Ea zîmbi cînd ajunserăm într-un loc deprimant de mare şi de pustiu unde îmi lăsasem maşina.

— Fir-ar să fie! am exclamat eu.

Am căutat-o peste tot şi m-am întors la Anna, care rîdea.

— O altă şmecherie ca să fim mai mult timp împreună? mă tachină ea.

Deschise geanta şi scoase un telefon mobil, formă 999 şi mi-l dădu în mînă.

— Cu cine doriţi să vorbiţi? Poliţia, pompierii sau salvarea? se auzi o voce întrebînd.

— Poliţia, am spus şi am auzit imediat o altă voce.

— Circumscripţia de Poliţie din Charing Cross. Cu ce vă putem ajuta?

— Cred că mi s-a furat maşina.

— Spuneţi-mi vă rog ce marcă este, culoarea şi numărul de înregistrare, domnule.

— Este un Rover 600 albastru, cu numărul de înregistrare K857 SHU.

Urmă o pauză lungă, în care se puteau auzi alte voci discutînd în depărtare.

— Nu, nu a fost furată, domnule, spuse poliţistul care se ocupase de mine. Maşina era parcată neregulamentar. A fost dusă la parcul de maşini Vauxhall Bridge.

— Pot să o iau acum? am întrebat.

— Bineînţeles, domnule. Cum veţi ajunge acolo?

— Am să iau un taxi.

— Atunci e de ajuns să rugaţi şoferul să vă lase la Vauxhall Bridge. Acolo veţi avea nevoie de un act de identitate şi un cec de 105 lire, dacă nu aveţi suma lichidă.

— 105 lire? am întrebat calm.

— Exact, domnule.

Anna se încruntă pentru prima oară în seara aceea.

— Merită cu vîrf şi îndesat.

— Poftim, domnule?

— Nimic. Noapte bună.

I-am înapoiat telefonul Annei şi i-am spus:

— Acum am să-ţi caut un taxi.

— Nici vorbă, Michael, fiindcă voi rămîne cu tine. Oricum, i-ai promis fratelui meu că mă vei conduce acasă.

Am luat-o de mînă şi am oprit un taxi, care întoarse şi se opri în faţa noastră.

— La parcul de maşini de la Vauxhall Bridge, vă rog.

— N-ai avut noroc, amice, spuse taximetristul. Eşti al patrulea în seara asta.

I-am zîmbit amical.

— Bănuiesc că şi ceilalţi trei s-au ţinut după tine la teatru, dar din fericire erau în spatele meu la coada de la casă, i-am spus Annei aşezîndu-mă lîngă ea.

Pe cînd taxiul se strecura încet printre maşinile bătute de ploaie care veneau dinspre teatru traversînd Waterloo Bridge, Anna spuse:

— Nu crezi că ar fi trebuit să mi se dea posibilitatea să-l aleg pe unul dintre cei patru? În fond, unul dintre ei ar fi putut conduce un Rolls Royce.

— Imposibil.

— Şi de ce, mă rog? întrebă Anna.

— Pentru că un Rolls Royce nu avea loc într-o asemenea parcare.

— Dar dacă ar fi avut un şofer, asta mi-ar fi rezolvat toate problemele.

— În cazul ăsta aş fi dat cu maşina peste el.

Taxiul parcursese o oarecare distanţă pînă ca unul dintre noi să rupă din nou tăcerea.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală? spuse Anna în cele din urmă.

— Dacă e ceea ce cred eu, tocmai aveam de gînd să-ţi pun aceeaşi întrebare.

— Atunci tu eşti primul.

— Nu, nu sînt căsătorit, am spus eu. Nu a lipsit mult ca asta să se întîmple, dar mi-a scăpat pînă la urmă.

Anna izbucni în rîs.

— Şi tu?

— Am fost căsătorită, spuse ea liniştită. Era al patrulea doctor din cabinetul nostru. A murit acum trei ani. L-am îngrijit cinci luni, dar nu am reuşit să-l salvez.

— Îmi pare rău, am spus simţindu-mă puţin ruşinat. A fost lipsit de tact din partea mea. N-ar fi trebuit să abordez subiectul ăsta.

— Eu l-am abordat, Michael, nu tu. Eu sînt cea care ar trebui să-şi ceară scuze.

Nici unul dintre noi nu mai scoase nici o vorbă cîteva minute, pînă ce Anna spuse:

— În ultimii trei ani, de la moartea lui Andrew, m-am lăsat absorbită de munca mea şi se pare că cea mai mare parte a timpului liber mi-o petrec plictisindu-i îngrozitor pe Elizabeth şi Jonathan. Au fost cum nu se poate mai înţelegători, dar cred că s-au săturat de mine pînă peste cap. Nu m-aş mira ca Jonathan să fi aranjat o urgenţă pentru astă-seară ca să mai ies şi cu altcineva la teatru. Asta mi-ar putea da încrederea necesară ca să ies din nou singură. Dumnezeu ştie, spuse ea pe cînd parcam lîngă parcul de maşini, s-au găsit destui oameni de treabă care să mă invite să ieşim împreună.

I-am dat şoferului o bancnotă de zece lire şi am alergat amîndoi prin ploaie pînă la o baracă din apropiere.

M-am dus la ghişeu şi am citit formularul lipit cu scotch deasupra geamului. Am scos portmoneul din care am luat permisul de conducere şi am început să-mi număr banii.

Aveam numai optzeci de lire, bani lichizi, iar cecuri nu obişnuiam să ţin la mine.

Anna zîmbi şi scoase din geantă plicul pe care i-l dădusem la începutul serii. Îl deschise şi extrase două bancnote, cele două bancnote de zece lire, adăugă cinci lire de la ea şi mi le dădu în mînă.

— Mulţumesc, am spus eu, din nou jenat.

— Merită cu vîrf şi îndesat, răspunse ea zîmbind.

Poliţistul numără banii fără să se grăbească, îi puse într-o cutie de metal şi îmi dădu o chitanţă.

— Este afară în primul rînd de maşini, îmi spuse arătînd spre fereastră. Şi, dacă nu vă supăraţi, domnule, v-aş atrage atenţia că nu a fost prea înţelept să lăsaţi cheile în contact. Dacă automobilul dumneavostră ar fi fost furat, nu aţi fi încasat prima de asigurare.

Îmi dădu cheile maşinii.

— E vina mea, domnule sergent, spuse Anna. Ar fi trebuit să-l trimit înapoi după ele, dar nu ştiam de ce e în stare. De acum încolo voi avea grijă ca aşa ceva să nu se mai întîmple.

Poliţistul se uită nedumerit la mine. Am dat din umeri şi am ieşit împreună cu Anna, îndreptîndu-ne spre maşina mea. I-am deschis Annei portiera, apoi am trecut repede în partea cealaltă, pe locul şoferului, şi, după ce Anna a deschis uşa, am intrat. M-am aşezat la volan şi m-am întors spre ea.

— Îmi pare rău, i-am spus. Ploaia ţi-a distrus rochia.

O picătură de ploaie i se prelingea de pe vîrful nasului.

— Dar ştii, eşti la fel de frumoasă.

— Mulţumesc, Michael, zîmbi ea. Dar, dacă nu ai nimic împotrivă, mă plac mai mult cînd nu sînt udă leoarcă.

Am izbucnit în rîs.

— Spune-mi acum unde să te duc, am întrebat-o dîndu-mi seama deodată că nu ştiam unde locuia.

— În Fulham, te rog. Parsons Green Lane, numărul 49. Nu e foarte departe.

Am introdus cheia în contact, fără să-mi pese cît de departe trebuia să mergem. Am răsucit cheia şi am respirat adînc. Motorul bolborosi, dar refuză să pomească. Apoi mi-am dat seama că lăsasem tot timpul farurile laterale aprinse.

— Nu-mi face una ca asta, am început să mă rog, şi Anna începu din nou să rîdă.

Am răsucit cheile încă o dată şi motorul porni. Am răsuflat uşurat.

— Era cît pe ce să se întîmple..., spuse Anna. Dacă n-ar fi pornit, probabil să ne-am fi petrecut restul nopţii împreună. Sau asta făcea parte din planul tău diabolic?

— Nimic nu a mers după vreun plan pînă acum, am spus pe cînd ieşeam din parc.

Am făcut o pauză, după care am adăugat:

— Oricum, probabil că lucrurile ar fi putut merge cu totul altfel.

— Vrei să spui, dacă n-aş fi fost genul tău?

— Cam aşa ceva.

— Mă întreb ce ar fi zis ceilalţi trei bărbaţi despre mine, spuse Anna cu o urmă de regret în glas.

— Cui îi pasă? N-au nici o şansă să te mai găsească.

— Păreţi foarte sigur pe dumneavoastră, domnule Whitaker.

— Dacă ai şti cum sînt de fapt, am spus eu. Dar aş vrea să ne mai vedem, Anna. Dacă eşti dispusă să mai rişti o dată.

Mi s-a părut că a trecut o veşnicie pînă să îmi răspundă.

— Da, mi-ar face plăcere, spuse ea în cele din urmă. Dar cu condiţia să vii să mă iei de acasă ca să fiu sigură că parchezi regulamentar şi nu uiţi să stingi farurile.

— Accept condiţiile, i-am spus. Şi eu, unul, nu pun altele dacă înţelegerea noastră începe de mîine seară.

Din nou Anna nu răspunse imediat.

— Nu sînt sigură ce program am mîine seară.

— Nici eu, am răspuns. Dar am de gînd să anulez orice ar fi.

— Atunci o să fac şi eu la fel, spuse Anna pe cînd intram pe Parson Green Lane.

Am început că caut numărul 49.

— Este cam la o sută de metri pe partea stîngă, spuse ea.

Am încetinit şi am parcat în faţa uşii ei.

— Hai să lăsăm teatrul de data asta, spuse Anna. Vino pe la ora opt şi am să pregătesc cina.

Se aplecă spre mine şi mă sărută pe obraz, apoi se întoarse să deschidă portiera maşinii. Am ieşit repede şi am trecut în partea cealaltă, în timp ce ea păşea pe trotuar.

— Deci ne vedem în jurul orei opt, mîine seară, spuse ea.

— Aştept cu nerăbdare.

Am ezitat o clipă şi apoi am îmbrăţişat-o.

— Noapte bună, Anna.

— Noapte bună, Michael, spuse ea, după ce i-am dat drumul. Şi mulţumesc pentru că mi-ai cumpărat biletul, fără a mai vorbi de cină. Mă bucur că ceilalţi curtezani ai mei au ajuns doar pînă la parcul de maşini.

I-am zîmbit. Ea introduse cheia în broasca uşii de la intrare. Apoi se întoarse către mine.

— Apropo, Michael, restaurantul era cel cu chelnerul bolnav, cu bucătarul-şef care a rămas doar cu patru degete şi jumătate sau cel cu barmanul hoţ?

— Cel cu barmanul hoţ, i-am răspuns zîmbind.

Închise uşa în urma ei, în timp ce orologiul bisericii din apropiere bătea ora unu.

„Jeffrey Archer aduce în arta povestirii toate ingredientele meşteşugite care i-au asigurat succesul ca romancier" – scria Sunday Express la apariţia acestui nou volum de povestiri semnat de „probabil cel mai mare povestitor al epocii noastre" (Mail on Sunday).

O DUZINĂ DE TERTIPURI

O duzină de tertipuri sînt tot atîtea întîlniri cu intrigi palpitante, personaje pline de culoare şi răsturnări de situaţii uluitoare. În plus, fiecare povestire ascunde în ea o diversiune, o pistă falsă, un tertip. Provocat astfel, va putea oare cititorul să le identifice în destinele agitate ale femeilor şi bărbaţilor ce populează acest volum? Situaţiile-limită, suspansul şi misterul vor face cautarea cu atît mai incitantă!...

„Plin de stil, umor şi veşnic antrenant... Jeffrey Archer demonstrează un talent real pentru povestiri."

The Times

RAO
International
Publishing
Company

ISBN 973-576-137-8

9 789735 761370